BİR DAHA ASLA

SARA SHEPARD

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

SEVİMLİ KÜÇÜK YALANCILAR'IN

YAZARINDAN

KAKTUSUN
TELEGRAM

MARTI

BİR DAHA ASLA

SARA SHEPARD

Çeviren: Gülfem Çırak

MARTI

Emma yüzünde rahatsız bir ifadeyle telefonumu bırakıyor.

"Neredesin Sutton?" diye soruyor gergin bir fısıltıyla, sanki benim yakınlarda olduğumu bilirmiş gibi.

Keşke ona mezardan bir mesaj gönderebilseydim: *Buradayım. Ve şu şekilde öldüm*. Ama öldüğümde anılarım da benimle birlikte öldü. Ancak kalbimde, *iliklerimde* hissettiğim tek şey, birinin beni öldürdüğü. Ve o kişinin Emma'yı benim izlediğim kadar yakından izlediği.

Bu beni korkutuyor mu? Evet. Ama Emma sayesinde, son nefesimi vermeden önceki anlarda neler olduğunu öğrenme şansım var. Kim olduğumu, sakladığım sırları keşfetmeye devam ettikçe, uzun zamandır kayıp olan ikizimin etrafını saran tehlikenin büyüklüğünün de farkına varıyorum.

Düşmanlarım her yerde. Ve bazen en az şüphe duyduğumuz kişiler bizim için en büyük tehdidi oluşturabiliyor.

tg: kaktusunx

Gerçek, nadiren saftır ama asla basit değildir.

OSCAR WILDE

ÖNSÖZ

ÖLÜMDEN SONRA YAŞAM

İnsan ölünce yaşamındaki küçük şeyleri özlüyor. Yorgunluktan bitecek gibiyken kendini yatağa atmayı, muson sezonunda çıkan fırtınalardan sonraki temiz Arizona havasını içine çekmeyi, hayran olduğu çocukla koridorda karşılaşınca midesinde kelebeklerin uçuştuğunu hissetmeyi... Ama benim kaderim on sekizinci yaş günümden hemen önce tüm bunları elimden aldı.

Kaderin cilvesi bu ya –tabii kanlımın tehdidi de etkili oldu– uzun zamandır kayıp olan ikiz kardeşim Emma Paxton, hayatıma girdi. İki hafta önce öldüğümde Emma'nın dünyasına, benimkinden en uç noktada farklı olan bir dünyaya girdim ben de. İlk andan itibaren Emma'nın gördüğü her şeyi gördüm, gittiği her yere gittim... Ve izledim. Emma'nın bana Facebook'tan ulaşmasını, birinin de benim adıma ona cevap yazıp ziyarete çağırmasını izledim. Karde-

şimin benimle buluşmak için umutla ama dikkatle Tucson'a seyahat etmesini, sonra da arkadaşlarımın, ben zannederek Emma'yı yaka paça yakalayıp bir partiye götürmesini izledim. Öldüğümü ve benmiş gibi rol yapmaya devam etmeyip, gerçek kimliğini birilerine açıklarsa onun da öleceğini söyleyen notu okurken hemen yanındaydım.

Bugün de en sevdiğim ince beyaz tişörtümü giyip ışıltılı NARS allığımı çıkık elmacıkkemiklerine sürerken onu izliyorum. Hafta sonları üstümden hiç çıkarmadığım dar kotu üstüne geçirip kiraz ağacından yapılma mücevher kutumda en sevdiğim, ışık vurduğunda etrafa gökkuşağı renkleri saçan gümüş madalyonumu ararken ona hiçbir şey söyleyemiyorum. Ve arkadaşlarım Charlotte ile Madeline'ın *brunch* planlarını kabul ettiğini söyleyen bir mesaj yazarken –ki yerinde olsam mesajı daha farklı yazardım– sessizce oturuyorum. Emma'da bende olan temel şeyler var ve neredeyse hiç kimse onun ben olmadığımı fark etmedi.

Emma yüzünde rahatsız bir ifadeyle telefonumu bıraktı.

"Neredesin Sutton?" diye sordu gergin bir fısıltıyla, sanki benim yakınlarda olduğumu bilirmiş gibi.

Keşke ona mezardan bir mesaj gönderebilseydim: *Buradayım. Ve şu şekilde öldüm.* Ama öldüğümde anılarım da benimle birlikte öldü. Eskiden olduğum kişiye dair şuradan buradan bir şeyler hatırlasam da yüzeye çıkanlar sadece çok kısa görüntüler oluyor. Ölümüm Emma için olduğu kadar benim için de büyük bir gizem. Ancak kalbimde, *iliklerimde* hissettiğim tek şey, birinin beni öldürdüğü. Ve o kişinin Emma'yı benim izlediğim kadar yakından izlediği.

Bu beni korkutuyor mu? Evet. Ama Emma sayesinde, son nefesimi vermeden önceki anlarda neler olduğunu öğrenme şansım var. Kim olduğumu, sakladığım sırları keşfetmeye devam ettikçe, uzun zamandır kayıp olan ikizimin etrafını saran tehlikenin büyüklüğünün de farkına varıyorum.

Düşmanlarım her yerde. Ve bazen en az şüphe duyduğumuz kişiler bizim için en büyük tehdidi oluşturabiliyor.

1

IŞILTILI HAYAT

"Terasa buradan gidiliyor." Hokka burunlu, bronz tenli karşılama görevlisi eline deri kaplı dört mönü alıp Tucson, Arizona'daki La Paloma Golf Kulübü'nün yemek odasında ilerlemeye başladı. Emma Paxton, Madeline Vega, Laurel Mercer ve Charlotte Chamberlain de onu takip etti. Hep birlikte taba rengi spor ceketler giyip kovboy şapkaları takmış adamlar, beyaz tenis kıyafetleri içindeki kadınlar ve organik hindi sosisleri dişleyen çocuklarla dolu masaların arasından geçtiler.

Emma alçı verandadaki çardağa otururken uzaklaşan karşılama görevlisinin ensesindeki dövmeye baktı, bu muhtemelen *inanç* ya da *uyum* gibi banal bir anlama gelen Çince bir yazıydı. Teras Catalina Dağları'na bakıyordu ve tüm kaktüslerle kayalar sabahın geç saatlerindeki güneşin altında

parlıyordu. Birkaç metre ötedeki golfçüler ya yolları üzerinde düşünüyor ya da telefonlarına bakıyorlardı. Emma'nın, Tucson'a gelip ikiz kardeşinin yerine geçmeden önce bir kulübe adım atmaya en yaklaştığı an, Las Vegas'ın dışındaki mini bir golf kulübünde çalıştığı zamandı.

Öte yandan ben bu yeri avcumun içi gibi biliyorum. İkizimin yanında, bir çocuğun bileğine bağlanmış balon gibi ona yapışmış ama görünmez olarak otururken minik bir anı hatırlar gibi oldum. Bu restoranda en son yemek yediğimde, anne babamla birlikte tüm derslerden B almamı –bu nadir görülen bir şeydi– kutluyorduk. Biber ve yumurta kokusu bana en sevdiğim yemeği, Tucson'daki en iyi İspanyol sucuğuyla yapılan *huevos rancheros*'u* hatırlattı. Şimdi bir lokma yiyebilmek için neler vermezdim.

"Dört tane limon dilimli domates suyu," diye şakıdı Madeline, masalarında beliren garsona. Garson kız gittikten sonra Madeline imzası olan bale divası pozuyla sırtını dikleştirdi ve obsidiyen karası saçlarını omzunun arkasına savurup püsküllü çantasından gümüş bir cep matarası çıkardı. Matarayı salladığında içindeki sıvının sesi geldi. "*Bloody Mary* yapabiliriz," dedi kız göz kırparak.

Charlotte açık kızıl saçlarının bir tutamını çilli kulağının arkasına sıkıştırıp sırıttı.

"*Bloody Mary* benim bayılmama sebep olabilir." Laurel başparmağı ve işaretparmağıyla güneşte yanmış burnunun kemerini sıktı.

"Hâlâ dün gecenin yorgunluğu var üstümde."

* *Yumurta, İspanyol sucuğu, fasulye ve sebzelerle yapılan bir Meksika yemeği. (ç.n.)*

"Parti çok başarılıydı." Charlotte bir kaşığın arkasında yansımasına baktı. "Sen ne düşünüyorsun, Sutton? Seni düzgün bir şekilde yetişkinliğe sokabildik mi?"

"O nereden bilecek." Madeline, Emma'yı dürttü. "Partinin yarısında *ortadan* kayboldun."

Emma yutkundu. Sutton'ın arkadaşları arasındaki, yıllar süren arkadaşlığın sonucu olan kışkırtıcı laf sokmalara hâlâ alışamamıştı. Daha on altı buçuk gün önce Las Vegas'ta bir evlatlık olarak yaşıyor, iğrenç üvey kardeşi Travis ve ünlülere takıntısı olan üvey annesi Clarice yüzünden acı çekse de konuşamıyordu. Ama internette, yüzünün oval şeklinden çıkık elmacıkkemiklerine ve ışığa göre renk değiştiren mavi-yeşil gözlerine kadar kendisine tıpatıp benzeyen bir kızın boğulma videosunu görmüştü. Bu gizemli benzeri Sutton'la iletişime geçip onun şimdiye dek ayrı kaldığı tek yumurta ikizi olduğunu söylediğindeyse onunla tanışmak için heyecanla Tucson'a gitmişti.

Oraya gidişinin ertesi günüyse Sutton'ın öldürüldüğü, eğer kardeşinin yerini almazsa sıradakinin kendisi olacağı haberini almıştı. Bir yalanı yaşamak onu sürekli huzursuz etse ve birileri ona "Sutton" diye seslendiğinde tenine dikenler batıyormuş gibi hissetse de Emma başka bir seçenek bulamamıştı. Ama bu, sessizce oturup kız kardeşinin cesedinin bir yerlerde çürümesine izin vereceği anlamına gelmiyordu. Onu kimin öldürdüğünü her ne olursa olsun öğrenecekti. Bu sadece ikiz kardeşinin hakkı olan şey değil, aynı zamanda Emma'nın kendi hayatına sahip olması ve yeni ailesiyle bir arada kalabilmesi için tek yoldu.

Garson kız domates sularını getirip gitmek için döner dönmez Madeline mataranın kapağını açıp bütün bardaklara berrak sıvıdan döktü. Emma dilini dişlerinde gezdirdi, gazetecilik takıntılı kafası bir manşet bulmakla meşguldü: *Reşit Olmayan Dört Kız, Yerel Golf Kulübü'nde Kafayı Çekerken Yakalandı.* Sutton'ın arkadaşları... Hepsi tehlikenin kıyılarında yaşıyorlardı. Pek çok yönden hem de.

"Eee Sutton?" Madeline alkol karıştırdığı domates sularından birini Emma'ya doğru itti. "Kendi doğum günü partini neden terk ettiğini açıklayacak mısın?"

Charlotte öne eğildi. "Yoksa bize söylersen bizi öldürmek zorunda mı kalırdın?"

Emma *öldürmek* kelimesini duyunca irkildi. Sutton'ın bir numaralı cinayet şüphelileri olarak Madeline, Charlotte ve Laurel'ı görüyordu. Geçen hafta Charlotte'ın evinde kaldıklarında biri Sutton'ın madalyonuyla Emma'yı boğmaya çalışmıştı. Bunu yapan kişi ya evdeki bir sürü alarm sistemine girebilecek yetenekte biriydi ya da zaten içerideydi. Ve dün gece Sutton'ın doğum günü partisinde Emma, ikiz kardeşinin boğulma videosunun arkasında arkadaşlarının olduğunu öğrenmişti. Fakat bu sadece bir şakaydı; Sutton ve arkadaşları hem kızların hem de okuldaki tüm çocukların korkudan altlarına etmelerine neden olan Yalan Oyunu adlı gizli bir kulübün üyeleriydi. Peki ya Sutton'ın arkadaşları işleri daha da ileriye götürmeye karar verdiyse? Ama Sutton'a yaptıkları şaka, Emma'nın Tucson'daki tek gerçek arkadaşı olan Ethan Landry tarafından bölünmüştü. Belki de kızlar Sutton'ın işini daha sonra bitirmişlerdi.

Emma kendisini rahatlatmak için alkollü domates suyundan uzun bir yudum alıp içindeki Sutton'ı çağırdı. İkiz kardeşinin sinir bozucu, küstah ve kimseyi takmayan biri olduğunu zamanla öğrenmişti. "Ayy. Beni çok mu özlediniz? Yoksa biri beni kaçırıp çölde ölmeye bıraktı diye mi korktunuz?" Kendisine bakan üç yüzü inceleyip suçluluk belirtisi aradı. Madeline kenarları aşınmış şeftali rengi ojelerini sıyırmaya devam ediyordu. Charlotte, Bloody Mary'sinden rahatça bir yudum aldı. Laurel sanki tanıdığı birini görmüş gibi golf sahasına baktı.

O sırada Sutton'ın ceptelefonu çınladı. Emma telefonu çantasından çıkarıp ekrana baktı. Ethan'dan mesaj gelmişti: *Dün geceden sonra nasılsın? Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.*

Emma gözlerini kapatıp Ethan'ın yüzünü, kuzgun siyahı saçlarını ve göl mavisi gözlerini gözünde canlandırdı. Daha önce hiçbir çocuk onun baktığı gibi bakmamıştı ona. Vücuduna rahatlama duygusunun yanında arzunun yayıldığını hissetti.

"Mesaj kimden?" Charlotte masanın üzerine eğilince masadaki kaktüsler göğüslerine batacak gibi oldu. Emma ekranı eliyle kapattı.

"Kızardın!" Laurel parmağını ona doğrulttu. "Yeni erkek arkadaşın falan mı yoksa? O yüzden mi dün gece Garrett'tan kaçtın?"

"Annem sadece." Emma mesajı hemen sildi. Sutton'ın arkadaşları, doğum günü eğlencesini, popülerlikten çok yıldızları izlemekle ilgilenen gizemli çocuk Ethan'la neden

terk ettiğini anlayamazlardı. Ama Ethan, Tucson'da şimdiye kadar tanıştığı en aklı başında insandı. Ve aslında kim olduğunu ve neden buraya geldiğini bilen tek kişiydi.

"Garrett'la tam olarak ne oldu?" Charlotte böğürtlen renkli, parlak dudaklarını büzdü. Emma'nın son iki haftada gördüğü kadarıyla dört kişilik grubun en otoriteri ve görünüşü konusunda kendine en az güveni olan üyesi Charlotte'tu. Çok fazla makyaj yapıyor, sanki yüksek sesle konuşmazsa kimse onu dinlemeyecekmiş gibi bağırıyordu.

Emma pipetiyle içki bardağının dibindeki buz küplerini karıştırdı. Garrett. *Evet.* Garrett Austin, Sutton'ın erkek arkadaşıydı ya da daha doğrusu eski erkek arkadaşı. Dün gece ona doğum günü hediyesi olarak çıplak vücuduyla bir paket prezervatif sunmuştu.

Emma onu reddettiğinde erkek arkadaşımın yüzündeki mahvolmuş ifadeyi görmek benim için çok acı verici olmuştu. Garrett'la nasıl zaman geçirdiğimizi hatırlamasam da ilişkimizin şaka olmadığını biliyordum. Ama Garrett şimdi benim için şaka olduğunu düşünüyordu muhtemelen. İçkisinden bir yudum alırken Laurel'ın kristal berraklığındaki mavi gözleri kısıldı. "Ondan neden kaçtın? Çıplakken kötü mü görünüyor? Üç tane mi göğüs ucu var?"

Emma kafasını iki yana salladı. "Hiçbiri. Bu benimle ilgili bir şey, onunla değil."

Madeline pipetinin ambalajını açıp Emma'ya doğru üfledi. "Eh, başka birini bulsan iyi olur. İki hafta sonra dans partisi var. Bütün düzgün çocuklar kapılmadan önce kendine birini seçmelisin."

Charlotte alaycı bir nefes verdi. "Sanki *bu* onu durdurur-muş gibi?"

Emma irkildi. Sutton, Garrett'ı geçen sene Charlotte'tan çalmıştı.

Bunun beni en iyi arkadaş yapmadığını itiraf etmeliyim. Charlotte'un defterinin her yanına Garrett'ın adını yazmasına ve yatağının altında hâlâ fotoğrafını saklamasına bakılırsa, onun için hâlâ acı çekiyordu ki bu ona benim ölmemi istemesi için bir sebep veriyor.

O anda yuvarlak masaya bir gölge düştü. Saçlarını geriye doğru tarayıp yapıştırmış, ela gözlü bir adam Emma'yla diğerlerinin tepesinde dikiliyordu. Mavi polo tişörtü göğsünde iyice gerilmişti, haki renkli pantolonu mükemmel ütülenmişti.

"Babacığım!" diye bağırdı Madeline titrek bir sesle. Kontrollü, rahat kız tavırları birden yok olmuştu. "B-ben bugün burada olacağını bilmiyordum!"

Bay Vega masadaki yarı boş bardaklara bakarken burnu sanki alkol kokusunu alabiliyormuş gibi genişledi. Yüzündeki gülümseme bozulmadı, ama adamda Emma'yı rahatsız eden bir hava vardı. Ona, Utah sınırındaki pislik içindeki bir mekânda ikinci el araba satan ve tam dört saniye içinde dengesiz babadan kıç yalayıcı satış görevlisine dönüşebilen üvey babası Cliff'i hatırlatmıştı. Bay Vega bir süre daha sessiz kaldı. Sonra eğilip Madeline'ın çıplak kolunun üst kısmını sıktı. Kız hafifçe irkildi.

"Ne isterseniz sipariş edin kızlar," dedi kısık sesle. "Hepsi benden." Sonra asker edasıyla dönüp golf sahasına açılan kavisli, tuğla girişe ilerledi.

Madeline arkasından, hafifçe titreyen sesiyle, "Teşekkürler, babacığım!" diye seslendi.

"Ne hoş," diye mırıldandı Charlotte, adam gittikten sonra tereddütle. Madeline'a yan bir bakış attı.

"Aynen." Laurel işaretparmağını tabağının kenarında dolaştırarak Madeline'dan gözlerini kaçırıyordu.

Herkes daha fazlasını söylemek istiyormuş gibiydi ama yapmadılar... Ya da cüret edemediler. Madeline'ın ailesi sırlarla doluydu. Abisi Thayer, Emma oraya gelmeden önce kaçmıştı. Emma çocuğun kayıp ilanlarını her yerde görüyordu.

Bir an için eski, *güvenli* hayatına küçük bir özlem duydu, evlatlık günleri hakkında böyle hissedeceğini hiç düşünmese de. Tucson'a, dilediği her şeyi bulacağını düşünerek gelmişti. Bir kız kardeş, onu tamamlayacak bir aile... Fakat bunun yerine parça parça olduklarının farkında bile olmayan bir aile, gün geçtikçe hayatının daha da karmaşık olduğunu keşfettiği ölü bir ikiz kardeş ve her köşede gizlenen potansiyel katillerle karşılaşmıştı.

Emma teninin kızarmaya başladığını hissetti, dile getirilmeyen gerginlik onun için çok fazlaydı. Sandalyesini yüksek sesle gıcırdatarak itip kalktı. "Hemen dönerim," dedikten sonra Fransız tarzı kapıdan telaşla içeri girip, tuvaletlere doğru ilerledi. Aynalar, konyak renkli deri koltuklarla döşenmiş ve içerisine Nexxus saç spreyleri, tamponlar ve minik Purel şişeleri konmuş ahşap bir sepet bulunan konforlu bir odaya girdi. Havada parfüm kokusu vardı ve stereo hoparlörlerden klasik müzik yükseliyordu.

Emma makyaj masalarından birinin önündeki koltuğa

çöküp aynadaki yansımasına baktı. Koyu kahverengi, dalgalı saçlarla çevrelenmiş oval yüzündeki, bazı ışıklarda menekşe rengi, bazı ışıklardaysa okyanus mavisi görünen gözleriyle kendine bakıyordu. Bu, Mercer'ların antresindeki aile fotoğraflarında mutlulukla gülümseyen kızın yüzünün aynısıydı. Emma'nın tenini, sanki ona ait olmadıklarını biliyorlarmış gibi kaşındıran kıyafetlerin sahibi olan kızın.

Ve Emma'nın boynunda Sutton'ın gümüş madalyonu vardı. Charlotte'un mutfağında biri onu boğmaya çalışırken taktığı ve Sutton'ın öldürüldüğünde boynunda durduğundan emin olduğu madalyon. Gümüş madalyonun dümdüz yüzeyine her dokunduğunda ya da aynada parladığını gördüğünde bu durum ne kadar rahatsız edici olsa da kız kardeşinin katilini bulması gerektiğini hatırlıyordu. O sırada kapı açıldı ve yemek salonunun gürültüsü içeri doldu. Emma kafasını çevirince, göğüs kısmında golf kulübünün logosu bulunan pembe polo tişört giymiş üniversite çağında sarışın bir kızın etnik desenli halı serilmiş zeminde ilerlediğini gördü. "Ah, sen Sutton Mercer mısın?"

Emma başını salladı.

Kız haki renkli pantolonunun cebine uzandı. "Biri bunu senin için bıraktı." Tiffany mavisi, yüzük kutusu boyutlarında bir kutuyu ona uzattı. Kutunun üstündeki minik etikette "*Sutton'a*" diye yazıyordu.

Emma kutuya dokunmaya korkarak öylece baktı. "Kimden?"

Kız omuz silkti. "Bir postacı az önce resepsiyona bıraktı. Arkadaşların da burada olduğunu söylediler."

Emma kutuyu tereddüt ederek alınca kız dönüp kapıya gitti. Kutunun kapağı kolayca açılıp kadife bir takı kutusunu ortaya çıkardı. Emma'nın kafasından her çeşit olasılık geçiyordu. Küçük, umutlu bir parçası bunun Ethan'dan olup olmadığını merak etti. Ya da daha tuhafı, onu geri kazanmaya çalışan Garrett'tan olabilirdi.

Takı kutusu gıcırdayarak açıldı. İçinde, lokomotif motoru şeklinde parlak, gümüş bir kolye ucu vardı. Emma parmaklarını üstünde gezdirdi. Kapağın altındaki kadife minderin kenarından bir parça kâğıt görünüyordu. Emma rulo yapılmış minik kâğıdı çıkarıp kalın harflerle yazılmış notu okudu:

DİĞERLERİ TREN ŞAKASINI HATIRLAMAK İSTEMİYOR OLABİLİR AMA O HATIRA BENİM HEP ENSEMDE OLACAK. TEŞEKKÜRLER!

Emma notu kutuya sertçe koyup kapağı kapattı. *Tren şakası*. Dün gece Laurel'ın odasına girdiğinde en az elli Yalan Oyunu şakasını telaşla incelemişti. Hiçbiri trenle ilgili değildi.

Tren kolye ucunu gördüğümde birden gözümün önünde bir şeyler belirdi. Uzaktan gelen tren düdüğü sesi. Bir çığlık ve dönen ışıklar. Bu ne... Yoksa biz...?

Ama anı geldiği hızla kaybolup gitti.

1

CSI: TUCSON

Ethan Landry halka açık tenis kortunun tel örgü kapısını açıp içeri girdi. Emma onun omuzları çökük, elleri cebinde kendisine doğru gelmesini izledi. Saat gece onu geçmiş olsa da ay ışığı sayesinde yıpranmış kotunu, çok giyilmekten eskimiş Converse'lerini ve lacivert flanel gömleğinin yakasında hoşça kıvrılan dağılmış siyah saçlarını görebiliyordu. Çözülmüş ayakkabı bağcığı yerde arkasından sürünüyordu.

"Işıklar kapalı kalsa olur mu?" Gece oynamak isteyenler için bozuk parayla çalışan devasa projektörlere işaret etti.

Emma içinin altüst olduğunu hissederken başını salladı. Onunla birlikteyken karanlık çok da kötü olmazdı.

"Eee, şu tren şakası ne?" diye sordu Ethan, saatler önce kortta buluşmak için attığı mesajdan bahsediyordu. Burası buluşma noktaları olmuştu, sadece onlara aitmiş gibiydi sanki.

Emma gümüş kolye ucunu ona uzattı. "Biri bunu Sutton için golf kulübüne bırakmış. İçinde bir de not vardı." Kâğıtta yazanları hatırladığında omurgasından bir ürperti geçti.

Uzaktan bir motosiklet sesi geldi. Ethan kolye ucunu elinde çevirdi. "Benim trenle ilgili bir şeyden haberim yok, Emma."

Ethan onun gerçek adını kullanınca Emma'nın kalbi sıkıştı. Bu çok rahatlatıcıydı. Ama aynı zamanda tehlikeliydi de. Katil ona kimseye bir şey söylememesini söylemişti. Ama Emma kurala uymamıştı.

"Ama bu kutuyu sana kim verdiyse şakanın bir parçasıymış gibi görünüyor," diye devam etti Ethan. "Ya da kurbanı."

Emma başını salladı.

Bir süre sessiz kalıp uzak bir kortta sektirilen basketbol topunun sesini dinlediler. Sonra Emma elini cebine soktu. "Sana bir şey göstereceğim." iPhone'u ona verirken parmakları kazara birbirine değince midesi altüst oldu. Ethan çok tatlıydı.

Ethan'ın pejmürde, düşünceli ve gizemli havasıyla oldukça tatlı olduğunu ben de itiraf etmeliyim. Kız kardeşimin ondan gittikçe daha fazla hoşlanmasını izlemek çok eğlenceli. Bu ona daha yakın hissetmemi sağlıyor, hâlâ hayatta olsaydım bu konuyu birlikte takıntı yapabilirdik.

Ethan telefonda açılan sayfada dolaşırken Emma boğazını temizledi. "Bu Sutton'ın hayatındaki insanların listesi," diye açıkladı. Sözcükler dudaklarından çok hızlı dökülüyordu.

"Her şeyi araştırdım; Sutton'ın Facebook'unu, telefonunu, e-postalarını. Şimdi ölüm tarihinin 31 Ağustos olduğundan neredeyse eminim."

Ethan ona döndü. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Emma hızlı bir nefes aldı. "Şuna bak." Facebook simgesine tıkladı. "Sutton'a, otuz birinin gecesinde, saat on buçukta mesaj attım." Ethan mesajını okuyabilsin diye ekranı ona döndürdü: *Bu sana çok çılgınca gelebilir ama sanırım akrabayız. Senin evlat edinilmiş olma olasılığın var mı?* "Sonra Sutton on ikiyi elli sekiz geçe cevap attı." Emma mesaj sayfasında aşağı kayıp Sutton'ın yazdıklarını gösterdi: *AMAN TANRIM. Buna inanamıyorum. Evet, kesinlikle evlat edinildim...*

Ethan'ın yüzünden okunması mümkün olmayan bir ifade geçti.

"Sana Facebook'tan mesaj attıysa nasıl otuz birinde ölmüş olabilir?"

"Ben o gece Sutton'ın yazdığı ya da konuştuğu tek kişiydim." Emma, Sutton'ın 31 Ağustos'taki aramalarını gözden geçirdi. Cevaplanmış son arama 16.32'de, Sutton'ın arkadaşlarından biri olan Lilianna Fiorel'in aramasıydı. Sonra 20.39'da Laurel'dan bir cevapsız çağrı vardı. 22.32, 22.45 ve 22.59'da da Madeline'ın cevapsız aramaları görünüyordu. Emma ertesi günün arama kayıtlarına geçti. O günün sabahı da cevapsız çağrılar devam etmişti: 9.01'de Madeline'dan, 9.20'de Garrett'tan, 10.36'daysa Laurel'dan.

"Belki de meşgul olduğu için telefona cevap vermemiştir," dedi Ethan. Telefonu onun elinden alıp Sutton'ın Facebook'una tıkladı ve duvarındaki gönderilere göz attı. Emma, Sutton'ın madalyonuna dokundu. "Sutton'ın aralık ayına kadar olan tüm aramalarını inceledim. Gelen hemen hemen

her aramaya cevap vermiş. Cevap vermediklerine de sonra geri dönmüş."

"Peki, otuz birinde yazdığı şu gönderi ne?" diye sordu Ethan, ekrana işaret ederek. "Bu herkesten kaçtığı anlamına geliyor olamaz mı?" Sutton'ın en son gönderisi, Emma'nın notundan birkaç saat önceydi: *Hiç uzağa kaçmayı diledin mi? Ben zaman zaman diliyorum.*

Emma başını hararetle iki yana salladı. "Kardeşimi kimse yıldıramazdı. Boğulmak bile." Sadece kardeşim demek bile onu Sutton'a derin, güçlü bir şekilde bağlamıştı. Emma ilk kez, Sutton'ın *gerçekten* kaçmış olma olasılığını düşündü. Belki de uzun süredir varlığından haberi olmadığı ikiz kardeşini yerine geçirmek özenle hazırlanmış bir planın parçasıydı. Ama Sutton'ın Charlotte'un evinde neredeyse boğulduğu gece öldürüldüğünden emindi.

"Ethan, bir düşün," diye devam etti. "Sutton birden böyle kaçmakla ilgili bir şeyler yazıyor... Sonra da biri onu öldürüyor. Bu çok büyük bir tesadüf. Ya bunu Sutton değil de... katili yazdıysa? Bu sayede eğer biri Sutton'ın kaybolduğunu fark ederse Facebook'una bakıp kaçtığını düşünürdü, öldüğünü değil. Katilin kendisini kurtarmak için başvurduğu bir yol olabilir bu."

Ethan ayakkabısının tabanıyla unutulmuş bir tenis topunu yerde yuvarladı. Dikiş yerindeki bir kesik topun parlak sarı kumaşını bozdu. "Ama bu, Sutton'ın birkaç saat sonra sana neden Tucson'a gelmeni söyleyen bir mesaj yazdığını açıklamıyor. O mesajı kim yazdı?" Sesindeki titreme gerginliğini gösteriyordu.

Emma'nın sırtından bir ürperti geçti. "Ben iki mesajı da katilin yazdığını düşünüyorum," diye fısıldadı. "Varlığımı keşfettiği anda Sutton'ın yerine geçmem için buraya gelmemi istedi. Sonuçta ceset yoksa suç da yoktur."

Gözleri kortta dolaşan Ethan hâlâ kardeşime inanmıyormuş gibi görünüyordu, ama ben onun haklı olduğu konusunda neredeyse emindim. Gözlerimi kardeşimin hayatına açtığımda 31 Ağustos gecesiydi. Emma'nın boğulma videomu görmesinden birkaç saat önce. Sanırım o zaman Canlı Sutton'la Hayalet Sutton arasındaki bir çizgideydim.

Emma uzaktaki siyah ağaç siluetlerine baktı. "Sutton o gece *ne yapıyordu*? Neredeydi ve kiminleydi?"

"Odasında hiç ipucu buldun mu?" diye sordu Ethan. "Herhangi bir e-posta, takvimine düştüğü bir not falan?"

Emma başını sağa sola salladı. "Günlüğünü inceledim. Ama şifreli ve sıradan şeyler var. Sanki Sutton bir gün günlüğünün düşmanın eline geçeceğini düşünmüş gibi. Öldüğü gece ne yaptığına dair hiçbir yerde bir şey yok."

"Ceplerinde hiç fiş yok muydu?" dedi Ethan. "Çöp kutusuna buruşturulup atılmış notlar?"

"Yoktu." Emma'nın gözleri ayaklarının arasındaki boşluğa kaydı. Birden çok bitkin hissetmeye başlamıştı.

Ethan içini çekti. "Pekâlâ. Ya arkadaşları? O gece nerede olduklarını biliyor musun?"

"Madeline'a sordum," dedi Emma. "Hatırlamadığını söyledi."

"Öyledir." Ethan ayakkabısının ucunu yere sürttü. "Madeline'ın bunu yaptığını gözümde canlandırabiliyorum. Güzel, dengesiz balerin. Gerçek *Siyah Kuğu* gibi."

Emma kısa bir kahkaha attı. "Biraz abartmıyor musun?" Geçen hafta Madeline'la birkaç kez takılmıştı. Spa merkezinde Thayer hakkında samimi bir konuşma yapmış ve birlikte gülmüşlerdi. O zamanlarda Madeline ona, Henderson, Nevada'da yaşayan, sert ama şefkatli arkadaşı Alexandra Stokes'u hatırlatmıştı.

Emma, Ethan'a baktı. "Belki de Madeline gerçeği söylüyordu. Yani, sen otuz birinde ne yaptığını hatırlıyor musun mesela?"

"Aslında evet. Meteor yağmurunun ilk günüydü."

"Perseid." Emma başını salladı. Ethan'la ilk tanıştıklarında çocuk yıldızları izliyordu.

Ethan'ın yüzünden, sanki o da o anı düşünüyormuş gibi utangaç bir gülümseme geçti. "Evet, muhtemelen ön verandadaydım. Meteor yağmuru bir hafta kadar sürüyor."

"Sen de dışarıda kamp yapıyordun, çünkü yıldızlar insanlardan daha ilginç, öyle mi?" diye takıldı Emma ona. Yanakları pembeleşirken Ethan başını çevirdi.

"Bazı insanlardan."

"Madeline'a tekrar sorsam mı?" diye üsteledi Emma. "Sence bir şey saklıyor olabilir mi?"

Ethan başını yavaşça sağa sola salladı. "Bu kızlar söz konusu olunca hiç bilemezsin. Kendi içlerindeki sırlarını bildiğimden falan değil ama Madeline ve Charlotte her zaman biraz garip geldi bana. Sen buraya gelmeden, Sutton hâlâ hayattayken ikisi de sanki hem onun ilgisi için hem de yerini almak için rekabet ediyormuş gibiydiler." Uzaklara baktı. "Sanki onu hem seviyor hem de nefret ediyorlardı."

Emma, Sutton'ın telefonunu alıp Twitter simgesine tıkladı ve Sutton'ın tüm arkadaşlarının sayfalarını inceledi ama 31 Ağustos'ta paylaşılmış dikkate değer bir şey bulamadı. Ama 1 Eylül'e geçtiğinde, Madeline'ın sayfasındaki bir şey dikkatini çekti. Charlotte'un Twitter kullanıcı adı @Chamberlainbabe'e bir şey yazmıştı: *Dün gece yanımda olduğun için teşekkürler, Char. Gerçek dostlar her durumda birbirine tutunur.*

"Gerçek dostlar," dedi Ethan alaycılıkla. "Ne hoş."

"Buna daha çok '*ha?*' denir." Ortada doğru olmayan bir şeyler vardı. "Madeline ve Charlotte duygularını belli etmezler ki. Hem de hiç." Emma'nın gözünde onlar aynı popüler kızlar ordusundaki silah arkadaşlarıydı. Sonra Ethan *dün gece* kelimelerine işaret etti. "Madeline 31 Ağustos'tan söz ediyor."

İçimden bir ürperti geçti. Belki de o gece benimle beraberlerdi. Belki de "sahte en iyi arkadaşları"nın işini birlikte bitirmişlerdi. Ve dikkatli olmazsa eğer, sıradaki Emma olabilirdi.

Emma avuçlarını yüzüne götürdü, sonra tekrar Ethan'a baktı. İçi suçluluk duygusuyla dolmuştu. Kardeşini öldüren her kimse onun da her hareketini izliyordu. Katilin, Ethan'ın gerçeği bildiğini öğrenip onu da susturmaya çalışması ne kadar yakındı?

"Bana yardım etmek zorunda değilsin, biliyorsun," diye fısıldadı. "Bu güvenli değil."

Ethan ona bakmak için döndü. Bakışları yoğundu. "Bunu yalnız yapmak zorunda kalmamalısın."

"Emin misin?"

O başını sallayınca Emma birden büyük bir minnettarlık hissetti. "Eh, teşekkür ederim. Kendi kendime boğuluyordum."

Ethan şaşırmış görünüyordu. "Sen hiçbir şekilde boğulacak bir kıza benzemiyorsun."

Emma uzanıp ay ışığının yanağına vurduğu yere dokunmak istedi. Ethan ona biraz daha yaklaştı, dizleri onunkilere değiyordu ve yüzünü sanki onu öpecekmiş gibi çevirmişti. O daha da yaklaşırken Emma vücudunun sıcaklığını hissetti. Dikkati dolgun altdudağındaydı. Dün geceyi; Ethan'ın ona, Sutton'ın yerini alan kızdan, yani *ondan* hoşlanmaya başladığını söylemesini düşünürken başı dönüyordu. Onun yerinde başka kız olsa o anda ne yapacağını bilirdi. Emma da günlüğünde *Flört Etme Yolları* diye bir liste tutmuştu, ama bu teknikleri hiç gerçek hayatta uygulamamıştı.

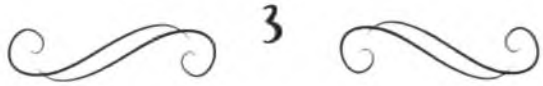
Çat.

Emma hızla kalkıp başını sağa doğru çevirdi. Kortun diğer ucunda, bir ağacın arkasında bir ceptelefonunun soluk mavi parıltısı görünüyordu. Biri orada durmuş onları izliyor gibiydi.

"Şunu gördün mü?"

"Neyi?" diye fısıldadı Ethan.

Emma başını uzatıp ileri baktı. Ama karşısında sadece karanlık vardı. İçindeyse, birinin her şeyi gördüğü –ve *duyduğu*– gibi rahatsız edici bir his kalmıştı.

3

ÇARKLAR DÖNÜYOR

Emma, pazartesi sabahı Hollier Lisesi'nin seramik sınıfındaki bir çömlekçi çarkının arkasına oturdu. Etrafı gri kil, kesip oymak için aletler ve fırına girmeyi bekleyen ahşap küreklere ters konmuş çömleklerle çevriliydi. Havada toprak ve nem kokusu, dönen çarklarla pedallara basan hantal ayakların sesi vardı.

Emma'nın sağındaki tabureye oturmuş olan Madeline, çömlekçi çarkına sanki bir işkence aletiymiş gibi dik dik bakıyordu. "Çömlek yapmanın amacı ne ki? Pottery Barn bunun için değil mi?"

Charlotte burnundan alaycı bir nefes verdi. "Pottery Barn'da çömlek satılmıyor! Crate & Barrel'da da sandıklar ve fıçılar satıldığını mı düşünüyorsun?"

"Pier 1'da* da iskele satılıyordur o zaman," dedi bir sıra önlerinde oturan Laurel kıkırdayarak.

"Az laf, çok *iş*, kızlar," dedi seramik öğretmeni Bayan Gilliam. Çarkların arasında yürürken zilli halhalı şıkırdıyordu. Bu kadın, sanat öğretmeninden başka her şey olabilecekmiş gibi görünen insanlardandı. Bol eşofman tipi pantolonlar, jakarlı yelekler ve küflenmiş silhat kokulu batik tunikler giyip kocaman kolyeler takıyordu. Sözcüklere vurgu yaparak konuşması Emma'ya, eskiden tanıdığı, sanki bir Shakespeare monoloğunu tekrar ediyormuşçasına konuşan sosyal görevliyi hatırlatıyordu. *Ah, Emma... Yetim kalmış çocukların barındığı bu Nevada evinde sana iyi muamele ediyorlar mı?*

Bayan Gilliam neşeyle, "Harika iş, Nisha," dedi, birkaç öğrencinin çömleklerini toprak tonlarında boyadığı vernikleme masasının yanından geçerken. Tenis takımında Sutton'la eş kaptan olan Nisha Banerjee dönüp zafer kazanmış bir edayla Emma'ya sırıttı. Gözlerinde parlayan saf nefret Emma'nın içine bir korku yayılmasına neden olmuştu. Nisha'yla Sutton'ın arasında ciddi bir anlaşmazlık olduğu belliydi. Kız, Sutton'ın hayatına adım attığından beri Emma'ya pis pis bakıp duruyordu.

Emma başını çevirip çarkın ortasına bir kil yığını koydu ve ellerini iki yanına yerleştirip çömleğe benzer bir şekil elde edene kadar çarkı yavaşça döndürdü. Laurel kısık bir ıslık çaldı. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

---

* *Pottery Barn, Crate & Barrel ve Pier 1; mobilya, dekorasyon malzemeleri, mutfak araç gereçleri satan mağazalardır. İngilizcede* "pottery", *çanak çömlek;* "crate", *sandık;* "barrel", *fıçı;* "pier", *iskele anlamına gelir. (ç.n.)*

"Şey, acemi şansı." Emma çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti, ama elleri hafifçe titriyordu. Kafasında bir manşet belirdi: *Sutton Mercer'mış Gibi Davranan Emma Paxton'ın Mükemmel Çömlekçilik Yeteneği. Skandal!* Emma, Henderson'dayken çömlekçilik dersi almıştı. Okuldan sonra çarkın başında saatler geçirirdi çünkü bu, o zaman birlikte yaşadığı, yıkanmaya inanmayan, hippi üvey anne babası Ursula ve Steve'in yanına gitmekten daha iyiydi. "Sabun Yok" kuralı hem kendileri hem de kıyafetleri ve sekiz uyuz köpekleri için geçerliydi.

Emma elini çömleğin ortasına bastırdı ve yaptığı şey çökünce sahte bir hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Çok da şanslı değilmişim."

Bayan Gilliam fırına girerek gözden kaybolur kaybolmaz Emma, Madeline'a bakıp ayağını pedaldan çekti. Madeline ve diğerleri hâlâ Sutton'ın katili olmaya en yakın kişilerdi. Ama Emma'nın elinde kanıt yoktu.

Emma ellerini bir havluya silip Sutton'ın iPhone'unu çıkardı ve takvimine göz gezdirdi. "Şey, kızlar?" dedi. "Saçlarıma gölge attırmaya en son ne zaman gittiğimi hatırlıyor musunuz? Takvimime yazmayı unutmuşum da. Bir daha ne zaman gitmem gerektiğini not almak istiyorum. Acaba... 31 Ağustos muydu?"

"O hangi gündü ki?" dedi Charlotte. Gece hiç uyumamış gibi yorgun görünüyordu. Ellerini kile çok fazla daldırıyor, yapmaya uğraştığı çömleği krep hamuruna dönüştürüyordu.

Emma telefona tekrar tıkladı. "Hımm... Nisha'nın partisinden önceki gün." *Mads'in, Sutton olduğumu düşünerek*

–belki de Sutton olmadığımı bilerek– Sabina Kanyonu'nda beni kaçırdığı akşamdan önceki gün. "Okul başlamadan iki gün önce."

Charlotte, Madeline'a bir bakış attı. "O gün biz seninle..."

"Hayır," dedi Madeline sertçe, Charlotte'a buz gibi bir bakış atarak. Sonra Emma'ya döndü. "O gün nerede olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz, Sutton. Unutkanlığını başka birinin tedavi etmesi gerekecek."

Floresanın ışıkları Madeline'ın porselen teninden yansıyordu. Kızın gözleri, sanki konuyu değiştirmesi için Emma'ya meydan okuyormuş gibiydi. Birden alarma geçmiş gibi görünen Charlotte, bir Emma'ya bir Madeline'a baktı. Önlerinde oturan Laurel'ın bile sırtı gerginleşmişti.

Önemli bir şeye değindiğini fark eden Emma birinin bir şeyler söylemesini bekledi. Ama gergin sessizlik devam edince pes etti. *Bir deneme daha*, diye düşündü, elini cebine sokup gümüş kolye ucunu sıkarken. "Her neyse. Düşünüyordum da, yeni bir Yalan Oyunu şakasının zamanı geldi."

"İyi," diye mırıldandı Charlotte, gözlerini yine önünde dönen kil yığınına odaklayarak. "Bir fikrin var mı?"

Odanın diğer ucundaki bir kız muslukta ellerini yıkarken fırının içinden bir gümbürtü sesi geldi. "Annemin arabasını çaldığımız şaka harikaydı." Laurel'ın bilgisayarında kızların bunu yaptığını görmüştü. "Belki de yine ona benzer bir şey yapmalıyız."

Madeline başını salladı. Düşünceliydi. "Olabilir."

"Ama... Biraz değiştirmek gerek," diye devam etti Emma. Dün gece Sutton'ın odasında prova ettiği sözcükleri tekrar

ediyordu. "Mesela, birinin arabasını araba yıkama yerinde bırakabiliriz. Ya da bir havuzun içine sürebiliriz. Veya tren raylarının ortasında bırakabiliriz."

Ray kelimesini duyar duymaz kızların üçü de gerildi. Emma'nın içinde sıcak, keskin bir sancı belirdi. *Tam isabet.*

"Çok komik." Charlotte kil yığınını gürültüyle çarka attı.

"Tekrara izin yok, unuttun mu?" diye tısladı Laurel omzunun üstünden.

Madeline elinin tersiyle alnına dokunup Emma'ya dik dik baktı. "Polislerin yine gelmesini mi istiyorsun?"

Polisler... Trenle ilgili anı zihnimde canlansın diye uğraşsam da tren rayları hakkında aklıma gelen küçük görüntü çoktan toza dönüşüp kayboldu.

Sutton'ın arkadaşlarına bakarken Emma ağzının kupkuru olduğunu hissetti. Ama başka bir soru soramadan önce anons sisteminden bir ses yükseldi.

"Dikkat dikkat!" dedi günlük duyuruları okuyan lise son öğrencisi Amanda Donovan, madeni sesiyle. "Cadılar Bayramı Dans Partisi Daveti kazananlarını açıklama vakti geldi. Kazananlar, Hollier'ın erkekler futbol, Amerikan futbolu, kros ve voleybol takımlarının yetenekli oyuncularının oylarıyla seçildi! Parti iki hafta sonra yapılacak, hayaletler ve gulyabaniler, biletler tükenmeden alın! Kavalyem ve ben biletlerimizi çoktan aldık bile!"

Madeline'ın dudakları tiksintiyle büzüldü. "Amanda kiminle gidiyor olabilir ki? Wes Amca'yla mı?"

Charlotte ve Laurel sırıttılar. Amanda'nın amcası, kendi radyo programı olan spor muhabiri Wes Donovan'dı. Kız

sabah duyurularında adamın adını o kadar çok anıyordu ki Madeline onların gizli âşıklar olduklarına yemin ediyordu.

"Lütfen benimle birlikte samimi tebriklerinizi iletin, Norah Alvarez, Madison Cates, Jennifer Morrison, Zoe Mitchel, Alicia Young, Tinsley Zimmerman..."

Her isim söylediğinde Madeline, Charlotte ve Laurel başparmaklarını ya indiriyor ya da kaldırıyorlardı.

"... Ve de Gabriella ve Lilianna Fiorel'i, yani Dans Partisi'nin *ilk* ikizlerini kutlayın!" diye bitirdi Amanda isimleri. "Sizleri gönülden tebrik ediyorum, hanımlar!"

Madeline bir rüyadan uyanırmışçasına birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Twitter İkizleri mi? Dans davetinde mi?"

Charlotte burnunu çekti. "Kim onlara oy verir ki?"

Emma konuyu anlamaya çalışarak ikisine baktı. Twitter İkizleri Gabby ve Lili Fiorello, onlarla aynı sınıftaki tek yumurta ikizleriydi. İkisinin de gözleri kocaman ve mavi, saçları bal rengiydi ama iki kızın kendilerine has özellikleri vardı; Lili'nin çenesindeki ben, Gabby'nin Angelina Jolie dudakları gibi. Emma, ikizlerin grupta olup olmadığından hâlâ tam emin değildi, geçen hafta kim olduğu belli olmayan bir saldırganın onu boğmaya çalıştığı Charlotte'un evindeki pijama partisine katılmışlardı, ama Yalan Oyunu'nun üyesi değildiler. Budala yüz ifadeleri, ikiz beyni zihniyetleri ve iPhone bağımlılıkları yüzünden Emma onları boş insanlar olarak görüyordu.

Ancak ben bundan pek emin değildim. Öğrendiğim bir şey varsa o da görünüşün aldatıcı olabileceğiydi...

O anda sanki kararlaştırılmış gibi odada dört kısa zil sesi

duyuldu. Charlotte, Madeline, Laurel ve Emma aynı anda telaşla telefonlarını aramaya başladılar. Emma'nın ekranında iki yeni mesaj vardı; biri Gabby'den, diğeri Lili'dendi. "MUHTEŞEM OLDUĞUMUZU BİLİYORUZ!" demişti Gabby. Lili ise, "TAÇLARIMIZI TAKMAK İÇİN SABIRSIZLANIYORUZ!" yazmıştı.

"Divalar," dedi Madeline. Emma onun telefonuna göz attı. Ona da aynı mesajlar gelmişti. Telefonuna bakan Charlotte alaycı bir nefes verdi. "Baloya ikiz Carrie'ler olarak gitmeliler. Böylece ikisinin de başından aşağı domuz kanı dökebiliriz."

Emma'nın telefonu bir kere daha çınladı. Lili ona bir mesaj daha göndermişti: KİM EN GÜZEL BU DÜNYADA? BU SANA KAPAK OLSUN, KRALİÇE SÜRTÜK!

"Eh, danstan sonra bizimle kampa gelmeyecekleri artık kesinleşti," diye duyurdu Charlotte.

"Yine mi kamp yapıyoruz?" dedi Laurel burnunu kırıştırarak.

"Bu bir gelenek," dedi Charlotte kısaca. Sonra Emma'ya baktı. "Değil mi Sutton?"

Kamp mı? Emma tek kaşını kaldırdı. Bu kızlar dışarıda takılmayı seven tiplere benzemiyorlardı. Ama yine de başını salladı. "Evet."

"Belki de Lemmon Dağı'ndaki şu harika kaplıcaları deneyebiliriz," dedi Madeline, koyu renkli saçlarını topuz yaparken. "Gabby ve Lili o kaplıcaların doğal tuzla dolu olduğunu ve cilde iyi geldiğini söylemişti."

"Gabby ile Lili hakkında bu kadar konuşma yeter," diye

homurdandı Charlotte, saçındaki mavi saç bandını düzeltirken. "Onlar için parti planlamak zorunda kalacağımıza inanamıyorum. Çok zorluk çıkaracaklar."

Emma kaşlarını çattı. "Neden biz parti planlamak zorundaymışız?"

Bir an için hepsi ona öylece baktılar. Sonra Charlotte dilini şaklattı. "Dans Partisi Komitesi adlı küçük organizasyonu hatırlıyor musun? Birinci sınıftan beri yaptığın tek aktivite yani?"

Emma nabzının hızlandığını hissetti. Sahte bir kahkaha attı. "*İroni* yapıyordum. Hiç duydun mu?"

Charlotte gözlerini devirdi. "Eh, maalesef ki dans partisi ironik *olamaz*. Geçen senekinden daha iyi bir parti hazırlamalıyız."

Emma gözlerini kapattı. Sutton ve dans komitesi. Cidden mi? Emma, Henderson Lisesi'ne giderken en yakın arkadaşı Alex'le birlikte dans komitesindeki şapşal kızlarla dalga geçerlerdi. Bu kızların hepsi kek pişirme takıntısı olan, her yere renkli süsler asan, en mükemmel dans şarkılarını seçen, eğitim sürecindeki Martha Stewart'lar gibiydiler.

Ama benim hatırladığım kadarıyla Hollier'da Dans Partisi Komitesi'nde olmak bir onurdu. Ve okulun katı kurallarından biri de, komitede olanların kesinlikle davet üyesi olamamalarıydı. Bu yüzden az önce Amanda benim adımı anons etmedi. Eğer gidip gelen hafızam beni yanıltmıyorsa geçen sene mezuniyet balosunda salona bir kuşakla girmiştim.

Merak ediyorum, acaba Emma bu seneki mezuniyet balosunda benim yerimde olacak mı? Cinayetim *o kadar* uzun

süre çözülmemiş olarak kalabilir mi? Emma baharda hâlâ bir yalanı yaşıyor olabilir mi? Tüm bu düşünceler içimi korkuyla dolduruyor. Aynı zamanda artık tanıdık gelen bir hüzün de hissediyorum: Benim için artık hiç mezuniyet balosu olmayacak. Banal çiçek bileklikler, limuzinler ya da balo sonrası partiler de. Kötü balo müziklerini, bir sonraki Girl Talk* olacaklarını sanan sersem DJ'leri bile özledim. Hayattayken tüm bu şeylerin hızla geçip gitmesine izin verir, hiçbir ana dikkat etmez, sahip olduğum güzel şeyleri fark etmezdim.

O sırada zil çalınca kızlar çarklarının başından kalktılar. Emma musluğun başında durup soğuk suyla ellerindeki kili temizledi. Peçeteyle ellerini kurularken çantasındaki Sutton'ın telefonu tekrar çınladı. Emma homurdanarak telefonu çıkardı. Gabby ile Lili yine mi mesaj atmışlardı?

Ama bu, Sutton'ın telefonuna yüklediği kendi e-posta hesabının bildirimiydi. E-posta Alex'ten gelmişti: SENİ DÜŞÜNÜP DURUYORUM! MÜSAİT OLUNCA ARA. KONUŞMAK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM. ÖPTÜM. Emma, iPhone'u sıkıca kavrayıp nasıl cevap vereceğini düşündü. Arizona'ya geldiğini Ethan dışında bilen tek kişi olan Alex'e yazmayalı günler olmuştu. Fakat Emma ona Ethan'a söylediği gibi gerçekleri anlatmamıştı. Arkadaşı, Sutton'ın hâlâ yaşadığını ve Emma'yı yanına aldığını sanıyordu. Bazen sabahları uyandığında Emma da gerçekten birkaç gündür olanlar ve aldığı tehditler bir rüyaymış gibi davranıyordu. Günlüğünde, *Sutton Burada Olsaydı Onunla Yapacağımız Şeyler,* diye bir bölüm bile oluşturmuştu. Sutton'a nasıl Fransız usülü kremalı pasta

* *Amerikalı DJ Gregg Michael Gillis'in sahne adı. (ç.n.)*

yapılacağını öğretebilirdi, kendisi okuldan sonra gittiği bir yemek işinde bunu öğrenmişti. Belki okulda arada bir yer değiştirir, birbirlerinin derslerine girer ve birileri seslendiğinde birbirlerinin yerine cevap verirlerdi. Yapmak zorunda oldukları için değil, *canları istediği* için.

Emma birden kendisini birinin izlediği hissine kapıldı. Hızla dönüp baktığında seramik sınıfının neredeyse boşaldığını gördü. Ama koridordaki iki çift göz ona bakıyordu. Bunlar Twitter İkizleri Gabby ve Lili'ydi. Onları fark ettiğini gördüklerinde sırıtıp kafa kafaya vererek fısıldaşmaya başladılar. Emma ürkerek geri çekildi.

O anda birisi omzuna dokununca Emma bir kez daha sıçradı. Laurel arkasında duruyordu. Lavabonun yanındaki, ıslak kilden yapılmış büyük, gri çöp bidonuna yaslanmıştı.

"Ah, selam." Emma'nın yüreği ağzındaydı.

"Seni bekliyorum." Laurel gölge atılmış sarı saçlarının bir tutamını omzunun arkasına attı ve Emma'nın elindeki iPhone'a baktı. "Yazdığın kişi ilginç biri mi?"

Emma, Sutton'ın telefonunu çantasına attı. "Şey, pek değil." Twitter İkizleri'nin az önce durduğu yer şimdi boştu.

Laurel onun kolunu tuttu. "Neden tren şakasını gündeme getirdin?" diye sordu kısık ve sert bir sesle. "Kimse komik bulmadı."

Emma'nın ensesi terlemeye başlamıştı. Ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Laurel'ın söyledikleriyle aldığı notta yazanlar kafasında yankılandı: *Diğerleri tren şakasını hatırlamak istemiyor olabilir ama o hatıra hep benim ensemde olacak.* O gece bir şey olmuştu. Korkunç bir şey.

Emma derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve kolunu Laurel'ın beline doladı. "Bu kadar hassas olma. Hadi gidelim artık. Burası popo gibi kokuyor." Sesinin hissettiğinden daha rahat çıktığını umarak konuşmuştu.

Laurel ona bir an dik dik baktı, ama sonra peşinden kalabalık koridora çıktı. Kız onun zıt yönüne dönünce Emma rahat bir nefes aldı. Devasa bir kurşun kendisini sıyırıp geçmiş gibi hissediyordu.

Oysa ben, işi daha da içinden çıkılmaz hale getirmiş olabileceğini düşünüyordum.

4

RESMİ BELGE

Tenis antrenmanından sonra Laurel, siyah VW Jetta'sını, Catalina'nın eteklerinde bulunan, kum rengi evlerden ve çiçek açan çöl sukulentleriyle dolu ön bahçelerden oluşan bir site olan Mercer'ların sokağına çevirdi. Arabadaki tek ses Laurel'ın sakız çiğnerken çıkardığı sesti.

"Şey... Eve getirdiğin için sağ ol," dedi Emma, tuhaf sessizliği bozarak.

Laurel ona buz gibi bir bakış attı. "Arabanı polislerin çektiği yerden alacak mısın, yoksa sonsuza kadar senin şoförlüğünü mü yapacağım? Onu Madeline'ların orada bıraktığın yalanını sürdüremezsin, biliyorsun. Annemle babam *o kadar* aptal değiller."

Emma koltuğa gömüldü. Tucson'a geldiğinden beri Sutton'ın arabası polisin çektiği yerde duruyordu. Laurel artık

onu arabasıyla götürmeyi kabul etmezse gidip arabayı alması gerekecekti.

Sonra Laurel tekrar sessizleşti. Seramik dersinden beri Emma'ya karşı soğuktu. Teniste eşleşmeyi teklif ettiğinde başını çevirmiş, eve gelirken Jamba Juice'a uğramak isteyip istemeyeceğini sorduğunda omuz silkmişti. Emma onun açılmasını sağlayacak sihirli sözcükleri bilmiş olmayı umuyordu, ama kardeş ilişkileri hakkında hiç deneyimi yoktu. Üvey kardeşleri olmuştu tabii ama o ilişkilerin iyi bittiği nadir görülürdü.

Benim de Laurel'la ilişkimin iyi olduğu söylenemezdi. Yıllardır yakın değildik. Daha küçükken, yerel panayırda el ele tutuştuğumuz ve anne babamızın yemek davetlerini gözetlediğimize dair anılar zihnimde belirip kayboluyordu, fakat o zamanla şimdiki zaman arasında bir şeyler değişmişti.

Üç büyük evin –iki tanesinin bahçıvanı ön bahçedeki *mesquite* ağaçlarını suluyordu– önünden geçtikten sonra Laurel, Mercer'ların garaj yoluna çekti. "Kahretsin," dedi kısık sesle.

Emma onun bakışlarını takip etti. Mercer'ların ön verandasındaki pirinç bankta Garrett oturuyordu. Kramponlarını ve formasını çıkarmamıştı. Dizlerinde çamur izleri kalmıştı ve kollarının arasında bisiklet kaskı duruyordu.

Arabadan inip kapıyı kapatan Emma, "S-selam," dedi ihtiyatlı bir şekilde. Bakışları Garrett'ın yüzündeydi. Çocuğun pembe dudakları aşağı doğru sarkmıştı ve açık kahverengi gözleri alev alevdi. Sarı saçları antrenman sonrası hâlâ terliydi. Saldırmaya hazır bir kedi gibi bankın ucuna tünemişti.

Laurel da Emma'nın arkasından gelip Garrett'a el salladıktan sonra içeri girdi.

Emma veranda basamaklarını yavaşça tırmanıp Garrett'a güvenli bir uzaklıkta durdu. "Nasılsın?" diye sordu kısık sesle.

Garrett genzinden çirkin bir ses çıkardı. "Sence nasılım?"

Ön bahçedeki otomatik sulayıcılar açılıp bitkileri ıslatmaya başladı. Uzaktan bir ot biçme makinesinin gürültüsü duyuldu. Emma içini çekti. "Gerçekten üzgünüm."

"Öyle mi?" Garrett büyük elleriyle kaskını kavradı. "Aramalarıma dönmediğin için çok mu üzgünsün? Yoksa şu anda yüzüme bile bakmadığın için mi?"

Emma onun güçlü göğsünü, biçimli bacaklarını ve çenesindeki kirli sakalı inceledi. Sutton'ın onda ne bulduğunu görebiliyordu ve Garrett gerçeği bilmediği için içi sızladı.

"Üzgünüm." Kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Tuhaf bir yaz geçirdik," dedi. *Bu ifade* çok hafif kalırdı halbuki.

"Bu başka biriyle tanıştığın anlamına mı geliyor?" Garrett ellerini yumruk yapınca ön kollarındaki kaslar ortaya çıktı.

"Hayır!" Emma irkilerek geriye çekilince Bayan Mercer'ın astığı rüzgâr çanlarına çarpacak gibi oldu.

Garrett ellerini tişörtüne sildi. "Tanrım. Geçen ay çok istekliydin. *Beni* çok istiyordun. Niye birden benden nefret etmeye başladın? Herkesin beni uyarma sebebi bu muydu? Klasik Sutton Mercer bu mu?"

Klasik Sutton. Son birkaç haftadır sık sık duyduğum bu sözcükler kafamda acı verici bir şekilde yankılandı. Yeni bakış açım sayesinde artık insanlara nasıl kötü davrandığımın farkına varmaya başladım.

"Senden nefret etmiyorum," diye karşı geldi Emma. "Ben sadece..."

"Ne var biliyor musun? Umurumda değil." Garrett bacaklarının yan taraflarına vurarak ayağa kalktı. "Bitti artık. Bahanelerini dinlemek istemiyorum. Artık oyunlarına kanmayacağım. Thayer'a da yaptığın buydu. Tahmin etmeliydim."

Emma çocuğun sesindeki sertlik –ve Madeline'ın kardeşinden bahsetmesi– karşısında irkildi.

Thayer. Sadece ismini duymak bile çocuğun berrak yeşil gözlerinin, çıkık elmacıkkemiklerinin ve dağınık siyah saçlarının gözümde canlanmasını sağladı. Sonra zihnimde başka bir şey belirdi: Thayer'la ikimiz okul bahçesinde dikiliyoruz. O bir şeyi anlamamı sağlamak ister gibi bana hızlı hızlı bir şeyler anlatırken gözümden yaşlar süzülüyor. Ama anı geldiği gibi ellerimden kayıp gitti.

Emma sesini tekrar bulmaya çalıştı. "Ne yaptığımı düşündüğünü bilmiyorum ama..."

"*Grand Theft Auto* oyunumu geri alabilir miyim?" diye sözünü kesti Garrett, gözlerini Mercer'ların kusursuz çimenliğine dikerek. Siyah bir labrador bir dişbudak ağacının yanına geçmiş, arka bacağını kaldırıyordu. "Senin PS3'ündeydi."

"Bakarım," diye mırıldandı Emma.

"Buna da ihtiyacım yok artık." Garrett spor çantasından uzun, ince bir bilet çıkardı. Üstünde eriyen harflerle CADILAR BAYRAMI DANS PARTİSİ yazıyordu. Bileti neredeyse şiddetle ona uzattı, sonra neredeyse vücutları değecek kadar ona yakınlaştı. Bedeni bastırılmış bir enerjiyle titriyor gibiy-

di. Emma nefesini tuttu, çocuğun ne hamle yapacağını hiç tahmin edemiyordu.

"Hayatta başarılar, Sutton," diye fısıldadı Garrett, buz gibi bir sesle. Sonra kramponlarını takırdatarak garaj yolunda ilerledi ve bisikletine binip uzaklaştı.

"Elveda," diye fısıldadım ben de arkasından.

İyi gitmişti aslında. Teknik olarak bu Emma'nın ilk ayrılığıydı. Önceki ilişkileri ya arkadaş kalma kararıyla sona ermiş ya da öylece yitip gitmişti. İnsanların ilişkilerin berbat olduğunu söylemesine şaşmamalıydı.

Emma sarsılmış halde eve girmek için döndü, ama ön kapıya yaklaşırken sokaktaki beyaz bir SUV araç dikkatini çekti. Ön camda bir tutam sarı saç görünce gözlerini kıstı. Ama o saçların kime ait olduğunu çıkaramadan araba hızlandı ve arkasında gri dumanlar bırakarak gözden kayboldu.

Mutfağa girdiğinde Laurel bir elmayı ince dilimlere bölüyordu. "Beyaz SUV'si olan birini tanıyor muyuz?" diye sordu ona.

Laurel ona öylece baktı. "Twitter İkizleri dışında mı?"

Emma kaşlarını çattı. İkizler kasabanın diğer ucunda oturuyorlardı.

"Eee?" diye sordu Laurel. "Garrett'la ne oldu?"

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. *Şimdi konuşmak mı istiyorsun*, diye düşündü Emma acı acı.

Emma ada tezgâha gidip sulu elma dilimlerinden birini ağzına attı. "Bitirdik."

Kızın yüz ifadesi biraz yumuşadı. "İyi misin?"

Emma ellerini tenis şortuna sildi. "Ben iyi olacağım." Kafasını kaldırıp ona baktı. "Sence o iyi olacak mı?"

Laurel bir elma dilimini dişlerken Fransız stili kapıların ardındaki arka bahçeye baktı. "Bilmem. Garrett bana her zaman bir muamma gibi geldi," dedi sonunda. "Yüzeye çıkarmadığı gizli şeyler olup olmadığını merak ediyorum hep."

Emma, Garrett'ın verandada nasıl tepesinde dikildiğini hatırlayarak ürperdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, bilmiyorum." Laurel sanki bir anda bugün onunla konuşmadığını hatırlamış gibi elini salladı. Sonra mutfak masasının üstündeki bir yığın zarfı ona doğru itti. "Bunlar sana gelmiş."

Ardından dönüp koridora yöneldi. Garrett'ın ziyaretini, Laurel'ın sözlerini düşünürken dalgın dalgın katalogları inceledi, ama sonra üst köşesinde bir banka logosu olan zarf dikkatini çekti. AMEX BLUE, yazıyordu logoda. Mektup Sutton Mercer'a gelmişti.

Zarfı yırtıp açarken Emma nefesinin kesildiğini hissetti. Bu, Sutton'ın cinayetinden önceki zamandan kalma kredi kartı ekstresiydi. Titreyen parmaklarla katlanmış kâğıdı açtı ve ağustos ayının dökümüne baktı. BCBG... Sephora... Walgreens... AJ Gurme Market. Sonra gözleri 31 Ağustos'taki ödemeye doğru kaydı. *Seksen sekiz dolar. Clique.*

Tüm sinir uçları gerildi. *Clique*. Bu sözcük birden, bir tabancanın horozunun kaldırılması misali uğursuz bir şey gibi gelmişti.

Emma, çantasından Sutton'ın telefonunu aldı. Ethan ikinci çalışta cevap verdi. "Bu geceki programını ertele," diye fısıldadı Emma. "Sanırım bir şey buldum."

5

DENİZE DÜŞEN YILANA SARILIR

Saatler sonra Ethan ile Emma, Arizona Üniversitesi'nin yakınlarındaki bir dizi mağazanın arkasındaki otoparkta, Ethan'ın koyu kırmızı dökünti Honda'sında oturuyorlardı. Taş fırında pişen pizza kokusu havayı doldururken çakır-keyif üniversite öğrencileri detone sesleriyle Taylor Swift şarkıları söyleyerek yanlarından geçip gidiyorlardı. Burada, Wonderland adında, tütün ve benzeri şeyler için malzemeler satan bir mağaza, Pink Pony adlı bir *punk-rock* güzellik salonu, Arizona Üniversitesi eşofmanları ve *shot* bardakları satan Wildcat Central, en uçta da Clique adlı butik vardı.

Ethan, kırmızı Arizona Diamondbacks şapkasının siperini aşağı çekti. "Hazır mısın?"

Emma gerginliğini bastırmaya çalışarak başını salladı. Hazır olmak *zorundaydı*.

Ethan emniyet kemerini açarken Emma yine bir minnettarlık hissetti. "Ethan?" Çocuğun dirseğinin içindeki yumuşak kısma dokununca parmak uçlarının uyuştuğunu hissetti. "Sana teşekkür etmek istiyorum. Yine."

"Ah." Ethan hafifçe utanmış görünüyordu. "Bana teşekkür edip durmana gerek yok. Ben Rahibe Teresa değilim." Ayağıyla arabanın kapısını iterek açtı. "Hadi. Gösteri vakti."

Clique'in vitrinindeki mankenlere avangard Cadılar Bayramı maskeleri takılmıştı. Üstlerindeyse lüks kaşmir mantolar, ipek elbiseler ve yarı saydam şallar vardı. Siyah renkli boş gözleriyle Emma'ya bakıyorlardı. Ethan ve Emma birlikte ön kapıdan girdiklerinde kapının üstündeki ziller şıngırdadı.

Ben de etrafa bakınarak tanıdık gelen bir şey var mı diye bulmaya çalıştım. Dar kotlar, keten kumaştan dar pantolonlar, dar kargo pantolonlar ve hepsinden daha dar taytlarla dolu büyük bir masa mağazanın ön kısmını neredeyse tamamen kaplamıştı. Cam kenarına dizilmiş çizmeler, babetler, topuklu ayakkabılar ve espadriller savaşa hazırlanan askerler gibi görünüyordu. Ama dikkatimi çeken bir şey yoktu, burası da sık sık ziyaret ettiğim normal butiklere benziyordu.

Emma bir askıya gidip basit, beyaz bir tişörtün etiketine baktı. *Seksen dolar mı?* Kendisinin bütün gardırobu bundan daha ucuzdu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Emma arkasına döndüğünde Heidi Montag gibi memeleri, Megan Fox gibi sert bakışları olan uzun boylu, esmer bir kızla karşılaştı. Kız, Ethan'ı görünce hemen gülümsedi. "Ethan? Selam!"

"Ah, selam Samantha." Ethan parmaklarını masadaki bir şeyin üstünde dolaştırdı, sonra dokunduğu şeyin pembe dantel bir külot olduğunu fark edip kızararak elini geri çekti. "Burada çalıştığını bilmiyordum."

"Yarızamanlı çalışıyorum." Kız tekrar Emma'ya bakarken yüzü ekşidi. "Siz ikiniz... *arkadaş* mısınız?"

Emma'ya bakarken Ethan'ın dudaklarının köşesi seğirdi. "Sutton, bu Samantha. St. Xavier'a gidiyor. Samantha, bu da Sutton Mercer."

Samantha beyaz tişörtü Emma'nın elinden sertçe çekip askıya astı. "Sutton ve ben tanışıyoruz zaten."

Kızın ses tonu karşısında Emma dikkatle omuzlarını dikleştirdi.

"Şey, evet," dedi. "Aslında, muhasebe kaydı tutup tutmadığınızı sormak istiyordum." Kız kardeşinin Amex faturasını gösterdi. "Kredi kartımı fazla kullandığım için başım belada da. 31 Ağustos'ta aldığım birkaç şeyi iade etmek istiyordum." Utanmış gibi kıkırdadı. "Ama sorun şu ki, buradan ne aldığımı hatırlamıyorum."

Samantha şaşırmış gibi yaparak elini göğsüne bastırdı. "Ne aldığını hatırlamıyor musun?"

"Şey, hayır." Emma gözlerini devirmeyi düşündü. Cevabı bilse sorar mıydı? Ama Samantha'nın yardımına ihtiyacı vardı. Bu yüzden dilini ısırıp sert cevabını, düşündüğü ama söylemeye cesaret edemediği şeyleri yazdığı *Karşılık Vermem Gereken Sözler* listesine eklemeye karar verdi.

Samantha meydan okuyarak, "Ne *çaldığını* hatırlıyor musun peki?" diye sordu.

"Pardon?"

"Buraya son geldiğinde," dedi Samantha yavaşça, bir ana sınıfı çocuğuyla konuşuyormuş gibi. "Sen ve arkadaşların bir çift altın küpe çalmıştınız. Yoksa bunu da mı bilerek unuttun?"

Görünüşe göre dünya üzerindeki son günümü bir hırsız olarak geçirmiştim.

Emma, Samantha'nın söylediklerini düşündü. "Arkadaşlarım mı? Hangileri?"

"Cidden, neyin peşindesin sen?" Samantha'nın gözleri alev alevdi. "İnan bana, kim olduklarını bilseydim ya da elimde yaptıklarınıza dair somut bir kanıt olsaydı hiç durmaz şikâyet ederdim." Bunu söyledikten sonra hızla döndü ve çivili topukları olan botlarıyla mağazanın arka kısmına gidip, baklava desenli kazaklardan oluşan bir rafı hararetle tekrar düzenlemeye başladı.

Bir an mağazadaki tek ses hoparlörlerden yükselen Chemical Brothers'ın dans miksi oldu. Sonra Emma parmaklarını kaşındırıcı, yün bir elbisenin üstünde gezdirip Ethan'a baktı. "Sutton hangi arkadaşlarıyla gelmiş olabilir? Bana neden söylemediler ki?"

Ethan bir babeti eline alıp çevirdikten sonra diğer tekinin yanına koydu. "Belki de mağaza hırsızlığı onları korkutmuştur."

"Mağaza hırsızlığından mı korkacaklar? Cidden mi?" Emma ona yaklaşıp sesini iyice alçalttı. "Sırf *eğlencesine* Sutton'ı boğan kızlardan bahsediyoruz burada. Okulun ilk günü Hollier'a polis arabasıyla gittiğimde de çok mutlu görünen kızlardan."

Emma karakoldaki kısa görüşmesini hatırladı. Kim olduğunu açıklamaya çalıştığında polisler onu dinlememiş, Sutton'dan başka biri olabileceğine bir saniyeliğine bile inanmamışlardı. Gerçi Sutton'ın uzun bir sabıka kaydı vardı; o gün görevde olan dedektif Quinlan, yaptığı şeylerin kaydının tutulduğu devasa dosyayı çıkarıp göstermişti. Dosyada muhtemelen sayısız Yalan Oyunu şakası vardı.

Emma sırtını dikleştirdi, aklına bir şey gelmişti. Dosyada tren şakasıyla alakalı bir şeyler olabilir miydi?

Madeline polislerin gelmesiyle ilgili bir şeyler söylemişti. Mağazanın diğer ucundaki Samantha gözucuyla Emma'ya baktı.

Ethan, elini Emma'nın omzuna koydu. "Yüzündeki ifade hoşuma gitmedi," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

"Göreceksin şimdi." Emma masanın üstündeki küçük Tori Burch çantayı rahatça aldı ve Samantha'nın baktığından emin olunca tişörtünün altına soktu. Deri, çıplak tenine yumuşacık değmişti.

"Ne yapıyorsun?" Ethan telaşlanarak eliyle boğazını kesme hareketi yaptı ve durmasını işaret etti. "Kafayı mı yedin?"

Emma onu duymazdan geldi.

Nabzı hızlanmıştı. Bu çok farklı, çok *yanlış* geliyordu. Becky eskiden marketlerden bir şeyler çalardı; bir raftan bir çikolata alır, Emma'nın cebine gizlice bir paket sakız koyardı. Hatta bir keresinde iki litrelik iki kola şişesini tuhaf göğüslermiş gibi göğsünde taşımıştı. Emma, polislerin ikisini de hapse atacağı ya da daha kötüsü annesini ondan alacakları korkusuyla yaşardı. Ama sonunda Becky'yi alan polisler olmamıştı. Kadın onu kendi rızasıyla terk etmişti.

"Orada dur!"

Emma eli kapı kolundayken durunca Samantha onu tutup döndürdü. Kaşları mükemmel bir V şeklini almıştı. "İyi denemeydi. Geri ver şimdi şunu."

Emma içini çekerek elini göbeğinden çekip tişörtünü salladı. Çanta yere düşünce altın rengi zinciri yerde şangırdadı. Yarı giyinik bir kız başını soyunma kabininden uzatıp sert bir nefes verdi. Samantha kendini beğenmiş bir gülümsemeyle çantayı yerden alıp dapdar kotunun cebinden BlackBerry'sini çıkardı ve bir arama yapıp hoparlörü açtı.

"Bir dakika." Ethan şarap rengi kadife koltuğun etrafından dönüp geldi. "Bir yanlış anlaşılma var. Açıklayabilirim."

"911. Acil durumunuz nedir?" diye bağırdı hattın diğer ucundan bir ses.

Samantha gözlerini kısarak Emma'ya baktı. "Bir hırsızlık ihbarı yapmak istiyorum."

Emma titreyen ellerini cebine sokup, *ben Sutton Mercer'ım ve karakola götürülmekten çok memnunum*, sırıtışını yüzünde tutmaya çalıştı.

Bir bakıma bu pek de zor değildi, çünkü karakola gitmek tam da istediği şeydi.

6

SUÇ GEÇMIŞI

Emma karakoldaki simsiyah bir odada, plastik sarı bir sandalyede oturuyordu. Oda tavuk kümesinden büyük değildi ve çürümüş sebze kokuyordu. Diğer uçtaki duvarda, oraya neden asıldıkları belli olmayan, sakin görünümlü iki geyşa fotoğrafı vardı. Bundan çok güzel haber yazısı çıkardı... Tabii suçlu değil de bir haberci olsaydı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Sutton'ın uzun zamandır kayıp ikiz kardeşi Emma Paxton olduğunu söylediğinde ona inanmayan Dedektif Quinlan içeri girdi. Koltuk altında, üstünde SUTTON MERCER yazılı dosyayı tutuyordu. Emma gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

Quinlan onun karşısına oturup dosyanın üstünde parmaklarını kenetledi. Koridorda ilerleyen bot sesleri bütün binayı sarsıyordu. "Mağaza hırsızlığı mı, Sutton? Cidden mi?"

"İsteyerek olmadı," dedi sandalyesine sinen Emma.

Uzun zaman önce bir gece yarısı polisler Emma'yla Becky'yi, dikkatsiz araba kullanımı yüzünden karakola götürmüşlerdi. Oradayken polislerden biri büyük, siyah bir telefonu Becky'ye uzatmıştı ama annesi telefonu itip, "Lütfen onları aramayın. *Lütfen*," demişti. Şafak vakti olunca, polis Becky'yi sadece bir uyarıyla salıverdiğinde Emma ona polisin kimi aramak istediğini sormuştu. Ama Becky bir sigara yakıp onun ne dediğini hiç anlamıyormuş gibi yapmıştı.

"*Yakalanmak* mı istememiştin yani?" Quinlan, Sutton'ın dosyasını kaldırdı. "Daha önce de mağaza hırsızlığından yakalandığını unuttun mu yoksa?" Dosyadan bir kâğıt çıkardı. "Banana Republic'ten bir çift çizme, altı ocak. Şimdi suçu tekrar etmiş oldun. Bu ciddi bir şey, Sutton."

Emma ayaklarını linolyum zeminde kaydırdı. Terlemiş çıplak bacakları plastik sandalyeye yapışmıştı.

Tekrar sandalyesine otururken Quinlan'ın belindeki kelepçeler ses çıkardı. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Islah evine gitmek mi istiyorsun? Yoksa yine başka biriymişsin gibi mi yapacaksın? Gerçek adının ne olduğunu söylemiştin? Emily... falan mıydı?"

Ama Emma onu dinlemiyordu. Elini hızla boğazına götürdü, iki büklüm olup öksürerek nefes almaya çalıştı. Ciğerleri çıkacak gibi olana dek öksürdü.

Quinlan kaşlarını çattı. "İyi misin?"

Emma başını iki yana sallarken yine öksürmeye hazırlandı. "Su," dedi nefes almaya çalışırken. "Lütfen."

Quinlan masadan kalkıp koridora fırladı. "Bir yere kıpırdama," diye hırladı.

Adam kapıyı arkasından kapattıktan sonra Emma birkaç kez daha öksürdü, sonra hızla harekete geçerek dosyayı kendisine doğru çekti. Dosyayı açıp sayfaları çevirirken parmakları titriyordu. En üstte, okulun ilk günü karakola gelmesinin kaydı vardı. *Bayan Mercer devriye arabasıyla okula geri götürüldü*, yazmıştı biri. Dosyada aynı şeyin yazılı olduğu dört form daha vardı.

Emma birkaç sayfa daha çevirirken kısık sesle, "*Hadi* ama," diye mırıldandı. Huzuru kaçırmakla alakalı birkaç raporla Sutton'ın çekilmiş Volvo'suyla ilgili bir park cezası gördü. Bir sonraki destenin arasında Sutton'ın, Thayer Vega'nın kaybolmasıyla ilgili verdiği ifade vardı. Emma belgeyi taradı. Sutton ifadeyi alan kişiye, *ara ara takılırdık*, demişti. *Sanırım Thayer benden hoşlanıyordu. Hayır, tabii ki de kaybolduğundan beri onu görmedim.* Sayfanın daha altlarında ifadeyi alan kişinin notu yazılıydı: *Bayan Mercer oldukça huzursuzdu. Birkaç soruya cevap vermekten kaçındı. Çoğu Bay Vega'nın...*

Emma sayfayı çevirip gözüne iki kelime takılana dek dosyaları inceledi. *Tren rayları.* Sayfayı dosyanın arasından çekip aldı. Bu, 12 Temmuz tarihli bir polis raporuydu. OLAY YERİ kısmının altında *Tren rayları, Orange Grove ve 10. Yol'un köşesi*, yazılıydı. Olay tanımlamasının altındaysa *S. Mercer... Araç tehlikeye atma... Yaklaşmakta olan tren* gibi şeyler yazıyordu.

Sutton'la birlikte Charlotte, Laurel ve Madeline da sorgulanmıştı. Gabriel ve Lilianna Fiorel de tanık listesindeydi.

Gabby ile Lili mi? Emma kaşlarını çattı. Onlar neden oradaydı ki?

Gözlerimin önünde bir görüntü belirdi, tuhaf bir karıncalanma hissettim. Uzaktaki bir trenin düdüğü kafamda yankılandı. Çığlıklar, çaresiz yakarışlar ve siren sesleri duymaya başladım.

Ve o anda, o gecenin anısı hızla zihnime hücum etti.

1

EN BÜYÜK ŞAKA

Koyu yeşil renkli, 1965 model Volvo 122 arabamın direksiyonundayım. Ellerim deri kaplı direksiyonu sıkarken ayağım pedalda rahatça hareket ediyor. Yanımda oturan Madeline elden geçirilmiş radyonun düğmesini çevirmekle meşgul. Arkada sıkışmış olan Charlotte, Laurel ve Twitter İkizleri, araba ne zaman dönüp onların bir yöne yığılmasına neden olsa kıkırdıyorlar. Gabby elindeki kırmızı ruju sihirli değnek gibi sallıyor.

"Floyd'un koltuklarına sakın ruj bulaştırma," diye uyarıyorum onu.

Charlotte kıkırdıyor. "Arabana Floyd *dediğine inanamıyorum."*

Onu duymazdan geliyorum. Arabama hayran olduğumu söylemek hafif kalır. Babam onu birkaç yıl önce eBay'den aldı, ben de onu şu anki muhteşem haline dönüştürürken

babama yardım ettim. Kasasındaki göçükleri tamir edip paslanmış ızgarayı yepyeni, krom bir parçayla değiştirdik, ön ve arka koltukları yumuşacık deriyle kapladık ve tatmin olmuş bir puma gibi mırıldayan yeni bir motor taktık. iPod girişi ya da paralel park yardımı gibi modern özellikleri olmaması hiç umurumda değil; bu araba sıra dışı, havalı ve zamanın ötesinde. Tıpkı benim gibi.

Starbucks'ı, emeklilerin bayıldığı bir dizi sanat galerisini ve dört yaşındayken ilk tenis dersimi aldığım toprak kortları geçiyoruz. Ay, geçen sene arka bahçemizdeki çitin altından burnunu uzatan kır kurdunun gözleriyle aynı amber renkte. Arizona Üniversitesi'nde bir kardeşlik evinin düzenlediği, muhteşem olacağı söylenen partiye gidiyoruz. Garrett'la birlikte olmam, ara sıra üniversiteli tatlı çocukları dikizleyemeyeceğim anlamına gelmez.

Madeline, Katy Perry'nin "California Gurls" adlı şarkısını çalan bir istasyonda duruyor. Gabby şarkıya eşlik etmeye başlıyor. "Ayy, bu şarkıdan bıktım artık," diye sızlanarak sesi azaltmak için uzanıyorum. Normalde şarkı söylenmesi beni rahatsız etmez, ama bu gece beni huzursuz eden bir şey var. Daha doğrusu, iki kişi.

Lili dudaklarını büzüyor. "Geçen hafta Katy'nin harika olduğunu söylemiştin ama Sutton!"

Omuz silkiyorum. "Katy beş dakika öncede kaldı."

"Onun yazdığı şarkılar harika," diye sızlanıyor Gabby, bal rengi saçlarıyla oynayıp ekstra dolgun dudaklarını büzerken.

Gözlerimi bir saniyeliğine yoldan ayırıp onlara bakıyo-

rum. "Katy şarkıları kendi yazmıyor ya. Orta yaşlı, şişko bir yapımcı yazıyor."

Lili dehşete düşmüş gibi görünüyor. "Gerçekten mi?"

Keşke arabayı kenara çekip onları indirebilseydim. Tweetçi Salak ve Tweetçi Avanak'ın sahte aptallıklarından bıktım artık. Geçen sene onlarla aldığım trigonometri dersinde hiç de göründükleri kadar aptal olmadıklarını anlamıştım. Erkekler bu saf ayaklarını tatlı bulabilir, ama bana yediremezler.

Işık yeşile dönünce gaza basıyorum ve Floyd tatmin olmuş gibi bir ses çıkarıp çölde uçarak ilerlerken kumları savuruyor. Mads, sesi yavaşça tekrar açarken, "Eh, bence güzel bir şarkı," diye sessizliği bozuyor.

Ona bir bakış atıyorum. "Sürtük Katy'yi rol model aldığını bilse baban ne derdi, Mads?"

"Umurunda olmaz," diyor Madeline, sert bir sesle konuşmaya çalışarak. Bir yandan da ceptelefonunun arkasına yapıştırdığı KUĞU GÖLÜ MAFYASI çıkartmasıyla oynuyor. Bu çıkartmanın ne anlama geldiğini bilmiyorum. Diğerleri de bilmiyor. Mads'in bu şekilde kalmasını istediğini düşünüyorum.

"Olmaz mı?" diye tekrar ediyorum. "O zaman hadi babacığı arayıp soralım. Aslında hemen şimdi arayıp bu gece bir üniversiteli çocuğu kapmayı umduğunu da söyleyelim."

"Sutton, yapma!" diye hırlıyor Madeline, telefonuma uzanamadan önce elimi yakalayarak. Mads'in babasına sürekli yalan söylediğini biliyoruz, muhtemelen bu gece de bir ders çalışma grubuna katıldığını söyleyecek.

"Rahatla," diyorum, telefonumu tekrar orta konsola bı-

rakırken. Madeline koltukta geriye çöküp bana, seninle konuşmuyorum, bakışı atıyor. Charlotte dikiz aynasından gözlerime, yapma artık, *der gibi bakıyor. Madeline'a babası hakkında takılmak hoş değil, ama bu akşam Twitter İkizleri'ni davet ettiği için aldığı karşılık bu. Bu gece sadece bizim, yani Yalan Oyunu üyelerinin olması gerekiyordu ama Gabby ile Lili bir şekilde planlarımızı öğrenmişlerdi ve Madeline onlara gelemeyeceklerini söyleyemeyecek kadar nazikti. İkizlerin yalvaran bakışlarını yol boyunca üzerimde hissediyorum. Başının üzerindeki baloncuklarda umutları ve rüyaları yazıyor:* Yalan Oyunu'na girmemize ne zaman izin vereceksin? Ne zaman sizden olabileceğiz? *Kız kardeşimin grubumuza sızması zaten yeterince kötü oldu. Başka birine, özellikle de ikizlere yer yok artık. Hem dahası, bu gece için bir plan yapmıştım. Gabby ya da Lili'nin olmadığı bir plan. Ama Sutton Mercer'ın esnek olamayacağını kim söyleyebilir ki?*

Tucson'un kuzey kesimi gece ondan sonra tamamen sessizleşir. Şu anda Orange Grove'da bizden başka tek tük araba var. Otobana çıkmadan önce tren raylarını geçmemiz gerek. X şeklindeki tren yolu tabelası karanlıkta parlıyor. Işık yeşile döndüğünde Floyd'u raylara yaklaştırıyorum. Ama tam otoban girişine doğru ilerlerken motor duruyor.

"Şey..." diye mırıldanıyorum. "California Gurls" şarkısı susuyor. Klima üflemeyi keserken gösterge panelindeki ışıklar sönüyor. Anahtarı döndürüyorum, ama hiçbir şey olmuyor. "Pekâlâ, sürtükler. Floyd'un gaz tankına kim kum doldurdu?"

Charlotte esniyormuş gibi yapıyor. "Bu şaka iki yıl öncesinde kaldı."

"Biz yapmadık," diye şakıyor Gabby. Muhtemelen onu Yalan Oyunu'yla ilgili bir konuşmaya az da olsa kattığım için çok memnun. "Bizim daha iyi şaka fikirlerimiz var. Tabii gruba girmemize izin verirsen."

"İlgilenmiyorum," diyorum elimi sallayarak.

"Şey, acaba neden tren raylarında durduk?" Madeline camdan dışarı bakıyor. Parmak uçları kapıyı kavramış. O anda tren raylarının kırmızı ışığı yanıp sönmeye başlıyor. Uyarı zilleri çalarken hemen arkamızdaki çizgili kapı inip araçların raylara girmesini –gerçi hiç araç yok– engelliyor. Amtrak treninin bulanık ışığı uzaktan görünmeye başlıyor.

Anahtarı tekrar döndürmeye çalışıyorum ama Floyd sadece aksırıyor. "Ne oluyor, Sutton?" Charlotte sinir olmuş gibi konuşuyor.

"Her şey kontrol altında," diye mırıldanıyorum. Anahtarı tekrar tekrar çevirirken Volvo sembollü anahtarlık sallanıyor.

"Evet, tabii." Charlotte'ın poposunun altındaki deri gıcırdıyor. "Size bu ölüm tuzağına girmememiz gerektiğini söylemiştim."

Tren düdüğünü çalıyor. "Belki de yanlış tarafa çeviriyorsundur." Madeline uzanıp anahtarı çevirmeyi deniyor ama araba yine aynı aksırma sesini çıkarıyor. Paneldeki ışıklar göz bile kırpmıyor.

Tren gittikçe yaklaşıyor. "Belki de bizi görüp frene basar," diyorum. Adrenalin damarlarıma yayılırken sesim titriyor.

"Tren duramaz!" Charlotte emniyet kemerini çözüyor. "Bu yüzden uyarı kapıları kapanıyor!" Kapı kolunu bastırıyor ama kapı açılmıyor. "Tanrım! Kilitleri aç, Sutton!"

Kilit açma düğmesine basıyorum –babamla ikimiz kapıların ve pencerelerin dördüne de otomatik kilit sistemi kurmuştuk– ama kilitlerin tanıdık açılma sesi duyulmuyor. "Ah..." Düğmeye tekrar tekrar basıyorum.

"Elle açmayı denesek?" Lili kapısındaki kilidi kaldırmaya çalışıyor. Ama onda da bir sorun var. Tren armonikaya benzeyen düdüğünü bir kez daha çalıyor. Laurel camları indirmeye çalışıyor ama hiçbir şey olmuyor.

"Tanrım, Sutton!" diye çığlık atıyor Laurel. "Ne yapacağız?"

"Bu bir şaka mı?" diye bağırıyor Charlotte, açılmayan kapının kolunu çekiştirirken. "Bizimle oyun mu oynuyorsun?"

"Tabii ki de hayır!" Ben de kapı kolumu çekiştiriyorum.

"Ciddi misin?" diye haykırıyor Madeline.

"Ciddiyim! Kalbimi dağla, ölmeyi umuyorum!" Bu bizim herhangi bir sorun, çok ciddi bir şey çıktığında bağırmamız gereken parolamız.

Madeline uzanıp direksiyonun ortasına basıyor. Korna ölmekte olan bir keçi gibi sönük bir sesle ötüyor. Laurel telefonundan bir numara çeviriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyorum ona.

"Acil durumunuz nedir?" diyor hoparlördeki ses.

"Orange Grove ve Iten'ın arasındaki raylarda kaldık!" diye bağırıyor Laurel. "Arabadan çıkamıyoruz! Tren bizi ezmek üzere!"

Sonraki birkaç saniye resmen kaos haline bürünüyoruz. Charlotte eğilip ön camı yumrukluyor. Gabby ile Lili faydasız şeyler geveliyorlar. Laurel, 911 operatörüne detayları

veriyor. Tren hızla üzerimize geliyor. Ben anahtarı çevirmeye devam ediyorum. Tren yaklaşıyor... Yaklaşıyor... Kondüktörün panik halindeki yüzünü gördüğüme yemin edebileceğim kadar yakına geliyor.

Herkes çığlık çığlığa. Ölümümüz an meselesi.

İşte o anda sakince gösterge paneline uzanıp valfi çekiyorum.

Ve motoru çalıştırıp rayların alt kısmındaki küçük, tozlu alana doğru hızla ilerliyorum. Bir saniye sonra da kapıların kilidini açıyorum ve herkes tozlu çakıltaşlarının üstüne düşüp sadece bir metre ötelerinden fırtına gibi geçen treni izliyor.

"Fena kandınız, enayiler!" diye bağırıyorum. Vücudum alev alev. "Bu gördüğünüz en iyi eşek şakası değil miydi?"

Şok nedeniyle anlık donma yaşayan arkadaşlarım bana öylece bakıyorlar. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış. Sonra gözleri öfkeyle yanmaya başlıyor. Madeline sendeleyerek ayağa kalkıyor. "Ne bok yediğini sanıyorsun sen, Sutton? Gizli parolayı kullandın! Kuralları ihlal ettin!"

"Kurallar ihlal edilmek için vardır, sürtükler. Nasıl yaptığımı anlatayım mı şimdi size?" Anlatmak için sabırsızlanıyorum. Bunu haftalardır planlıyordum. Bu şaka benim şaheserim.

"Nasıl yaptığın umurumda değil!" diye haykırıyor Charlotte. Yüzü öfkeden çarpılmış. Sarkıttığı ellerini büküp duruyor. "Kimse komik olduğunu düşünmüyor!"

Kardeşime dönüyorum. Ama o sadece dudaklarını yalayıp sağa sola bakıyor. Sanki şaka yüzünden dilini yutmuş gibi.

Madeline sinirle sarsılıyor. "Ne var biliyor musun, Sutton? Bu kulüpten bıktım artık. Senden bıktım."

Charlotte, "Ben de," diye tekrarlıyor. Lili konuşmadan bir ona bir diğerine bakıyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Bu bir tehdit mi? Bırakmak mı istiyorsunuz?"

Madeline bir yetmiş beş boyuyla ayağa kalkıyor. "Belki."

"İyi o zaman. Bırakın!" diyorum Madeline ve Charlotte'a.

"Yerinizi alabilecek bir sürü kız var! Değil mi?" Lili ile Gabby'ye bakmak için dönüyorum, ama karşımda sadece Lili'yi buluyorum. "Gabby nerede?" diye soruyorum.

Charlotte, Madeline, Laurel ve Lili'yle birlikte gözlerimizi kısıp karanlığı inceliyoruz.

Fakat Gabby ortada yok.

8

DOĞRULUK MU, SONUÇLAR MI?

Emma polis raporunun geri kalan kısmını inceledi.

Stop eden bir 1965 Volvo 122, San Antonio, Texas'tan gelen bir Sunset Limited Amtrak treniyle çarpışmaktan son anda kurtuldu. Bayan Mercer, aracının arıza yaptığını ya da rayların üzerinde ilerleyemediğini ve kilitli kalan kapılar yüzünden yolcuların dışarı çıkamadığını iddia ediyor. Araçtaki yolcular M. Vega, C. Chamberlain ve L. Mercer, olayın sebebinin, aracın arızalı elektrik sistemi olduğu konusunda Bayan Mercer'ın iddiasını destekliyorlar. Herhangi bir şikâyet yok. Olayın kurbanı G. Fiorello hastaneye kaldırıldı. 22.01'de gelen ambulansla Oro Valley Hastanesi'ne götürüldü.

Emma bir anda buz kesti. Gabriella? *Hastane*?

Koridordan ayak sesleri gelince Emma kâğıtları hızla yerine koyup dosyayı itti. Quinlan kapıyı hızla açıp girerek suyla dolu kâğıt bardağı önüne çarparak koyunca sular masaya sıçradı.

"Al bakalım. Memnun olmuşsundur umarım."

Emma tatmin olmuş gülümsemesini sakladı. Memnun *olmuştu*... Ama aynı zamanda kafası da karışmıştı. Az önce keşfettiği şeyi düşünüp duruyordu. Sutton, Gabby'nin hastaneye kaldırılmasına neden olan bir şey hakkında diğerlerinin yalan söylemesini nasıl sağlayabilmişti? Emma hayatı boyunca, trajedi anlarında bile arkadaşlarının sessiz kalmasını sağlamış olan Sutton kadar güçlü birini tanıdığını sanmıyordu.

Ama arkadaşlarımın susmasını nasıl sağladığımı ben de bilmiyorum. Güçlüydüm, evet. Ama o kadar da değil. Gözümde canlanan anıda Madeline ve Charlotte çok öfkeliydiler. Hatta öfkelerinden şimdi bile korkuyorum.

Emma suyundan bir yudum aldı. Ilık suda metal tadı vardı. Şakanın detayları hâlâ kafasında dönüp duruyordu. Sutton, kızların hepsini nasıl öyle bir tehlikeye atabilmişti? Tren yolunda arabayı durduracak kadar... aklını mı kaçırmıştı?

İkiz kardeşimin düşünceleri karşısında tüylerim diken diken olmuştu. Hayatta pek çok riskli şey vardır: Otoban banketinde bisiklet sürmek, suyun derinliğini bilmeden bir kanyon havuzuna dalmak, umumi tuvalette mikroplu kapı koluna dokunmak... Büyük ihtimalle valfi çektiğim anda arabanın çalışmaya başlayacağından emindim. Arkadaşlarımı asla öyle bir tehlikeye atmazdım... değil mi?

"Eee." Quinlan parmaklarını üçgen şeklinde birleştirdi. "Bugün neden hırsızlık yapmaya karar verdiğinizle ilgili iyi bir açıklama bulabildiniz mi, Bayan Mercer?"

Emma derin bir nefes aldı ama sonra birden kendini bitkin hissetti.

"Bakın, gerçekten ama gerçekten aptalca bir hataydı. Çantanın ücretini ödeyeceğim, söz veriyorum. Ve değişeceğim. Artık şaka yok. Mağaza hırsızlığı da yok. Yemin ederim. Sadece eve gitmek istiyorum."

Quinlan kısık sesle ıslık çaldı. "Eh, neden olmasın, Sutton? Evine git tabii. Tamamen aklandın! Yaptığının hiçbir sonucu olmayacak! Kahretsin, anne babana bile bir şey söylemeyeceğim!" Adam alaycılığını saklamaya dahi çalışmıyordu.

Tam da o anı bekliyormuş gibi kapı tıklatıldı. "Gel," diye kükredi Quinlan.

Kapı açıldı, Bay ve Bayan Mercer içeri girdiler. Bay Mercer ameliyat önlüğü ve New Balance spor ayakkabılarıylaydı. Siyah bir takım elbise giymiş olan Bayan Mercer üzüm rengi ruj sürmüştü ve elinde yılan derisi evrak çantası vardı. İkisinin de işten –toplantının ya da ameliyatın ortasında– çağrıldıkları belliydi. İkisi de mutlu görünmüyordu.

Ölü olmanın en kötü yanlarından biri anne babamın bana olan tepkisini uzaktan izlemekti. Polis karakolundan ilk kez aranmıyorlardı. Ama yeni bakış açım sayesinde kalplerinin nasıl kırıldığını görebiliyordum artık. Onları bu şekilde kaç kez incitmiştim? Kaç kez bunu kafama bile takmamıştım?

Emma sandalyesinde sindi. Mercer'ları pek tanımıyordu. Yalnızca ellili yaşlarda, sorumluluk gerektiren meslekleri

olan ve markette organik ürün raflarına takıntılı insanlar olduklarını biliyordu. Ama antreye asılmış aile fotoğraflarından –Disneyland'de Minnie Mouse'la birlikteyken, Florida Keys'te dalış kıyafetleri içindeyken ya da Paris'teki Louvre Müzesi'nin önünde sırıtırken çekilmiş fotoğrafları– yola çıkılacak olursa Bay ve Bayan Mercer'ın, kızlarına iyi ebeveynler olmaya ve istedikleri her şeyi ona vermeye çalıştıkları belliydi. Evlat edindikleri büyük kızlarının bir suçlu olmasını beklemezlerdi.

"Oturun." Quinlan, masanın karşısındaki iki sandalyeye işaret etti.

Mercer'ların ikisi de oturmadılar. Bayan Mercer'ın çantasını sıkan eli bembeyaz olmuştu. "Tanrım, Sutton," diye tısladı, yorgun gözlerini Emma'ya çevirerek. "Senin neyin var?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Emma, göğsüne doğru. Sutton'ın gümüş madalyonu başparmağıyla işaretparmağı arasındaydı. Bayan Mercer başını iki yana sallayınca damla şeklindeki inci küpeleri sağa sola sallandı. "İlk yakalandığında ders almadın mı sen?"

"Aptallık ettim." Emma başını eğdi. İstediğini elde etmişti, ama kafasını kaldırdığında Mercer'ların yüzündeki endişeyi gördü. Onu evlatlık alan ailelerin çoğu, kefalet ödemek zorunda kalmadıkça bir şey çalmasını umursamazlardı. Aslında çoğu o gece gözaltında kalmasına izin verirdi. Sutton'ın ilgili ebeveynleri onu imrendiriyordu, ama kız kardeşi hayattayken bunların kıymetini bilmişe benzemiyordu.

Bay Mercer, Quinlan'a dönüp ilk kez konuştu. "Size bu şekilde rahatsızlık verdiğimiz için üzgünüm."

"Ben de üzgünüm." Quinlan parmaklarını kıvırıp elini göğsüne koydu. "Belki de Sutton'a daha iyi göz kulak olabilseydiniz..."

"Kızımıza çok iyi göz kulak oluyoruz biz, teşekkürler," dedi Bayan Mercer tiz bir sesle. Kadının savunmacı tavırları, sosyal görevliler ziyarete geldiğinde her ne olursa olsun, hatta gerçek olsun olmasın, evlatlık edinen ebeveynlerin bakımları altındaki çocuklara iyi baktıklarına dair kendilerini savunmalarını hatırlatmıştı. Bayan Mercer, Gucci el çantasındaki cüzdanını çıkardı. "Para cezası var mı?"

Quinlan sanki böcek yutmuş gibi tuhaf bir ses çıkardı. "Bu sefer para cezasının yeterli geleceğini sanmıyorum, Bayan Mercer. Mağaza şikâyette bulunursa bu olay Sutton'ın daimî sabıka kaydına geçecek. Hatta başka sonuçlar da ortaya çıkabilir."

Bayan Mercer bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Ne *gibi* sonuçlar?"

"Bekleyip mağazanın ne diyeceğine bakmak zorundayız," diye cevap verdi Quinlan. "Para cezası ya da daha sert bir ceza isteyebilirler. Özellikle Sutton daha önce mağaza hırsızlığı yaptığı için. Kamu hizmeti cezasına çarptırılabilir. Ya da hapse girebilir."

"Hapis mi?" Emma'nın başı hızla kalkmıştı.

Quinlan omuz silkti. "Artık on sekiz yaşındasın, Sutton. Yepyeni bir dünyaya adım attın."

Emma gözlerini kapadı. Dönüm noktası olan doğum gününü unutmuştu. "A-ama ya okul?" diye kekeledi aptalca. "Tenis?" diye ekledi ama asıl sormak istediği, "*Ya soruşturmam? Sutton'ın katili hakkında yaptığım araştırma?*" sorularıydı.

Quinlan'ın açtığı kapı gıcırdadı. "Bunları o çantayı tişörtünün altına tıkmadan önce düşünecektin."

Sonra Quinlan onlar için kapıyı açık tutarken Emma ve Mercer'lar odadan çıkıp otoparka yöneldiler. Hiçbiri konuşmuyordu. Emma nefes almaya bile korkuyordu. Bayan Mercer onu dirseğinden destekleyerek, tamponunda GURURLU HOLLIER TENİS OYUNCUSUNUN ANNESİ çıkartması bulunan Mercedes'ine yönlendirdi.

Sonra da sürücü koltuğuna geçerken, "Dua et de mağaza şikâyeti geri alsın," diye hırladı dişlerinin arasından. "Umarım tüm bunlardan ders çıkarabilmişsindir."

"Çıkardım," diye cevap verdi Emma kısık sesle. Dosyada okudukları kafasında dönüp duruyordu. Artık elinde yeni bir sebep, yeni ipuçları vardı ve en sadık dostlarını bile öfkeden deliye döndüren tehlikeli bir olayı öğrenmişti.

1

BABASININ KÜÇÜK KIZI

Karakoldan eve dönüş yolculuğu soğuk, amansız bir sessizlikle geçti. Radyo çalışmıyordu. Bayan Mercer, önüne agresif bir sürücü çıktığında bile yakınmadı. Madame Tussauds müzesindeki balmumundan bir heykel gibi kıpırdamadan önüne bakıyor, yanında oturan, kendi evladı sandığı kıza gözucuyla bile bakmıyordu. Gözlerini kucağından ayırmayan Emma ise başparmaklarının etrafındaki derileri kanatana dek çekiştirmekle meşguldü.

Bayan Mercer, Mercedes'ini kocasının Acura'sının arkasına çekti ve üçü birlikte, bir cezaevine giren suçlular gibi arka arkaya içeri girdiler. Oturma odasındaki koltukta oturan Laurel kapı açılır açılmaz yerinden fırladı. "Ne oluyor?"

"Sutton'la biraz konuşmamız gerek. Yalnız." Bayan Mercer, el çantasını kapının yanındaki askılığa fırlattı. Ailenin

Danua cinsi köpeği Drake onu karşılamak için koşuşturdu, ama kadın hayvanı kovaladı. Drake bekçi köpeğinden çok ahmak ve sevimli bir yaratıktı, ama Emma'nın yanındayken sürekli temkinli davranıyordu. Zaten dokuz yaşındayken bir üvey ailesinin Chow Chow cinsi köpeği kolunu çiğneme oyuncağı olarak kullandığından beri Emma da köpeklerden korkuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Laurel gözlerini kocaman açarak. Kimse cevap vermedi. Laurel, Emma'yla göz göze gelmeye çalıştı ama o bakışlarını köşedeki dev kurdele çiçeğine dikmişti.

"Otur, Sutton." Bay Mercer koltuğu işaret etti. *Mesquite* ağacından yapılmış kahve sehpasındaki ahşap bardak altlığının üstünde bir bardak maden suyu duruyordu ve yerde dik şekilde duran bir *Teen Vogue* vardı. "Laurel, lütfen. Bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

Laurel içini çekip ayaklarını yere vura vura koridorda ilerledi. Emma mutfakta açılan buzdolabının yumuşak vakum sesini duydu. Sonra süet berjerin ucuna tüneyip güneybatı şıklığıyla döşenmiş odada çaresizce etrafına bakındı. Taba rengi ve kırmızılarla döşenmiş odadaki deri koltuğun üstüne atılmış, etnik zikzak desenli bir battaniye vardı. Tüylü halı, Drake'in çamurlu kocaman patilerine rağmen mükemmel bir şekilde temizdi. Ahşap direkli tavanda yavaşça dönen birkaç pervane asılıydı. Pencerenin yanındaysa küçük bir kuyruklu piyano duruyordu. Emma, Sutton ile Laurel'ın bu muhteşem şeylerden ders çıkarıp çıkarmadıklarını merak etti. Ve bir kez daha, tek yumurta ikizi olduğu kar-

deşinin böylesine sevgi görmüş ve istediği her şeye sahip olmuş olmasına imrendi. Eğer kader farklı şekilde işleseydi, eğer Becky bebeklerken Sutton yerine onu verseydi belki de bu hayata kendisi sahip olacaktı. Kendisi muhtemelen daha çok kıymetini bilirdi.

Emma hakkımda yargılayıcı düşüncelere kapıldığında içimde beliren rahatsızlığı yine hissettim. Elimizde karşılaştıracak bir şey olmayınca hangimiz hayatlarımızın kıymetini gerçekten bilebiliyoruz ki? Yalnızca bir şeyi kaybettiğimizde, annemiz bizi terk ettiğinde ya da *öldüğümüzde* kaybettiklerimizin değerini anlıyoruz. Bunları düşününce aklıma bir soru takıldı: Eğer benim hayatımı Emma yaşamış olsaydı o da benim gibi mi ölürdü? Öldürülen o mu olurdu? Ama bunu acı acı düşünürken farkına vardım ki ölümüm benim suçumdu; *benim* yaptığım bir şeyin, Emma'nın yapmayacağı bir seçimin sonucuydu. Kaderle ilgisi yoktu bunun.

Bayan Mercer odada volta atarken topukları taş zemine çarpıyordu. Yüzü çökmüştü ve saçındaki gri tutam her zaman olduğundan daha belirgin görünüyordu. "İlk olarak, bunun karşılığında alacağın ceza çalışmak olacak, Sutton. Ev işleri. Ayak işleri. Senden ne istersem yapacaksın."

"Peki," dedi Emma yumuşak bir sesle.

Bayan Mercer, "İkincisi," diye devam etti. "İki hafta boyunca tenis, okul ya da kamu hizmeti dışında evden çıkmayı aklına bile getirme. Tabii cezan bu olursa. *Umalım* ki öyle olsun." Piyanonun yanında durup sanki bu düşünce başını döndürmüş gibi elini alnına götürdü. "Üniversiteler bu konuda ne düşünecek sence? Sonuçları göz önünde bulundurdun mu yoksa mağazada eline geleni kapıp kaçtın mı?"

Onları dinlediği belli olan Laurel, elinde açılmamış bir paket Smartfood patlamış mısırla eşikte belirdi. "Ama haftaya dans partisi var! Sutton'ın gitmesine izin vermelisiniz. O planlama komitesinde! Sonra da kamp gezisi var."

Bayan Mercer başını sağa sola salladıktan sonra tekrar Emma'ya döndü. "Kaçmayı da deneyeyim deme. Pencerelerine kilit taktıracağım. O şekilde evden kaçtığını biliyorum. Seninkilere de taktıracağım, Laurel."

"Ben evden kaçmadım ki hiç!" diye karşı çıktı Laurel.

"Bu sabah çiçek tarhlarının her yerinde ayak izleri buldum," dedi Bayan Mercer sertçe.

Emma dudaklarını birbirine bastırdı. Laurel'ın odasının dışındaki ayak izleri ona aitti. Doğum günü partisinde, kızların Sutton'a şaka yapma amacıyla onu boğdukları düzenlenmemiş videoyu gördükten hemen sonra Laurel'ın penceresinden çıkmıştı. Ama Sutton, çiçekleri ezenin kendisi olduğunu itiraf etmezdi, bu yüzden Emma da konuşmayacaktı. Belki de fark etmeden ikizine gittikçe daha çok benziyordu.

Bayan Mercer titremeye başlayan telefonunu bulmak için çantasını karıştırdı. Sonra küçük cihazı kulağına götürüp odadan çıktı. Bay Mercer da çağrı cihazını kontrol ettikten sonra bitkin bir edayla Sutton'a döndü. "Aslında şu anda sana verecek bir işim var. Üstünü değiştir ve benimle garajda buluş."

Emma itaatkâr bir şekilde başını salladı. Ceza başlıyordu.

***

On dakika sonra Emma üstüne bir tişört ve eski bir kot –tabii Citizens of Humanity marka bir kot ne kadar eski olabilirse– geçirip Mercer'ların üç araçlık garajına gitti. İçerideki raflara tırmıklar, kürekler, boya tenekeleri ve fazla köpek mamaları dizilmişti. Büyük beton odanın ortasında, yan tarafında NORTON yazılı bir motosiklet duruyordu. Bay Mercer, motosikletin ön tarafına çömelmiş, tekerleği kontrol ediyordu. Dizlerine dizlik takmıştı.

Emma'yı gördüğünde hafifçe doğrulup başını bir kez salladı.

"Geldim," dedi Emma süklüm püklüm. Bay Mercer ona uzun uzun baktı. Emma kendisini nutuk dinlemeye hazırladı, ama adam sadece üzgün göründüğü için ne diyeceğini bilemedi. Hayal kırıklığını hissetmeye alışıktı, ama hiç başkalarına hissettirmemişti. Her zaman üvey ailelerinin istediği kişi olmuştu; dadılık, temizlikçilik ve hatta bir keresinde masörlük yapmıştı. İsteyerek sorun çıkardığı hiç olmamıştı.

Bay Mercer motosiklete döndü. "Burası darmadağın," dedi sonunda. "Belki de fazlalıkları atıp eşyaları yerlerine koymama yardım edebilirsin."

"Tamam." Emma yakınlarındaki bir raftan büyük, siyah bir çöp torbası aldı.

Sonra etrafına bakındı ve Bay Mercer'la bazı ortak noktaları olduğunu görerek şaşırdı. Duvarda, Emma'nın "bir müzik grubuna katılmak istiyorum" evresinden geçtiği zamanlarda en sevdiği gitarlardan biri olan Gibson Les Paul'ün bir

posteri asılıydı. En sevdiği yanlış gazete manşeti "DEWEY, TRUMAN'I YENDİ" de çerçeveletilerek asılmıştı. Rafların sol tarafında araç bakım ekipmanı duruyordu. Ancak en çok dikkatini çeken şey çok sevildiği belli olan, yıpranmış polisiye romanlarla dolu küçük raftı. Emma bu kitapların çoğunu yalayıp yutmuştu. Bunların neden evdeki kitaplıklarda durmadığını merak etti. Acaba Bayan Mercer, kocasının böyle kitaplardan hoşlanmasından utanıyor muydu? Yoksa bu, en sevdiği şeyleri kendi alanında saklayan babalara özgü bir şey miydi?

Emma kendi babasıyla hiç tanışmamıştı. Ana sınıfındayken birkaç çocuğun babası okula gelip ne iş yaptıklarını anlatmışlardı. Biri doktor, diğeri müzik mağazası sahibi, bir diğeriyse şefti. Emma o gün eve gidince *kendi* babasının ne iş yaptığını sormuştu. Yüzü düşen Becky sigarasının dumanını burnundan üfleyip, "Önemli değil," demişti.

"Bana adını söyler misin?" diye sormuştu Emma, ama annesi cevap vermemişti. O konuşmadan sonra Emma, sonu gelmeyen seyahatlerinde –Becky bir işi asla uzun süreli elinde tutamazdı– karşılaştıkları çeşitli adamlar babası olabilirmiş gibi davranırdı. Bir şeyler aldığında ona bedavaya birkaç şeker veren Raymond, oyun parkında düştüğünde dizine dikiş atan acil servis doktoru Norris, sitelerinde komşuları olan ve her sabah ona el sallayan Al... Bu adamlardan birinin onu kucağına alıp döndürdüğünü ve Dairy Queen'e götürdüğünü hayal ederdi. Ama bu hayalleri hiç gerçekleşmemişti.

O anda benim de aklıma birkaç hatıra geldi: Babamla bir *blues* kulübünde oturup çalan grubu dinlememiz, dağ yolun-

da ellerimizde dürbünlerle kuşları seyretmemiz, bisikletimden düştüğümde beni rahatlatsın diye babama koşmam... Hayatlarımızın bir noktasında babamla aramızda özel bir bağ olduğunu hissettim. Ve Emma'nın başından geçenlerin ışığında birden tüm bu anılara sahip olduğum için kendimi şanslı gördüm. Ama maalesef babam benim öldüğümü bile bilmiyordu.

Emma motosiklete doğru eğilip onu dikkatle inceledi.

"Vites neden yanlış tarafta?"

Bay Mercer sanki Emma birden Svahili dilinde konuşmaya başlamış gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Aslında yanlış tarafta değil. Bu bir İngiliz motosikleti. 1975 yılından önce vites mekanizması sağ tarafta olurdu." Rahatsız bir şekilde güldü. "Arabalara ilgin 1960'lı yılların Volvo'larıyla birlikte bitti zannediyordum."

"Ah, şey, bu konuda bir şey okumuştum da," diye üstünü kapattı Emma. Üvey ailelerinden biri olan Stuckey'lerin sürekli sorun çıkaran bir arabası vardı ve onu tamir etme sorumluluğu bir şekilde Emma'ya düşmüştü. Yerel akaryakıt istasyonundaki tamircilerle iyi arkadaş olmuştu, adamlar da ona nasıl lastik değiştireceğini, yağı nasıl kontrol edeceğini ve çeşitli sıvılarla parçaları nasıl yerleştireceğini öğretmişlerdi. Mekânın sahibi Lou'nun bir Harley'si vardı, adam onu tamir ederken Emma yanında durup onu izlerdi. Ona kanı kaynayan Lou bir süre sonra Emma'ya, Küçük Yağ Maymunu adını takmış, eğer tamirci çırağı olmak isterse kapısının ona her zaman açık olduğunu söylemişti.

Gülümsedim. Kardeşimin önünde bir kariyer vardı. Ama beni asıl etkileyen onun becerikli oluşuydu. Ethan'ın geçen

gece söylediği gibi, hiçbir şey Emma'yı yıldıramıyor gibiydi.

"Thayer'ın bir Honda motosikleti vardı, değil mi?" dedi Bay Mercer. "Onunla birlikte hiç motosiklete binmiş miydin?"

Emma omuz silkti. Thayer'ın adını duyunca teni karıncalanmıştı. Geçen hafta, Laurel ile Thayer'ın yakın arkadaş olduklarını ve Laurel'ın çocuğa pek de gizli olmayan bir hayranlık duyduğunu öğrenmişti. Öğrendiği bir başka şey de Thayer'ın Sutton'dan hoşlandığıydı.

Ben de Thayer'ın benim için ne ifade ettiğini hatırlamaya çalıştım. Onunla okul bahçesinde konuşmamızın; Thayer'ın elimi tutup özür diler gibi bir sesle bir şeyler söylemesinin, benim de ellerimi çekip sert ve kırıcı bir karşılık vermemin anısını ara sıra görsem de görüntüler bir an sonra kayboluyordu.

Bay Mercer ters çevrilmiş bir süt kasasının üstüne oturdu.

"Sutton... Bugün neden hırsızlık yaptın?"

Emma parmaklarını vitesin üstünde gezdirdi. *Çünkü kızının cinayetini çözmeye çalışıyorum.* Ama bunun yerine sadece, "Gerçekten üzgünüm," dedi.

"Sebebi... Evde olanlar mıydı?" diye sordu Bay Mercer kısık sesle.

Emma gözlerini kırpıştırarak Bay Mercer'a döndü.

"Demek istediğin..." Kafasında birden yeni bir liste belirmişti: "Tanımadığın Ama Tanımak Zorunda Olduğun Yeni Aile Hakkındaki Tuhaf Şeyler". Ve sadece iki hafta önce tanıştığı bir babayla dertleşmek listenin ilk sırasında yerini almalıydı.

Bay Mercer'ın yüzünde, lütfen bana açıklama yaptırma,

der gibi bitkin bir ifade belirdi. "Olanları kavramanın zor olduğunu, çok fazla... değişiklikle karşılaştığını biliyorum."

Ah bir bilsen, diye düşündü Emma alaycılıkla.

Bay Mercer ona imalı bir bakış attı. "Ne hissettiğini bilmek istiyorum. Benimle konuşabileceğini bilmelisin. Ne olursa olsun."

Klima titrek bir sesle kapanınca garaja kulak tırmalayıcı bir sessizlik çöktü. Emma kendisini toplamaya çalıştı. Bay Mercer'ın sorusuna ne cevap vereceğini bilemiyordu. Bir an için ona saf gerçeği söylemeyi düşündü. Ama sonra Sutton'ın katilinin tehdidi aklına geldi: *Eğer birilerine bir şey söylersen sıradaki sen olursun.*

"Tamam... teşekkür ederim," dedi tuhaf bir edayla.

Bay Mercer elindeki ingilizanahtarını evirip çevirdi. "Peki, yakalanmak *istediğin* için çalmadığından emin misin?"

Babamın berrak mavi gözlerini incelerken bir anının sesleri aniden kulaklarımda yankılandı. Suçlamalar havada uçuşuyordu. Sonra kendimi bir çöl yolunda koşarken gördüm. Babam arkamdan öfkeyle bana seslenirken yanaklarımdan yaşların aktığını hissettim.

Emma cevap vermeyince Bay Mercer ona bakmayı kesip başını iki yana salladı ve top haline getirilmiş sarı bir bez parçasını yağla lekelenmiş zemine attı. "Boş ver," diye mırıldandı. Şimdi rahatsız olmuş görünüyordu. "İşin bittiğinde çöp torbasını bidona at, olur mu?"

Kapıyı kapattığında boğuk bir gümbürtü çıktı. Kapının arkasında, birkaç yıl öncesinden bir takvimin, yerel HVAC servis kartvizitinin ve arka bahçede durmuş kameraya gü-

lümseyen Laurel ile Sutton'ın bir fotoğrafının bulunduğu bir mantar pano asılıydı. Emma fotoğrafa uzun uzun, dikkatle baktı. Fotoğrafın dile gelmesini, Sutton'ın ona bir şeyler söylemesini diledi. Nasıl biri olduğu, ne gibi sırlar sakladığı, başına neler geldiği gibi.

O sırada arkasında bir kahkaha sesi duydu. Ardından sanki ensesine birinin nefesi değmiş gibi bir sıcaklık hissetti. Yüreği ağzına gelerek arkasını döndü ama karşısında boş garajdan başka bir şey yoktu. Sonra, dar kare pencerelerin dışında Mercer'ların evinin önünden yavaşça geçen bir SUV gördü. Cama koşup dışarı baktığında beyaz Lincoln SUV'yi hemen tanıdı. Ancak bu sefer, ön camın arkasındaki ikiliyi de tanımıştı.

Bunlar Twitter İkizleri'ydi.

10

SUDAN ÇIKMIŞ BALIK

Tık. Tık.

Sutton'ın yatağındaki Emma sıçrayarak uyandı. Ay ışığı halıya bir çizgi halinde vurmuştu. Sutton'ın bilgisayar ekranından, mutlu Yalan Oyunu pijama partilerinden kalma fotoğraflar slayt gösterisi halinde geçiyor, düz ekran televizyonda *The Daily Show*'un bir bölümü oynuyordu. Geçen hafta Ethan'la tartıştıktan sonra tekrar okumaya başladığı *Sırça Fanus*, komodinin üstünde ters çevrilmiş halde duruyordu. Odanın koridora açılan kapısı kapalıydı. Her şey yatmadan önce olduğu gibi duruyordu. *Tık.*

Ses pencereden geliyordu. Emma battaniyeyi üstünden attı. Daha geçen hafta tıpkı bu şekilde başlayan bir rüya görmüştü. Rüyada pencereden baktığında Becky'nin garaj yolunda durduğunu görmüştü. Kadın onu dikkatli olması için uyardıktan sonra kaybolmuştu.

Emma tereddütle pencereye gidip dışarı baktı. Sokak lambasının yumuşak sarı ışığı kaldırımın kenarındaki kaktüsün üstüne düşmüştü. Laurel, Jetta'sını hemen pencerenin altına park etmişti. Gerçekten de basketbol kortunda duran biri vardı. Emma bunun Becky olmasını umdu ama sonra siluet ışığa adım attı, kolunu bir taş daha atmak için kaldırmıştı.

Bu Ethan'dı.

Emma sert bir nefes alıp pencereden geri çekildi. Sutton'ın içi görülen askılı tişörtünün altına grimsi eflatun bir sutyen giyip çıplak bacaklarına çizgili bir pijama altı geçirdi. Sonra tekrar pencereye gidip el salladı ve camı açtı. Bayan Mercer henüz kilitlemediği için pencere kolayca açıldı. Hava boğucu derecede sıcaktı ve azıcık bile esinti yoktu.

"Taş atmak yerine telefon edebileceğini biliyor muydun?" diye seslendi yumuşak bir sesle.

Ethan gözlerini kısarak ona baktı. "Dışarı gelebilir misin?"

Emma koridordan gelebilecek sesleri –sifon çekilmesi, Drake'in şıkırdayan tasması– dinledi. Mağaza hırsızlığı yapmaktan yakalandığı gün dışarı kaçtığını görseler Mercer'lar onu gebertirlerdi. Ama eve sessizlik hâkimdi. Emma camı daha da yukarı kaldırıp dışarı çıktı.

Çatıya doğru uzanan kalın bir ağaç dalına kolayca tutunup yere doğru sallandı. Sutton'ın burayı kaçış rotası olarak kullanmasına şaşmamalıydı. Emma yere ayak basınca yüzünde bir gülümsemeyle Ethan'a doğru ilerledi. Ama Ethan gülümsemiyordu. "Senin içine ne girdi ya? Aklını mı kaçırdın?"

"Şişşt." Emma etrafına bakındı. Mahalle ürkütücü şekilde hareketsizdi. Tüm ışıklar sönüktü ve garaj yollarında

park edilmiş duran arabalar sessizdi. "Karakola girebilmem için tek yol oydu."

"Niye *öyle bir şey* yapmak isteyesin ki?"

Emma, Mercer'ların evinin önündeki büyük kayaya oturdu. "Sutton'ın sabıka dosyasına bakmam gerekiyordu."

Emma ona polis raporunu ve tren yolundaki olayı anlatırken Ethan'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Sutton hepsinin hayatını tehlikeye atmış," diye bitirdi Emma. "Ve o gece Gabby'ye bir şey olmuş. Kız hastaneye kaldırılmış."

"Vay canına." Ethan kayaya, onun yanına oturdu. "Ve *hiçbiri* Sutton'ı ele vermemiş mi?"

"Polis raporuna göre hayır." Bacakları hafifçe birbirine değiyordu; Emma, ince pijamasının üstünde onun kotunu hissedebiliyordu.

Ethan elindeki telefonu evirip çeviriyordu. "Neden sessiz kaldılar sence?"

"Bilmiyorum. Tren şakası çok büyük bir şeymiş. Hepsi ölebilirmiş," dedi Emma, komşu evlerden birinin camının arkasından bir gölgenin geçmesini izlerken. "Belki de Sutton'ı kendi silahıyla vurmak istediler."

"Bir şaka... ya da başka bir şey yaparak mı?"

Emma birden buz kesti. "O videonun çekildiği gece Sutton'ın arkadaşlarının onu gerçekten öldürmek ister gibi göründüklerini sen söylememiş miydin?"

Ethan altdudağını dişleyerek sokağa baktı. "Bana öyle görünmüştü," dedi sonunda. "Kızlar şaka olduğunu söyleseler de Sutton cidden korkmuş görünüyordu."

"Ona ödetmek istemişler sanki," dedi Emma.

Ethan o geceyi benden daha iyi hatırlıyordu. Onu tepemde dikilmiş bana bakarken gördüğümde kendimi sersemlemiş ve kırılgan hissediyordum. Keşke o boğulma olayından saatler, günler sonrasını hatırlayabilseydim... Önemli bir şey olmamış gibi arkadaşlarımla normal aktivitelere devam mı etmiştim? Korkudan kolayca sıyrılabilmiş miydim?

"Ama Twitter İkizleri'ni listeden çıkarmamalıyız," dedi Emma. "Sonuçta Gabby hastaneye kaldırılmış, belki de ciddi bir şey olmuştu. Hem ikisi Charlotte'un pijama partisine de katıldılar. Ayrıca son zamanlarda onları buralarda beni izlerken görüyorum. Okulda da bana tuhaf tuhaf bakıyorlar." Gözlerini kapatıp Garrett'ı düşündü. "Gerçi bana tuhaf tuhaf bakan *pek çok* kişi var."

Ethan başını salladı. "Başka bir yerde oldukları kesin olarak kanıtlanana dek onları listeden çıkaramazsın."

Emma başını gökyüzüne kaldırıp homurdandı. Her şey çok... *zor* görünüyordu. "Sutton'ın anne babası burada olduğumu görürlerse beni gebertirler," dedi, evin karanlık pencerelerine bakarak. "Zaten sonsuza kadar cezalıyım."

Ethan kıpırdandı. "Yani bu özgür olarak geçireceğin son gece mi?"

"Öyle de denebilir. Yarın muhtemelen penceremde kocaman bir parmaklık olacak."

Ethan gülümsedi. "O zaman Sutton'ın katilinin dışında daha eğlenceli bir şeylerden bahsedelim."

Emma yavaşça başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Ne gibi?"

"Komşunun bahçesinde havuz var." Ethan, Mercer'la-

rın evini komşularınınkinden ayıran tuğla duvara işaret etti. "Yüzmek ister misin?"

"Bizi görürler!" diye bağırdı Emma. Mercer'ların yan komşusu Paulson'lar garaj yolunda onu görünce birkaç kez Emma'ya el sallamışlardı. İkili, bir örnek J. Crew kıyafetler giyiyordu ve ikisinin de şampanya rengi birer Lexus'u vardı. Ve her şeyin üstüne soyadlarını yazıyorlardı. Posta kutusunda büyük harflerle PAULSON yazılıydı. Ön bahçedeki taş bir plakanın üstüne PAULSON, KURULUŞ 1968 yazılmıştı. Hatta özel plakaları bile PAULSON 1 ve PAULSON 2 şeklinde alınmıştı. İkisi de oldukça dost canlısı görünüyordu ama Emma, havuzlarına izinsiz girilmesinden hoşlanacaklarından şüpheliydi.

Ethan çiftin garaj yoluna işaret etti. Posta kutusunun yanında mavi naylona sarılmış bir sürü gazete duruyordu. Ev karanlıktı ve garaj yolunda araç yoktu. "Bence şehir dışındalar."

Emma duraksadı. Geri dönüp yatağına girmesi gerektiğini biliyordu, ama kafasındaki küçük şeytani ses, Ethan'ın derin gözlerine ve umutlu gülümsemesine dikkat çekerek onu kışkırttı.

Belki de o şeytan bendim. Emma da azıcık eğlenmeyi hak ediyordu.

"Varım," dedi Emma sırıtarak.

Saniyeler içinde Paulson'ların duvarını tırmanıp verandanın ortasındaki oval havuza ulaştılar. Şambreller ve botlar düzenli bir şekilde kenara dizilmişti. Kameriyenin altında siyah renkli bir gazlı ızgara duruyordu ve bahçenin öbür

ucunda arı kovanı şeklinde bir ocak vardı. Şezlongların üzerine, ortalarına mor renkli birer *P* harfi işlenmiş iki havlu atılmıştı. Emma, Paulson'ların karanlık evine bir kez daha göz attı, ama hiçbir ışık açılmadı. Ethan'ın, üstündeki tişörtle kotu çıkarıp New Balance koşu ayakkabılarını ayağından fırlatarak havuza dalması beş saniyeden az sürmüştü.

"Su harika! Gelsene!"

Emma pijama altının bacaklarından birini çıkardı. "Şey, üstümdekiler yüzmeye pek uygun değil."

Ethan kaşlarını oynattı. "Çıkar hepsini. Benim için sorun değil."

Emma kızararak ona baktıktan sonra, altına opak siyah erkek şortu giydiği için şükrederek pijamasını çıkardı. Ardından parmak uçlarında ilerleyip yavaşça havuza girdi. Serin su tenini santim santim ele geçirirken kendisini itip suyun altında biraz kurbağalama yüzdü. Tişörtü açılmış bir paraşüt gibi arkasında süzülüyordu. Nefes almak için yüzeye çıktığında Ethan'ın havuzun ortasında dikildiğini gördü. Altın rengi ışıklar elmacıkkemiklerinden yansıyor, arkaya doğru yatmış saçlarıyla köşeli yüzünü ve geniş omuzlarını vurguluyordu. Ethan onunla göz göze gelip gülümsedi, ama Emma hızla başını çevirdi. Ona baktığını düşünmesini istemiyordu.

"Bu iyi bir fikirmiş," dedi Emma, sırtüstü yüzmek için dönerek.

"Söylemiştim." Ethan atlama tahtasına doğru kulaç attı. "Bir itirafta bulunacağım," dedi bir an sonra, güçlü kollarıyla yüzerken. "Sürekli kaçak olarak havuzlara girerim. Daha küçükken komşumuzun havuzuna sık sık gizlice girerdim."

"Eh, ben kaçak olarak havuza girme konusunda bakireyim," dedi Emma. Sonra da *bakire* kelimesiyle kızaran yanaklarını Ethan'ın karanlıkta görmemesini umdu.

"Ben hep kendi havuzum olmasını istedim." Ethan uzanıp atlama tahtasının iki yanını tuttu. "Ama ailem kabul etmedi. Annem haberlere çıkan boğulmuş çocuklar gibi olacağımı düşündü."

Emma o anda Ethan'ın hayatı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti. "Annenle baban nasıl insanlar?"

Ethan omuz silkti. "Onlar... eh, annem kronik endişe hastalığına sahip. Babamsa... kayıp."

"Gitti mi?" Belki de Ethan'la ortak bir noktaları vardı.

Ethan'ın dudaklarının arasından yavaş bir nefes kaçtı. "Öyle sayılmaz. Sadece çok fazla seyahat ediyor. San Diego'da, şirketinin merkez bürosuna yakın bir yerde dairesi var ve burada olduğundan çok orada zaman geçiriyor. Muhtemelen bizden uzakta olmayı seviyor."

"Bu konuda şaka yapmamalısın."

Ethan omuz silkti. Bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi göründü, ama sonra düşüncelerini silmek istercesine hızla başını iki yana sallayıp atlama tahtasını bıraktı. "Büyürken kaldığın yerde havuz var mıydı, Emma?"

Emma gülerek ayaklarını daha hızlı hareket ettirdi. "Havuzlu bir eve alınan evlatlık çocuk mu? Temiz bir küvetim olsa şükrederdim. Ama umumi havuzlara çok giderdim. Küçükken bir sosyal hizmet görevlisi bana ücretsiz yüzme dersi vermişti."

"Ne güzel."

"Öyle sanırım." Ona yüzmeyi öğreten Becky olsaydı daha iyi olurdu. Ya da üvey annelerinden biri zahmet edip yüzme derslerinde onu izleseydi. Emma sudayken sık sık banklara bakar, orada birilerini göreceğini düşünürdü ama sonuç hep hayal kırıklığı olurdu. En sonunda bakmayı bırakmıştı.

"Sevdiğin bir havuz oyunu var mıydı?" diye sordu Ethan.

Emma bir süre düşündü. "Sanırım Marco Polo." Yüzme derslerinin sonunda bu oyunu oynarlardı.

"Oynamak ister misin?"

Emma kıkırdadı ama Ethan'ın yüzü ciddiydi. "Ah, olur," dedi sonra. "*Sessizce.*" Sonra gözlerini kapatıp birkaç kez kendi etrafına dönerek, "Marco!" diye fısıldadı.

"Polo!" diye fısıldayarak karşılık verdi Ethan. Emma kollarını öne uzatarak onun sesine doğru süzüldü.

Ethan sırıttı. "Zombi gibi görünüyorsun."

Emma güldü ama bu yanlış geliyordu. Ya Sutton'ın cesedi bir yerlerde böyle süzülüyorsa?

Gözlerimin önünde soğuk, karanlık su görüntüsü belirdi. Dalgalar, sırılsıklam giysiler içindeki bir cesedi sürüklüyordu. Nehir yatağında yüzüstü yatan bedeni görecek kadar yakına gidemedim. Orada ölüme terk edilen ben miydim?

Emma gönülsüzce Ethan'ın sesine doğru yüzerken içindeki dehşet hissini bastırmaya çalışıyordu. Sonra ellerini savurdu.

"Ben Marco Polo ustasıyımdır," diye takıldı Ethan ona. Sesi şimdi havuzun sığ tarafından geliyormuş gibiydi. "Eee, evlatlık çocuk olmak çok mu kötüydü?"

Emma boğazını temizledi. "Oldukça," dedi gözlerini

daha da sıkarken. "Ama artık on sekiz yaşında olduğum için sanırım artık hepsi bitti. Marco!"

"Polo," diye karşılık verdi Ethan. Şimdi Emma'nın solundaydı.

"Bitmesinin diğer sebebi de burada, Sutton'ın yerinde olman. Tüm bunları çözdüğümüzde tekrar Emma olabilirsin."

Emma parmaklarını serin suda kaydırırken düşündü. Sutton'ın cinayeti çözüldüğünde –tabii *eğer* çözülürse– kendisine ne olacağını düşünmemek elinde değildi. Burada kalmayı, Mercer'ları *kendisi* olarak tanımayı çok istiyordu, ama ya ölmüş kızlarının yerine geçtiğini öğrendiklerinde onu kapı dışarı ederlerse?

Ethan sessizliği bozdu. "Yıllarca evlatlık olarak yaşayıp nasıl bu kadar... normal kaldığını anlamıyorum. Ben bunu yapabilir miydim bilmiyorum."

"Eh, kendi kafamda kayboldum diyebiliriz." Emma onun kısık sesine odaklanarak suda kaydı. "Kendi dünyamı kurdum."

"Nasıl yani?"

"Günlük tuttum, hikâye yazdım. Ve bir gazete oluşturdum."

"Gerçekten mi?"

Emma başını salladı. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Adı... *Emma Gazetesi*'ydi. Fotoğraflar çeker, başıma gelenleri manşet haberiymiş gibi yazardım. 'Genç Kız, Hippi Üvey Ailesi İçin Yine Mercimekli Ekmek Pişirdi' ya da "Üvey Kız Kardeşi, Emma Paxton'ın En Değerli Eşyasını *Canı İstediği İçin* Kırdı' gibi. Bu başa çıkmama yardım ederdi. Bazen hâlâ kafamda manşetler oluştururum."

"Niçin?"

Emma yüzündeki suyu sildi. "Sanırım kendimi... önemli hissetmemi sağlıyor. Bir gazetenin ilk sayfasında yer alabilecek kadar iyiymişim gibi. Bu kendi uydurma gazetem olsa bile."

"Ben de kendi dünyamda kaybolurum," diye itiraf etti Ethan. "Küçükken bana hep sataşırlardı."

"*Sana* mı sataşırlardı?" Emma gözlerini açıp ona bakmak istedi. "Neden?"

"Birilerine neden sataşılır?" Ethan'ın sesi çatlamıştı. "Bu hep olur. Ama ben gazete yazmak yerine labirent çizerdim. İlk başta basit şeylerdi, ama sonunda öyle karmaşıklaştılar ki ben bile çözemez oldum. Bu labirentlerde kaybolurdum. Onların, içine girip sonsuza dek kaybolabileceğim gerçek labirentler olduklarını hayal ederdim."

Emma birden suyun altında kıpırtılar hissetti ve uzattığı eli Ethan'ın tenine değince gözlerini açtı. Ethan havuzun köşesine yapılmış jakuzinin kenarındaydı. Emma ne yaptığının farkına bile varmadan uzanıp onun çenesindeki tıraş bıçağı yarasına dokundu. "Acıyor mu?"

Ethan kızardı. "Hayır." Sonra belini kavrayarak onu kendisine çekti. Bacakları birbirine değince Emma aralarında bir elektriklenme olduğunu fark etti. Ethan'ın ıslak dudaklarına, kirpiklerindeki su damlalarına ve omuzlarındaki çillere baktı.

Çekirgeler ötüyor, *mesquite* ağaçları rüzgârla uğulduyordu. Tam Ethan ona yaklaşırken Sutton'ın madalyonu ay ışığını yakalayıp havuzun yüzeyine bir parıltı yansıttı.

Emma suyun birden donduğunu hissetti. Her şey çok hızlı gelişiyordu. "Şey..." diye mırıldandıktan sonra dönüp yüzerek uzaklaştı.

Ethan da tuhaf bir edayla dönüp yüzündeki suları sildi.

"*Yok artık*!" diye haykırdım onlara. Ne sinir bozucusunuz!

Emma merdivene doğru ilerledi. "Artık çıksak iyi olacak sanki."

"Evet." Ethan kollarına dayanarak havuzdan çıktı. Çiçek yataklarına, bir huş ağacına asılmış külah şeklindeki kuş yemliğine... Emma'dan başka her yere bakıyordu.

Verandada yarı çıplak, ıslak ve titrek halde dikilirlerken Emma gerginliği azaltmak için söyleyecek bir şeyler düşündü, ama kafası bomboştu. Sonra duyduğu kalın bir homurtuyla arkasına döndü. Çitlerin arasındaki boşluklardan ışık süzülüyordu. Sokakta bir araba durunca Emma, Ethan'ın kolunu tuttu. "Biri geldi!"

"Kahretsin." Ethan ayakkabılarıyla giysilerini kolunun altına sıkıştırarak tuğla çitin arkasına yalınayak koştu. Emma pijama altını giyip tişörtünün suyunu sıktıktan sonra onun peşine düştü. Ethan, duvara tırmanması için ona yardım ettikten sonra kendisi de tırmandı. Paulson'ların arka bahçesinin diğer tarafında sopalar, taşlar, kuru çalılar ve fazla büyümüş kaktüslerle dolu kurumuş bir dere vardı. Mercer'ların evi sol taraftaydı, ama Ethan sağa yöneldi.

"Eve gitmem gerek," dedi.

"Buraya yürüyerek mi geldin?" diye sordu Emma şaşkınlıkla.

"Koşarak geldim aslında. Geceleri koşmayı severim."

Sokaktaki arabanın homurtusu kesildi. Emma karanlıkta gözlerini kıstı. Çöl sonsuzluğa uzanıyor gibi görünüyordu. "İyi olacağına emin misin?"

"İyi olacağım. Sonra görüşürüz."

Emma, onun spor ayakkabılarının tabanı görünmez oluncaya dek onu izledi. Sonra Sutton'ların arka bahçesine giden yola yönelip çitin yanına doğru gizlice ilerledi ve garaj yoluna, Laurel'ın Jetta'sının yanına çıktı. Kafasını çevirdiğinde Paulson'ların garaj yolunda bir araba göreceğinden emindi. Belki de beyzbol şapkasını takan Bay Paulson orada geziniyor olurdu. Ama garaj yolu boştu. Gazeteler bir saat önce durdukları yerdeydi. Evin ışıkları da yanmıyordu.

Emma gerçeği fark edince donakaldı. Duydukları ses Paulson'ların arabasına ait değildi. Buraya gelip onlara bakan her kimse tamamen başka biriydi.

11

GECENİN İKİSİNDE GELEN TEHDİT GİBİSİ YOKTUR

Birkaç dakika sonra Emma, Mercer'ların evinin ön tarafındaki yolda ilerledi. Sutton'ın odasının önündeki ağacın yeterince alçak dalı yoktu. Bu yüzden içeri girmenin tek yolu ön kapıydı.

Anahtar, Emma'nın buraya ilk girdiği gece olduğu gibi bir çitlembik ağacının dibindeki büyük kayanın altında duruyordu. Mercer'ların bu gece alarmı devreye sokmamış olmasını umarak anahtarı deliğe soktuğunda kilit döndü. Sessizlik. *Sayı.*

Kapı kolayca açılınca Emma hızla içeri girdi. Son hızda çalışan klima nemli tenindeki tüyleri diken diken etti. Aile fotoğraflarının üzerindeki cam levhalar, sokak lambasının solgun ışığında parlıyordu. Dedektif Quinlan'ın kartı, kapı-

nın yanındaki masanın üstünde, o öğleden sonra Sutton'ın annesinin koyduğu yerde duruyordu. Emma parmaklarını bileğine sarıp Ethan'ın elinin nasıl hissettirdiğini düşünürken gözlerini kapatıp duvara yaslandı.

Sorunun ne senin, diye sormak istedim ona. Ethan'ı neden öpmemişti ki?

Çatırt. Emma donakaldı. Birisi evde yürüyor muydu?

Çatırt. Çatırt. Koridorun diğer ucunda bir gölge belirdi. Zeminde ilerleyen ayak sesleri gittikçe daha da yükseliyordu. En sonunda Laurel ışığa adım attı. Emma geriye doğru sıçrarken çığlığını bastırdı.

"Vay canına!" Laurel ellerini kaldırdı. "Birileri pek ürkek!"

Sonra ona daha dikkatli baktı. "Neden sırılsıklamsın?"

Emma başını eğip tenine yapışmış olan ıslak tişörtüne baktı. "Duş aldım da," dedi.

"*Kıyafetlerinle* mi?"

Emma lavaboya girip deniz yeşili bir havluyla yüzünü kuruladı. Yansımasına baktığında arkasındaki Laurel'ın aynadan onu izlediğini gördü. Kız onu havuzda Ethan'layken görmüş müydü? Konuşmalarını duymuş muydu? Araba farlarını açan *o* muydu?

Bu mümkün görünüyordu. Gelip giden anılarımda Laurel'ın her şeye burnunu sokan meraklı bir dedektif, bir beleşçi olduğunu görmüştüm. Onu Yalan Oyunu'na neden dahil ettiğimizi bilmiyordum, ama desteklemediğimden emindim. Sanırım derinlerde ona karşı bir kıskançlık duyuyordum. Laurel, ailemin gerçek kızıydı ve benden daha çok sevildiği

aşikârdı. Arkadaşlarımın da onu benden daha çok sevmesini istememiştim.

Laurel lavaboya girip kapağı kapalı klozete oturdu. "Eee, bana ne zaman söyleyeceksin?"

"Neyi?" Emma, lavabonun kenarına dizilmiş mini sabunlara bakıyormuş gibi yapıyordu.

"Kiminle görüştüğünü. Az önce dışarıda kiminle konuştuğunu."

Emma'nın teninin altındaki sinir uçları gerildi. Demek Laurel görmüştü. Eğer Sutton'ı öldüren oysa ve eğer onun az önce Ethan'la olduğunu biliyorsa, Emma çocuğun hayatını da tehlikeye atmış demekti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sesi hafifçe titriyordu.

"Hadi ama," dedi Laurel sertçe. "Alex adında biriyle birlikteydin, değil mi?"

Alex mi? Emma havluyu sıktığı ellerini gevşetti ve Hollier'da Alex adında biri olup olmadığını düşündü. Tanıdığı tek Alex, Henderson'daki arkadaşıydı...

"Seramik dersinde telefonuna gelen mesajı gördüm," dedi Laurel, kollarını göğsünde kavuşturup aynadan Emma'nın yüzüne bakarak. "Alex adında biri mesaj göndermişti. *Seni düşündüğünü* söylüyordu." Gözleri parladı. "Partinden de bu çocukla birlikte mi kaçtın?"

Emma'nın başı dönüyordu. "Alex bir kız," deyiverdi.

"Tabii tabii." Laurel gözlerini devirdi. "Bana tekrar ne zaman güveneceksin?" diye sordu kısık sesle. Aralarında acı verici bir elektriklenme oldu, ama Emma bunun tam olarak ne olduğundan emin değildi. Sutton geçmişte Laurel'ı incit-

mişti –Emma bundan emindi işte– ve sonra Laurel da onu kırmıştı muhtemelen.

"O bir *kız*." Emma arkasına dönüp kalçasını lavabonun kıyısına dayadı. "Ve... telefonuma bakman hiç hoş değil."

Laurel çenesini eğip bilmiş bilmiş sırıttı.

"Sanki sen benimkine bakmıyorsun. Eee kim bu Alex? Valencia Koleji'nde tanıştığın biri mi? Yoksa Arizona Üniversitesi'nden mi? Çırılçıplak havuza mı girdiniz? Neyse ki Paulson'lar Hawaii'deler!"

"Havuza falan girmedim ben," dedi Emma ama sonra başını eğip kendisine baktı. Saçlarının ucundan akan su damlaları omuzlarına düşüyordu ve buram buram klor kokuyordu. "Tamam. Peki. Havuza girdim. Ama yalnızdım."

Laurel parmaklarını klozetin üst kısmına konmuş pirinçten oyma YAŞA, GÜL, SEV heykelinin üstünde gezdirdi. "Bana neden gerçeği söylemiyorsun?" dedi kırılmış gibi konuşarak. "Kimseye söylemem. Söz. Sır saklayabilirim."

Emma bakışlarını eğdi. Tucson'da güvenebileceği tek kişi Ethan'dı. "Havuzda yalnızdım, yemin ederim. Hava sıcaktı, uyuyamamıştım ve... Bu kadar işte. Alex de tenis kampında tanıştığım bir kız." Bunu, Sutton'ın tenis kampına gittiğini ve Laurel'ın onunla gitmemiş olmasını umarak söylüyordu. Sonra sinir olmuş gibi soğuk tavırlarla kızı hafifçe iterek koridora çıktı.

"Sutton, bekle."

Emma arkasına döndü. Laurel dudaklarında tehlike kokan bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Gözüm üstünde. Neler karıştırdığını bana anlatacaksın. Yoksa..."

Son kelimesi neredeyse elle tutulacak şekilde havada asılı kaldı. "Yoksa *ne*?"

Laurel o kadar yakınındaydı ki Emma onun limonlu şampuanının kokusunu alabiliyordu. Kızın omuzları dimdik ve güçlüydü. Emma birden Charlotte'lardaki o korkunç geceye, birisinin onu boğmaya çalıştığı ana geri döndü. Laurel, Emma'dan daha uzundu, saldırgan da onunla aynı boylarda olmalıydı. Ve kızın gözle görülür gücü öyle bir şey yapabileceğini gösteriyordu. Sonuçta o videoda da Laurel'ın Sutton'ı nasıl şiddetle boğduğunu kendi gözleriyle görmüştü. Laurel ona daha da yaklaştığında Emma irkilerek geri çekildi. "Neler karıştırdığını bana anlatsan iyi edersin, Sutton. Yoksa sana gerçekten korkacağın bir sebep veririm. Tren şakasının hâlâ gülünç bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Ya annemle babama anlatırsam? *Gerçekte* neler olduğunu söylersem?"

Emma şaşkınlıkla geriye doğru bir adım attı. *Lütfen bana gerçekte neler olduğunu anlat*, diye sessizce diledi. Ama Laurel sadece arkasını dönüp merdivenden çıktı ve Emma'yı karanlıkta yalnız bıraktı.

12

FARKLI BİR SIR

"*Ich war Arizona geboren*," diye fısıldadı Emma kendi kendine. Kucağında Almanca IV ders kitabı, ellerinde de bir sürü not kartı vardı. Sözcüklerin ağzından bu kadar kaba çıkması karşısında kaşlarını çattı. Almanca ona, boğazı balgam dolu yaşlı adamları hatırlatıyordu.

Günlerden salıydı ve Emma bahçedeki yuvarlak bir yemek masasında oturuyordu. Burası üçüncü sınıflarla son sınıflara özeldi. Diğer herkes, balıklı taco kokusuyla dolu boğucu kafeteryada oturmak zorundaydı. Charlotte, Madeline ve Laurel da ona katılacaklardı. Emma yarınki büyük bölüm sınavı için Almanca notlarına göz atarak vakit geçiriyordu. Sutton muhtemelen hayatı boyunca hiç ders çalışmamış olsa da Emma en küçük bir testi bile dikkate alırdı. Birinci sınıftan beri A'dan başka not almamış bir öğrenciydi ve şimdi de bunu değiştirmeye niyeti yoktu.

İkizimin hakkımdaki yargısına güceendim. Belki de başka şeyler yüzünden dikkatim çok dağınıktı, çalışamayacak kadar yoğundum. Ya da belki de gizli bir dâhiydim, ama konuyu anlamıyordum.

Almanca sınavı yaşamın evreleri üzerineydi: Doğmak, yaşamak, ölmek. "*Ich war Arizona geboren*," dedi Emma tekrar. *Arizona'da doğdum*. Sutton'ın cevabı bu olurdu... Ama gerçekten doğru muydu? Becky, Emma'ya hep New Mexico'da doğduğunu söylemişti... Yani Sutton da orada doğmuştu.

Emma bir sonraki cümleyi okurken, "*Sutton starb in Arizona*," diye ses çıkarmadan ağzını hareket ettirdi. *Sutton, Arizona'da öldü*. Bunu başka bir dilde söylemek bile midesini allak bullak etmişti. Kitabın arkasındaki sözlüğe baktı ama Almanca IV kitabında *öldürülmek*, *katledilmek*, *cinayete kurban gitmek* ya da *boğulmak* gibi, duruma daha uygun kelimeler verilmemişti.

"Dans partisi için biletini aldın mı?"

Emma üzerinden gelen neşeli sesle yerinden sıçradı. Yüzünü yeşile boyamış, sahte bir burunla Elvira Beehive peruğu takmış ve tahtakuruları tarafından istila edilmiş gibi görünen uzun, siyah bir elbise giymiş olan bir kız, üstünde CADILAR BAYRAMI DANS PARTİSİ! PARTİYE GELİN YA DA KORKUDAN GEBERİN! yazılı bir broşürü onun kucağına koydu. Ama Emma'nın kim olduğunu gördüğü anda delice gülümsemesi yok olarak geri çekildi. "Ah! Şey, yani, eminim *sen* almışsındır, Sutton. İyi eğlenceler dilerim!"

Sonra Emma bir şey diyemeden hızla yanından kayboldu. Bu, popüler olmayan öğrencilerden birinin Emma'dan

ilk kaçışı değildi. Bunun dışında koridorda da ondan uzak duruyor ve tuvalete adım attığı anda dışarı kaçıyorlardı. Bunun Sutton Mercer olmanın getirilerinden biri olduğunu fark etti. Acaba insanların böyle tepki vermesi ikizinin kendisini yalnız hissetmesine neden oluyor muydu? Sutton'ın gerçekten kendisini açtığı birileri var mıydı?

Emma'nın sorusunun cevabını bilmiyorum. Ama bana yakın olan birinin canıma kıydığını düşünürsek belki de kimseye güvenmemekte haklıydım.

Emma, Almanca kitabını kapattı. Kapaktaki, deri giysiler giymiş, sahte bir mutluluk saçan çifte bakarken birilerinin kendisini izlediğine dair bir hisse kapıldı ve yavaşça arkasına döndü. Futbol oyuncularının oturduğu bir masadaki çocuklar, verandada pantomim gösterisi yapan birine kahkahalarla gülüyorlardı. Onların yanındaki masadaysa bir kızla oğlan oturuyordu. Ağızları öfkeden kırmızı çizgilere dönüşmüştü ve Emma'ya bakıyorlardı.

Garrett ve Nisha.

Bugün Nisha'nın üstünde koyu yeşil, dar bir tenis kazağı ve Lacoste spor ayakkabıları vardı. Ona öyle sert bakıyordu ki Emma'nın kanı donmuştu. Emma onların arkadaş olup olmadığını bilmiyordu, ama ikili dip dibe oturmuşlardı ve Garrett'ın iğneleyici bakışları da onun üstündeydi. İğrenmiş yüz ifadesi, *ne yaptığını biliyorum*, der gibiydi. *Ethan'ı biliyorum.*

Garrett biliyor *olabilir miydi*? Dün gece Paulson'ların havuzunun dışındaki o muydu? Belki de Nisha'yla birlikte gelmişlerdi oraya. Emma, Garrett'a umutla hafifçe el salla-

dı, ama çocuk başını iki yana sallayıp Nisha'nın kulağına bir şey fısıldadı. Nisha onun söylediği şeye kıkırdadıktan sonra Emma'ya dönüp sırıttı.

Emma birden ikisinin arasındaki küçük sırrı kaldıramaz oldu. Ellerini yumruk yaparak minyon tipli, koyu renk saçlı kıza dik dik baktı. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Nisha?" diye sordu alaycı sesini saklamaya zahmet etmeden.

Nisha ona tatlı bir gülümseme atarak Garrett'a daha da yaklaştı ve kan kırmızısı tırnaklarını sahiplenici bir şekilde koluna koydu. "Zorunlu takım yemeğinin cuma günü bizim evde verileceğini hatırlatmak istemiştim sadece. Aslında planlamaya seni de dahil ederdim ama gelip gelmeyeceğini kim bilirdi ki?"

Emma sinirden tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Eh, katılmaya değer bir şeyler yaparsan belki gelirim."

Aferin sana Em, diye düşündüm. Emma kendisini koruma ve içindeki beni çağırma konusunda gittikçe daha başarılı oluyordu. Belki de mizaç ve yetiştirme konusundaki tartışmalar doğruydu.

Sonra Emma'nın arkasındaki bir şeyi gören Nisha'nın yüzü aydınlandı. "Sen geliyorsun, değil mi Laurel? Yoksa Sutton izin vermez mi?"

Emma dönüp baktığında Laurel'ın yemek tepsisini masaya çarparak bıraktığını gördü. Nisha'ya sert sert baktı ama hiçbir şey demedi. "Takım yemekleri ne zamandan beri zorunlu oldu?" dedi sonra bıyık altından. "Sırf eş kaptan diye kraliçe olmadığını birileri şuna söylemeli."

"Sutton geçen seferki yemeğe gitmedi diye kızgın sadece."

Charlotte da masaya çöküp çizgili keten yemek çantasını masaya çarptı ve Emma'ya döndü. "Yine gitmemizi istemezsen gitmeyiz, Sutton."

Laurel da ona dönüp başını salladı. Emma fark etti ki Yalan Oyunu'nun fiili lideri olduğu için arkadaşları hep Sutton'a boyun eğiyordu.

Ama ben bundan memnun olduklarını sanmıyordum.

Charlotte bıkkınlık içinde Emma'ya baktı. Sutton Mercer'ın değişken kurallarından artık bıkmış gibi görünüyordu.

"Eee bugün *neredeydin*?" diye araya girdi Madeline, bankta Emma'nın yanına otururken. "Neden The Hub'a gelmedin?"

Emma gözlerini kıstı. "The Hub'da buluşmamız mı gerekiyordu?" Burası, kafeteryanın yanındaki okul mağazası ve kafesiydi. Mekânda çoğunlukla Hollier kazakları, dans çekiliş biletleri ve No. 2 kalemler satılıyordu.

"Dans planlaması için! Merhaba gelenekler?" Madeline elindeki karton tepsiden Emma'ya bir kahve verdi. "Her neyse. Sana *latte* aldım. Birilerinin bugün biraz dikkati dağınık sanırım, ha? Belki de dün geceki hapishane zamanı yüzündendir."

Laurel, Sprite Zero'sunu sertçe açtı. "Onlara bu sabah anlattım." Sonra Emma'nın gözlerine bakıp, *bil bakalım başka neler anlatacağım*, der gibi gözlerini kırptı.

"Görünüşe göre *sen* anlatmayacaktın." Charlotte ellerini ıspanak salatasıyla dolu Tupperware kabının üstüne koydu. "Ne oldu?"

Madeline parmaklarını bir plastik bıçağın tırtıklı tarafın-

da gezdirdi. "Ne zamandan beri biz olmadan mağaza hırsızlığı yapıyorsun?" Sanki onun kendisini hiçe saydığını düşünüyormuş gibi rahatsız olmuş görünüyordu.

"Bir de Clique'te yakalandın, ha?" Charlotte dilini şıklattı. "Sekizinci sınıfta o yerin ustası olmuştuk ya!"

"Laurel bana bir Tori Burch çantası çaldığını söyledi." Madeline yüzünü buruşturdu. "Sutton, Tori çalmaya *değmez* bile."

Emma kahve bardağının kapağını çıkarınca buharlar yüzüne çarptı. "Bir şeyler almanız *gerektiğinde* nasıl olduğunu bilirsiniz," dedi üstünü kapatmak için. "Kasadaki sürtük beni saplantı haline getirmiş olmasaydı paçayı kurtarabilirdim de. Bence kız benden hoşlanıyor."

"Birileri yeteneğini kaybediyor," dedi Charlotte şarkı söyler gibi. Sonra havucundan sert bir ısırık aldı. Emma yakalandığı için neredeyse mutlu görünüyordu.

Emma *latte*sinden minik bir yudum alıp yüzünü buruşturdu, kahve ateş gibiydi. "Dans partisine gitme şansımı kaybettim. Önümüzdeki milenyum boyunca cezalıyım."

"Ah, lütfen. Geleceksin." Madeline ağzına yoğurda bandırılmış bir üzüm attı. "Bir yolunu bulacağız. Sonrasında bizimle kampa da geleceksin."

Sonra Madeline arkasındaki bir şeye pis pis sırıttı. "Dans Cadalozları saat on iki yönünde."

İkizler sürekli birbirlerine tamamen zıt giyinirlerdi –Gabby, hanım hanımcık saç bantları ve çizgili kumaştan kıyafetleriyle Stepford Kadınları tarzını seçerken Lili, ekose gömlekler, aşırı kısa etekler ve rakunları andıran göz makyajıyla

Taylor Momsen görünüşünü tercih ederdi– ama bugün ikisi de kabarık tül etekleri olan, gövdelerine yapışan pembe elbiseler ve ince bileklerinden bağlanmış bir kilometre uzunluğunda topuklu ayakkabılar giymişlerdi. Ve her zamanki gibi iPhone'ları ellerindeydi. Köşede oturan bando üyelerinden alçı duvarın önünde duran kasvetli sanatkâr tiplere kadar herkes onlara bakıyordu.

"Selam kızlar!" diye şakıdı Gabby, masalarına varınca.

"*Ciao*!*" dedi Lili. "Birileri kamp mı dedi? Bu sene nereye gidiyoruz?"

"*Biz* Lemmon Dağı'nda kamp yapacağız," dedi Charlotte imalı imalı. "*Siz* nerede yapacaksınız bilmem."

"Bu çok kötü," dedi Lili aynı şekilde imayla. "Çünkü en güzel kaplıcaların nerede olduğunu bir tek biz biliyoruz."

"Ayrıca çok güzel bir Hibachi ızgaramız var. Marşmelovlu bisküvi yapabilirdik," diye ekledi Gabby.

"Çölde ateş yakmanın akıllıca olacağını sanmıyorum," dedi Laurel sırıtarak.

Emma kızlara bakarak arabalarının Sutton'ın evinden yavaşça geçtiği anı düşünürken dilini dişlerinde gezdirdi. Dün gece Ethan'la yüzerken onları izleyen de onlar mıydı?

Madeline kızların kıyafetlerine baktı. "Dans oylamaları *bitti*, hanımlar. Artık Dans Partisi Barbie'leri gibi giyinmek zorunda değilsiniz."

"Belki de böylesi hoşumuza gidiyordur." Lili ellerini kemikli kalçalarına dayadı.

"Eee, kızlar. Törenimiz için plan yaptınız mı?"

---

* *İtalyancada "merhaba" ya da "hoşça kal" anlamına gelir. (ç.n.)*

"Güzel bir şey olsa iyi olur," diye atladı Gabby lafa. Ağzındaki sakızı sertçe çiğniyor, etrafa karpuz kokusu yayıyordu. "Hizmetçiler... Harika yiyecekler ve müzik... Ve belki de tüm bunlara ek olarak bir Yalan Oyunu kabul töreni olur," diye bütün isteklerini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak gösterdi.

"Harika şaka fikirlerimiz var," dedi Lili, gözleri parlıyordu.

"Gruba çok şey katarız," dedi Gabby kısık sesle, doğrudan Emma'ya bakıyordu. Kalbi hafifçe hızlanan Emma bir adım geri çekildi. Gabby elbisesinin cebinden minik bir şişe çıkarıp pembe kapağını açtı ve dilinin üstüne yuvarlak bir hap yerleştirdi. Hapı yutarken boğazı hareket etti. Bu esnada bakışlarını Emma'dan hiç ayırmıyordu. Sanki aralarında gizli bir mesaj varmış gibiydi.

"Kimse kimseyi Yalan Oyunu'na davet edemez," dedi Emma, özgüvenli ve dengeli konuşmaya çalışıyordu. Sutton daha önce Gabby ile Lili'yi kulübe kabul etmemişti, belki de bunun iyi bir sebebi vardı.

Gabby sanki onu kavga için ölçüp biçiyormuş gibi baştan aşağı süzdü. "Göreceğiz bakalım," dedi birden sertleşen sesiyle.

Lili kardeşinin bileğine dokundu. "Sakin ol, Gabs," dedi kısık sesle. Sonra onu verandaya doğru çekti. "İmza yok!" diye seslendi onları ağızları açık izleyen okul arkadaşlarına, sanki paparazzi tarafından takip ediliyormuşçasına elleriyle yüzünü gizliyordu. Ama Lili onu bırakır bırakmaz Gabby arkasına dönüp, parmağını tabanca gibi Emma'ya doğrulttu

ve onu vuruyormuş gibi yaptı. Emma'nın ağzı bir karış açık kaldı.

O anda benim de gözlerimin önünde bir görüntü belirdi: Bir pijama partisinde, ikizleri yapmacık bir şekilde sırıtarak odamdan dışarı çıkarıyorum. "Kusura bakmayın kızlar. Tartışacak özel Yalan Oyunu konularımız var. Siz diğer hiç kimselerle birlikte oturma odasında bekleyin." Elindeki iPhone'u sıkan Gabby'nin parmakları bembeyaz kesiliyor. Sonra Lili ayağa kalkıyor. "Beni iyi dinle, Sutton, *bu hep böyle olmayacak*," diyor sertçe.

Madeline, Twitter İkizleri'ne gözlerini devirerek baktı. "Son zamanlarda ikisinin içine bir şey girdi. Her zaman olduklarından daha deliler."

"Kesinlikle," dedi Charlotte, kahvesini yudumlarken ikizlerin çıkıp kaybolduğu kapıya bakarak. "Ama haklı oldukları bir nokta var, törenlerinde ne yapacağımızı planlamalıyız."

"Cumartesi günü yapalım mı?" Madeline boş Tupperware kabını çantasına tıktı. "Benim evde?"

"Ben gelemem," dedi Emma. "Cezalıyım, unuttunuz mu?"

Charlotte burnundan alaycı bir nefes verdi. "Bu seni ne zaman durdurdu ki?"

Zil çalınca hepsi birden ayağa kalkıp çöplerini çöp kutusuna atarak okula girdi. Laurel ile Charlotte onlardan zıt yöne ayrılırken Madeline geride kaldı ve birlikte yürümek için Emma'nın çantasını toplamasını bekledi.

Bir köşeyi dönüp müzik kanadına adım attıklarında açık kapılardan dışarı taşan detone notalar kulaklarına geldi. Ko-

ridorun diğer ucunda, Elvira başka öğrencilere dans partisi broşürleri dağıtıyordu. Sahte burnu düşecek gibiydi. Birkaç çocuk yanından geçerken sırıttılar. Madeline gözucuyla Emma'ya baktı.

"Son günlerde neyin var senin?" diye sordu Madeline, adımlarını yavaşlatmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye karşılık verdi Emma irkilerek.

Madeline tuba çantasıyla uğraşan bir kızın etrafından dolandı. "Sen oldukça... Tuhafsın. İhtiyatlı görünüyorsun, ortadan kaybolup nedenini açıklamıyorsun, kendi kendine mağaza hırsızlığı yapıyorsun... Char ile ben bir uzaylının dünyaya inip bedenini ele geçirdiğini düşünüyoruz."

Emma yüzünün ve göğsünün kızardığını hissetti. *Sakin ol*, dedi içinden kendisine. Sutton'ın madalyonunu kavrayıp kendisini toplamaya çalıştı. Sonra aklına bir şey geldi. "Sanırım son zamanlarda Char ile sen çok yakın göründüğünüz için biraz üzüldüm," dedi kısık sesle. Aksi ve kıskanç konuşmaya çalışıyordu. "En yakın arkadaşın artık ben değil miyim?" Üstünde dar kargo pantolonu ve yarasa kollu kazak olan Madeline'ın balerin vücudunu süzerken yemi yutmasını umdu.

Madeline'ın güzel yüzü gerildi. "Char ve ben hep arkadaştık."

"Evet, ama aranızda bir şeyler değişti," diye kışkırttı Emma onu. "Şimdi de gerildin sanki. Bunun Nisha'nın partisinden önceki geceyle bir alakası var mı? İkinizin birlikte olduğunu *biliyorum*, Mads."

Madeline koridorda birden durunca diğer öğrenciler onların etrafından dolanarak geçmeye başladı. Kızın şakağında bir damarın attığı görülüyordu. "O gece hakkında konuşmayı keser misin?"

Emma gözlerini kırpıştırdı. Midesindeki ateş onu konuşmaya teşvik etti. "Neden?"

"Çünkü ben konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Ama..."

"Kes artık, Sutton!" Madeline dönüp körlemesine en yakınındaki kapıyı buldu ve okul kütüphanesine girdi.

Emma da omzuyla kapıyı itip onun peşinden içeri girdi. Uzun, geniş masalarda oturmuş öğrenciler ödevlerini yapıyorlardı. Camdan bir duvarın arkasındaki bilgisayar ekranları parlıyordu. Büyük odada eski kitap ve üvey kardeşi Travis'in kokladığı dezenfektan sprey temizleyici kokuları vardı. Madeline arka taraftaki koridorlardan birinde kaybolmuştu.

"Mads!" diye seslendi Emma, atlaslarla ansiklopedilerin bulunduğu alçak bir rafın yanından hızla geçerken. "Hadi ama Mads!"

Kütüphaneci parmağını dudaklarına götürdü. "*Sessizlik*!" diye seslendi girişteki masasının arkasından.

Emma, *Alacakaranlık* ve *Harry Potter* serilerinin posterlerinin yanından geçerken içinde küçük bir özlem duydu. Becky eskiden, Cadılar Bayramı'ndan sonra yapılan bir garaj satışından aldığı siyah renkli, kadife, eski pelerini giyip karakterlerin hepsini ayrı ayrı seslendirerek ona *Harry Potter* okurdu. Emma ona kitap okunmasına bayılırdı, pelerinin küf kokmasını umursamazdı bile.

Emma, Madeline'ın kaybolduğu koridora doğru döndü. Kız, koridorun sonunda, *Riverside Shakespeare*'in birkaç kopyasının yanında duruyordu. Uzun, siyah saçları dimdik sırtına dökülüyordu.

Birden Madeline'ın aynı duruşla ama daha yaralı bir şekilde dikildiği bir an gözümde canlandı. Onun odasındaydık. Koridordan kargaşa sesleri geliyordu. Sonra boğuk sesler yükseldi. Sanki Madeline gözyaşlarını bastırıyormuş gibi inleme sesleri çıkarıyordu.

"Mads?" diye fısıldadı Emma ama kız cevap vermedi. "Hadi ama, Mads. Her ne dediysem özür dilerim."

Madeline hızla arkasına dönüp kızarmış gözlerle ona baktı. "Bak, ilk önce seni aramıştım, tamam mı?" Sesi kesilince dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama açmadın. Herhalde yapacak daha önemli işlerin vardı." Burnunu çekip kesik bir nefes aldı. "Dünya senin etrafında dönmüyor. Bana bir yerden atlamamı söylesen gidip atlıyorum, ama bazen sen de karşılık versen hoş olurdu. Senden sonra Charlotte'u aradım ve o bütün gece benimle kaldı. Yani *evet*, son zamanlarda onunla tabii ki de yakınız. Tatmin oldun mu?"

Sonra çenesini iyice sıkarak Emma'nın yanından, sanki kütüphane koridorundaki önemsiz biriymiş gibi geçip gitti.

"Mads!" diye bağırdı Emma ama kız durmadı. Kapıyı hızla itip koridora çıktı. Kütüphanedeki herkes dönüp ona bakınca Emma geri çekilip bir kitap yığınına yaslandı. Madeline büyük bir şey saklıyordu, ama bu Emma'nın düşündüğü şey değildi. Az önceki tepkisinin rol olma imkânı yoktu. Sutton'ın kaybolduğu gece her ne yaşadıysa kendi-

siyle ilgili bir şeydi; Sutton'ın başına gelenlerle hiç alakası olmayan bir şey. Madeline o gece başka bir şeyle meşguldü. Yani *masumdu*. Şimdi ikisinin birlikte olduklarını öğrendiğine göre Charlotte'un da masum olma ihtimalini düşündü.

İçim büyük bir rahatlama hissiyle doldu. Sevincimi haykırmak istiyordum. En iyi iki arkadaşım gerçekten de arkadaşımdı... Katilim değil.

Kütüphanede yüksek sesli birkaç bipleme yankılanırken kütüphaneci başını kaldırıp kızıl saçlı, sıska bir kıza baktı. Emma oradan ayrılmak için döndü, ama *Riverside Shakespeare*'in bir kopyasına çarparak yere düşürdü. Kitap açıldı; incecik sayfaları, onun bir kütüphane kitabı olmasını umursamayan öğrencilerin çizgileri ve notlarıyla doluydu. Emma açılan sayfada *Hamlet*'ten bir kısım görerek donakaldı.

Güler yüzlü, hep güler yüzlü bir insan, zehirli bir yılan da olabilir.

Bu benim de içimin buz gibi olmasına neden oldu. Charlotte ve Madeline temize çıkmış olabilirlerdi, ama katilim hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Gülümsüyor, gizlice izleyip dinliyor ve bekliyordu.

tg: kaktusunx

13

DEDEKTİFLİĞİN ÖNEMİNİ ASLA HAFİFE ALMAMAK GEREK

"Yaramazlık yapmayacak, anne," diye yalvardı Laurel. "*Söz veriyorum*. Lütfen gitmesine izin ver."

Cuma akşamıydı. Emma ile Laurel, Mercer'ların evinin antresinde duruyorlardı. Bayan Mercer, ofisinin eşiğinden onlara baktı. Drake, kadının yanında kalın bir jambona benzeyen dilini çıkarmış nefes alıp veriyordu. Emma ondan hafifçe uzaklaştı.

"Sadece aptal bir tenis yemeği," diye devam etti Laurel tatlı sesiyle. "Çok sıkıcı olacak... Hem *Nisha* düzenliyor. Ayrıca zaten Koç Maggie sana Sutton'a izleme cihazı takacağını söylemedi mi? Endişelenecek bir şey yok."

"Lütfen?" Emma da Bayan Mercer'a Laurel gibi yavru köpek gözleriyle baktı. Bir hafta öncesinde olsaydı Nis-

ha'nın evindeki bir şeye katılmak *isteyeceğine* inanmazdı. Ama gerçek şuydu ki cezalı olmak... Berbattı. Sadece eve tıkılmakla kalmamıştı; Bayan Mercer onun internet hakkını elinden almış, Sutton'ın odasındaki kablolu yayını kesmiş ve iPhone'una el koymuştu. Sutton'ın pırıl pırıl, son teknoloji cihazlarına alıştıktan sonra Vegas'tan gelirken getirdiği eski BlackBerry'si gözüne hantal görünüyordu. Akşamlarını Sutton'ın odasını, cinayetiyle ilgili bir şeyler bulma umuduyla bir kez daha aramakla geçirmişti, ama hiçbir şey yoktu. Tek seçeneği ödev yapmaktı. Mezardaki Sutton'ın kemikleri sızlıyor olmalıydı.

Tabii mezar gibi sıkıcı bir yerdeysem. Ama bundan şüpheliydim.

Emma'nın, Nisha'nın yemeğine gitmeye izinli olması gerekiyordu, ama görünüşe göre Koç Maggie o öğleden sonra Bayan Mercer'ı aramış ve Sutton'ın katılması için ısrar etmişti. Takım ruhu için iyi olacağını söylemiş ve yemek boyunca gözünü Sutton'dan ayırmayacağına teminat vermişti. Ama şimdi Bayan Mercer tereddütlüydü.

"Onu bir şahin gibi izleyecek misin, Laurel?" diye sordu Bayan Mercer.

"Ev-vet," diye homurdandı Laurel, çiçek desenli tişörtünün askısıyla oynayarak.

"Ve ikiniz yemek bittikten sonra hemen eve geleceksiniz."

"Kesinlikle," dedi iki kız aynı anda.

Bayan Mercer parmağını dudaklarına bastırdı. "Eh, yemeği *Nisha* düzenliyormuş." Nisha'nın adını sanki Dalai Lama'nın adını söylermiş gibi söylüyordu. Kızın sürekli A

alan, mükemmel ahlakı sayesinde asla yanlış yapmayacak bir rol model olduğunu düşünüyordu.

"Tamam, peki." İçini çekip, omuzlarını gevşeterek çıkıp gitmelerini işaret etti.

Emma, Laurel'ın arabasına bindi. Laurel da sürücü koltuğuna çöküp derin bir nefes verdi. "Özgürlük nasıl?"

"Muhteşem!" diye bağırdı Emma.

Laurel arabayı tek eliyle sürerken diğer eliyle de uzun sarı saçlarını tarıyordu. Dağınık bir odası olmasına rağmen kız hep iyi görünürdü: Dudaklarına sürekli parlatıcı sürer, dişlerinde bir şey kalmadığından emin olmak için aynaya bakıp durur ve koridordaki dolaptan ütüyü çıkarıp etekleriyle tişörtlerini hep ütülerdi. Emma, Laurel'ın, annesinden ya da kuru temizlemeciden yardım almadan kendi kıyafetlerini kendisi temizlemesini takdir ediyordu. Kız da Emma gibi becerikliydi, kendi başının çaresine bakabiliyordu.

Ama bu, Emma'nın ona güvendiği anlamına gelmiyordu.

Emma yolcu koltuğunda kıpırdanırken onun dedektiflik modunu düşündü. "Anladığım kadarıyla Madeline bir sır saklıyor," diye söze girdi. Laurel'a bakmak için dönünce köpek yuvası Doggie Dude Ranch'in yanından geçip gittiklerini gördü. Onun yanında turkuvaz bir kristal mağazası vardı. Sonra da büyük, üstü açık bir çanak çömlek dükkânı geliyordu.

Laurel kaşlarını kaldırdı ama gözlerini yoldan ayırmadı. "Öyle mi? Ne ki?"

"Bana söylemiyor. Nisha'nın dans partisinden önceki gece olmuş."

Laurel'ın yüzü bulutlandı. "Beni *ektiğin* günü mü kaste-

diyorsun?"

Emma yanağının içini sertçe ısırdı. *Tüh.* Sutton'ın o gece parti için Laurel'ı alması gerekiyordu... Ama öldüğü için bunu yapamamıştı. "Evet. Eh, her neyse, Mads o gece Charlotte'u aramış ve ne olduğunu anlatmış. Sanırım önemli bir şey."

"Sen neden onlarla değildin?"

Arabanın kliması birden aşırı soğuk hava üflemeye başlamıştı sanki. *Sen söyle*, demek istedi Emma ona. "Sanırım bu senin de onlarla olmadığın anlamına geliyor."

Laurel'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. Jetta, otobanda yalpalayınca yanlarındaki sürücü kornasına yüklendi ve iki kız da ürkerek yerlerinden sıçradı. "Ah, *hayır*," diye cevap verdi Laurel gergince, arabayı kendi yoluna sokarken. "Değildim."

"Neredeydin peki?" Emma öylesine soruyormuş gibi konuşmaya çalışsa da kalbi güm güm atıyordu.

Laurel'ın parmakları direksiyonu iyice sıktı. Kız gözlerini ufuktan ayırmadan bir süre bekledi. "Sutton, cidden şu anda bu konuşmayı mı yapacağız?" dedi sonunda sertçe. Emma ona bakıp bekledi, ama Laurel başka bir şey söylemedi. Laurel arabasını çok yüksek olmayan, sukulentlerle dolu ön bahçesi bulunan tanıdık bir çiftlik evinin önüne çekti. Burası aynı Emma'nın Tucson'daki ilk gününde, ikizinin öldüğünü öğrenmeden önce geldiği zamanki gibiydi. Garaj yolunda ve kaldırım kenarında park edilmiş birkaç araba vardı. Çoğunun tamponuna TENİS HAYATTIR ya da TENİS AŞKTIR yazan çıkartmalar yapıştırılmıştı. Cümlede bazı harflerin yerinde sarı tenis topları vardı. Emma, Et-

han'ın bu akşam ne yapacağını düşündü. Çocuk, geçen gece havuzda neredeyse öpüştükleri anı düşünüyor muydu?

Onunla koridorlarda karşılaşmışlardı, ama o zamandan beri pek konuşmamışlardı.

Nisha'nın ön kapısı ardına kadar açıldı ve tenis takımı onları neşeyle kucaklayarak karşıladı. Emma kafasını odaya uzatıp Laurel'ı dürttü. "Maggie nerede?"

Laurel gülmeye başladı. "Maggie burada *değil* aslında."

Üstüne düşük omuzlu, çizgili bir bluz ve bol paça pantolon giymiş olan Charlotte kalabalığın arasından çıkıp yanlarına geldi ve Emma'nın koluna girdi. "Görüyorum ki küçük planım işe yaramış!" Sırıtırken burnundaki çiller birleşiyormuş gibi görünüyordu.

Emma kaşlarını çattı. *Küçük plan mı?*

Charlotte başparmağı ve işaretparmağını telefon gibi kulağına götürdü. "Merhaba Bayan Mercer?" dedi yetişkin sesiyle. "Ben Koç Maggie. Sutton'ın bu akşamki takım yemeğine katılmasını çok isterim. Bu bir dayanışma göstergesi olacak! Ah, cezalı olduğunu anlıyorum, ama ona göz kulak olacağım, söz veriyorum. Bana güvenebilirsiniz!"

Bunu ben bile anlamamıştım. Arkadaşlarım cidden *iyiydiler*. İçime bir rahatlama yayılırken kollarımı Charlotte'a dolayıp ona sarılmaya çalıştım. Katilim olmadığı için bir kez daha seviniyordum. Ama her zaman olduğu gibi parmaklarım onun içinden geçti.

Charlotte kolunu Emma'nın omzuna atıp sıktı. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Şimdi yapmamız gereken tek şey seni dans partisine nasıl götüreceğimizi düşünmek."

Emma'yı yemek odasına çekti. Kareli masa örtüsü seril-

miş masada ızgara tavuk, büyük bir kâse makarna, folyoya sarılmış çıtır çıtır sarımsaklı ekmek ve tatlı için çikolata kremalı top kekler vardı. Gatorade, Smartwater ve diyet kola şişelerinin yanında kırmızı plastik bardaklar duruyordu. Takımın diğer üyeleri uzun saplı plastik kaşıklarla yemeklerden alıp yemeye başlamışlardı bile.

Emma masaya doğru adım atarken buz gibi bir el bileğini kavradı. "Gelebilmene sevindim, Sutton," dedi Nisha tatlı gülümsemesiyle.

Kızı görünce gerilen Emma geri çekildi. Kılı kırk yararak hazırlanmış gibi görünen bu kız *fazla* gösterişliydi. Krem rengi ipek bluzunun etekleri, koyu renkli kotunun içine sokulmuştu. Bileğindeki altın halka bilezikler pırıl pırıl olana dek cilalanmış gibi görünüyordu. Dümdüz, parlak saçları sırtına dökülüyordu ve makyajı bir profesyonel tarafından yapılmış gibiydi.

"*Eğlenmene* de sevindim," diye devam etti Nisha. "Tüm bu yiyecekleri hazırlamak bayağı uzun sürdü. Özellikle de tek başıma yapmak zorunda kaldığım için."

"*Yalancı*!" diye bağırmak istedim ona. Tüm kızların ötesindeki mutfağın ada tezgâhında duran AJ market torbalarını görebiliyordum. Nisha'nın tüm bunları hazır alıp tabaklara güzelce dizdiğinden emindim.

"Eee," Nisha'nın sesi sahte bir tatlılık doluydu. "Sutton Mercer'ın erkek arkadaşsız kalması nasıl bir şey? Anaokulundan beri ilk defa bu durumda olmalısın!"

Emma sırtını dikleştirdi. "Aslında bayağı iyiyim," dedi, ağzına bir kraker atmak için uzanırken. "Özgür olmak çok

güzel."

Nisha'nın pembe dudaklarının köşeleri hastalıklı bir sırıtışla gerildi. "Onunla seks yapmayı kabul etmediğini duydum," dedi. Makarna salatası almak için sıraya girmiş olan iki ikinci sınıf öğrencisinin kafalarını onlara çevirmesini sağlayacak kadar yüksek sesle.

Emma'nın eli krakerlerin üzerinde donakaldı. "Sen bunu nereden duydun?"

Nisha'nın dudaklarından bir kıkırtı yükseldi. Cevap belliydi. Sutton'ın odasında neler olduğunu arkadaşları dışında bilen tek kişi Garrett'tı.

Iyy. Emma, Garrett'tan ayrıldığı için birden memnun olduğumu hissettim.

"Tam bir iffet timsali olduğunu bilmiyordum!" dedi Nisha, inci gibi dişlerini göstererek. Sonra Emma'nın bir şey söylemesine izin vermeden dönüp oturma odasına doğru ilerledi.

Emma tabaktaki bir tavuk parçasına çatalını sertçe batırdı. Nisha'nın söylediği tek kelime bile hoşuna gitmemişti. Sutton da ondan bu kadar çok nefret etmiş miydi? Ama bundan daha fazlası vardı. Nisha'yla ilgili bir şey sinirlerini çok bozuyordu. Emma'ya attığı tuhaf bakışlar, fısıldaşmalar... Sanki onunla oynuyordu. Bir şey *biliyormuş* gibiydi, büyük bir şey.

Emma yemek odasına doğru baktı. Sağında teknoloji harikası, geniş bir mutfak vardı. Antrenin diğer tarafındaysa muhtemelen Nisha'nın odasına giden uzun, karanlık bir koridor bulunuyordu. Emma buna cesaret edebilir miydi?

"Dikkatli ol," diye uyardım onu, beni duyamayacak olsa da. Nisha'nın hafiyeliği hoş karşılamasının imkânı yoktu.

Emma tabaktan seçtiği tavuk buduna baktı; ince, sarımsı

et birden midesini altüst etmişti. Tabağını bırakıp etrafında kimse olmasa da tuvalete gitmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanıp parmak ucunda koridora doğru ilerledi.

Süpürgeliklere minik ışıklar monte edilmişti. Havada Febreze ve hint baharatları kokusu vardı. Emma ilk karşılaştığı kapıyı parmak uçlarıyla itince havlular ve çarşaflarla dolu bir dolap olduğunu gördü. Diğer kapıya geçti. Burası da şal desenli bir duş perdesi ve mozaik çerçeveli aynası olan bir banyoydu. Sonraki kapı hafif açık duruyordu, burası ana yatak odasıydı. Çift kişilik yatak toplanmamıştı, erkek gömlekleri, siyah çoraplar ve parlak siyah ayakkabılar halının üstüne dağılmıştı. *Herhalde birilerinin temizlikçisi bu hafta gelmemiş*, diye düşündü Emma. Birkaç hafta içinde kusursuz bir eve alışmış olmasına şaşırmıştı. Bayan Banerjee'nin bu yaz öldüğünü hatırlayınca kendini suçlu hissetti.

Emma sağ taraftaki son kapıyı da itip içeri baktı. Düzenli bir masanın üstündeki lamba parlıyordu. Kapağı kapalı şekilde masada duran Compaq marka laptopun yanındaki şarj standında bir iPod şarj oluyordu. Zeminin geri kalanı tıpkı bir otel odası gibi boş ve sterildi. Nisha yatak örtüsünü tek bir kırışık kalmayacak şekilde düzeltmiş, şişkin sekiz yastığı ve pelüş oyuncaklarını –biri kocaman gözleri olan büyük bir tenis raketiydi– da düzenli bir şekilde yerleştirmişti. Raflarındaki, çoğu Brontë Kardeşler'inkilere benzer türde boğucu Viktoryen tarzı kitaplarını alfabetik sıraya göre dizmişti. Jaluziler bile aynı hizada duruyordu.

O sırada oturma odasında bir kahkaha kopunca Emma olduğu yerde donakaldı. Kapı aralığından gizlice bakarak

üçe kadar saydı, ama koridorda kimse görünmedi.

Nisha'nın yatağının yanındaki cam levhanın altında duran fotoğraf kolajına bakmak için parmak uçlarında ilerledi. Fotoğrafların çoğunda Nisha hareket halindeydi: El arkası vuruş veya kısa vuruş yaparken, servis kullanırken, maçı kazanmanın sevinciyle kollarını havaya kaldırırken... Kolajın tam ortasına Nisha'nın bir podyumdaki birincilik basamağında, boynunda parlak bir altın madalyayla dikildiği fotoğraf yerleştirilmişti. Üçüncülük basamağında duran Sutton kaşlarını çatmıştı. Dizinde ten rengi bir sargı vardı. Kolajın kenarlarındaysa tenis takımının birkaç grup fotoğrafı yer alıyordu: Kızlar turnuva kupasını kaldırırken Sutton, Nisha'dan olabildiğinde uzak durmuştu. Fotoğrafta Charlotte'un saçları daha koyuydu ve Laurel'ın sarı saçları küt kesilmişti. Bir başka fotoğrafta kızlar bir havaalanı kapısında dikiliyorlardı. Sutton kenarda durmuş, bacaklarından birini banka kaldırıp kameraya seksi bir şekilde dudak büzmüştü. Emma arka tarafta ışıkları yanan otomatlar olduğunu gördü. Vegas'ta mıydılar acaba? Sutton'la aynı anda aynı şehirde bulunmuş olabilirler miydi? Emma bir an için onunla kendisini, çalıştığı New York-New York kumarhanesinde birbirlerine doğru koşarlarken hayal etti. Sutton onu fark eder miydi? Birbirlerine gülümserler miydi?

Son baktığı fotoğrafsa bir mantar panonun köşesine, diğer fotoğrafların üstüne sanki dikkatsizce asılmış gibi duruyordu. Tenis takımı, Nisha'nın yemek masasında toplanmıştı. Sutton ve Charlotte yoktu, ama Laurel kocaman gülümsüyordu. Saçları bugünkü kadar uzundu. TENİS PİJAMA

PARTİSİ, yazılmıştı fotoğrafın altına. Emma'nın parmakları, Nisha'nın kıvrımlı elyazısıyla yazılmış tarihin üzerinde dolaştı: 31 Ağustos. Gerçek olduğuna inanması için tarihe birkaç uzun saniye boyunca bakması gerekmişti.

"Ne *yapıyorsun* sen?"

Emma irkildi. Nisha, kollarını göğsünde kavuşturmuş eşikte duruyordu. Odada ilerleyip Emma'yı omzundan itti. "Buraya girebileceğini söylemedim!"

"Bir dakika!" Emma fotoğrafa işaret etti. "Bu ne zaman çekildi?"

Nisha fotoğrafa bakıp gözlerini devirdi. "Okuman yok mu?" diye sordu ukala bir tonla. "31 Ağustos yazıyor."

Sonra avucunu Emma'nın kürekkemiklerinin arasına dayayıp onu iterek dışarı çıkardı ve kapıyı çarparak kapattıktan sonra ona döndü. "Bir takımda olmak demek, takım aktivitelerine katılmak *demektir*. En azından bazılarımız diğerlerini desteklemeyi önemsiyor."

"Laurel bile oradaymış," dedi Emma yavaşça, Nisha'nın gözlerine bakarak.

Emma'nın omzunun arkasına bakan kızın yüzünde mağrur bir sırıtış belirdi. "İyi insan lafın üstüne gelirmiş! Biz de tam senden bahsediyorduk."

Emma arkasına döndü. Laurel elinde kırmızı plastik bir bardakla koridorun öbür ucunda duruyordu. "Öyle mi?" dedi, bir birine, bir diğerine bakarak.

"Sutton'a birkaç hafta önceki tenis pijama partimde nasıl muh-te-şem zaman geçirdiğimizi anlatıyordum da," dedi Nisha.

Yanakları kızaran Laurel plastik bardağı sıkınca bir hı-

şırdama sesi yükseldi. "Ah," dedi kısık sesle. Gözleri Emma'ya doğru kaydı, sonra Nisha'nın koridorundaki leylak rengi halıya döndü. "Ah, Sutton, özür dilerim. Ben..."

"*O kadar* da utanç verici bir şey mi bu?" Nisha kollarını gövdesinin yan taraflarına çarptırdı. "Partiye geldin, Laurel. Hatta eğlendin bile."

Laurel'ın dudakları önce gülümseme şeklini aldı, sonra aşağı doğru kıvrıldı. "Fena değildi," diye fısıldadı.

Gözleri zafer kazanmış gibi parlayan Nisha kapısını bir kez daha çektikten sonra Emma ile Laurel'ın yanından geçti. Babasının odasına göz attığında yüzü bembeyaz olurken o kapıyı da çekip kapattı.

Nisha gözden kaybolduktan sonra Laurel çekinerek Emma'ya baktı. "Özür dilerim, Sutton. Nisha'yla birbirinizden nefret ettiğinizi biliyorum. Ama pijama partisinin zorunlu olduğunu sanmıştım. Charlotte'la senin gelmeyeceğinizi bilmiyordum. Lütfen bana kızma."

Oturma odasından yine kahkaha sesleri geldi. Dışarıdaki kuvvetli rüzgâr camlara baskı yapıyordu. Belki de gerçek Sutton az önce Nisha'nın söyledikleri karşısında küplere binerdi. Sutton'ın arkadaşlarının Nisha düşmanlığında ortak olması gerektiği için Laurel'ın partiye gittiğini itiraf etmediği aşikârdı. Sutton bunu ihanet olarak görebilirdi.

Ama Emma çok mutluydu... Rahatlamıştı. Laurel'ın, Nisha'nın partisine katılmış olması, ayın otuz birinde başka bir yerde olduğuna dair güçlü bir kanıt anlamına geliyordu. Laurel ya da Nisha, Sutton'ı öldürmüş olamazdı.

"Sorun değil," dedi Emma, Laurel'a. Sonra kollarını Sut-

ton'ın kardeşinin boynuna öyle sert doladı ki neredeyse kızı yere düşürecekti.

"Sutton?" dedi Laurel. Dudakları Emma'nın lavanta rengi bluzunun kolunda olduğu için sesi boğuk çıkmıştı.

Ben de ikisinin etrafına kollarımı sararak görünmez bir çember oluşturdum. Bu, Charlotte ile Madeline'ın temize çıkmasından daha iyiydi. Kardeşim *masumdu*.

14

ÇİFTE BELA

"*Bunlar* ne böyle?" diye sordu Madeline, evinin kapısını açıp verandadaki Laurel, Emma ve Charlotte'a bakarak. Cumartesi öğleden sonraydı. Kızların üçünün elinde boya lekeli kotlar, kirli tişörtler ve eski spor ayakkabılar vardı.

"Eve dönerken giyeceğimiz kostümler." Laurel kirli kıyafetleri veranda salıncağının üstüne bıraktı. "Anneme, Char'la birlikte *Habitat for Humanity* kuruluşunun gönüllü ev boyama ekibine katıldığımızı söyledim. Sutton'ın da gelmesi gerektiğini, onun için *faydalı bir deneyim* olacağını da söyledim tabii."

Madeline örgü yapılmış uzun, siyah saçını omzunun arkasına atarak, "Bak senin için neler yapıyoruz, Sutton," dedi dramatik bir şekilde. Charlotte, Emma'ya göz kırpınca Emma kıkırdadı. Artık onların yanındayken nefesini tutmak

zorunda kalmıyordu, bu kızlar Sutton'ın arkadaşlarıydı, katilleri değil. O kadar minnettardı ki sabah sona kalan az yağlı top keki Laurel'ın almasına izin vermiş ve arabasına bindiğinde Charlotte'a kocaman sarılmıştı. "Bu sabah *birileri* pek neşeli," diye yorum yapmıştı Charlotte. "Âşık mı oldun ne?"

Emma etrafına bakındı. Madeline'ın evine ilk defa geliyordu. Burası, hakiki kerpiçten duvarları, *pueblo* tarzı bir şöminesi ve neşeli kırmızı avizeleriyle Meksika stili fayans döşemeli bir mutfağı olan bir bungalovdu. Pencerenin dışında muhteşem bir Catalina Dağları manzarası vardı. Emma dağın tepelerindeki yollarda yürüyen insanları görebiliyordu.

"Hadi gelin." Madeline, mutfaktaki ada tezgâhta duran büyük kâse patlamış mısırı alıp oturma odasına ilerledi. Köşedeki televizyonun üç yanı fitilli kumaş döşeli koltuklarla çevriliydi. Aralarda, üstlerinde TANRI MUTLU YUVAMIZI KUTSASIN ya da BİZ BİR AİLEYİZ yazılı ahşap duvar pankartları ve Madeline ile Thayer'ın çerçevelenmiş fotoğrafları vardı.

Emma fotoğraflara yaklaşıp Madeline'a fark ettirmeden incelemeye çalıştı. Thayer'ın futbol forması içindeki fotoğraflarını gördü. Bir başka fotoğrafta Thayer, İtalyan restoranının önünde büyük karton pizzayı ısırıyormuş gibi yapıyordu. Bir diğerindeyse kırmızı bir tişört ve haki renk kargo şort giymiş Thayer dağa benzer bir çöl kayasının tepesinde dururken fotoğraflanmıştı. Rüzgâr, siyah saçlarını sıcacık bakan ela gözlerine doğru uçurmuştu ve güçlü bir çene ve temiz bir tenden oluşan yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Bir tanesi hariç bütün fotoğraflarda gülüyordu.

Gülmediği fotoğrafsa bir okul balosuna giderken bir grupla çekilmişti. Resmi kıyafetler içindeki Sutton ile Garrett birlikteydiler. Madeline, Emma'nın okuldan tanıdığı Ryan Jeffries'le birlikteydi ve Charlotte'un yanında Emma'nın tanımadığı siyah saçlı bir çocuk vardı. Biraz kenarda duran Thayer, kollarını üstüne oturan smokininin üstünde birleştirmişti. Gözleri kısılmıştı ve yüzü zorlanıyor gibiydi, sanki kibar görünmeye çalışıyordu. *Gizemli Delikanlı Arkasında İz Bırakmadan Kayboldu*, diye fotoğrafa başlık attı Emma.

Ama Thayer'ın bakışlarındaki bir şey benim içimde, ta derinlerde bir duyguyu uyandırmıştı. Çocuk kibar görünmeye çalışmıyordu. Çok öfkeliydi. Ama neye öfkelenmişti?

Emma fotoğraftaki çocuğa, *"Sen kimsin? Neden gittin? Ve neden senin fotoğrafını her gördüğümde içim ürperiyor?"* diye sormak istedi.

Ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Madeline kumandayı televizyona doğrultunca ekranda Jersey Shore belirdi. Sonra kız, üstünde büyük turuncu harflerle CADILAR BAYRAMI DANS PARTİSİ yazan büyük, beyaz bir dosyayı açtı.

"Pekâlâ, Char, dekoratörle anlaştık mı?"

"Evet." Charlotte başını salladıktan sonra açık yeşil şortunu çekiştirerek krem rengi tüylü halıya oturdu. "Adı Calista, annem birçok parti için onu çağırdı. Mekânda kazanlar, iskeletler, kurt adamlar ve hayaletli bir ev olacak. Spor salonunun geri kalanıysa Los Angeles'taki Gizli Haber Alma Teşkilatı gibi görünecek. Karanlık ve seksi."

"Gizlice âlem yapmak için mükemmel bir yer," dedi Madeline.

"Ya da kavalyen olmayan biriyle takılmak için mükemmel bir yer," diye ekledi Charlotte. Sonra Emma'ya döndü. "Bundan bir şey çıkarma, Sutton."

Emma karşı çıkmaya zahmet etmedi. Charlotte'un iğnelemelerinin bir anlama gelmediğini bildiği için artık rahattı.

"Şimdi dans kutlaması için bir tema bulmamız gerek," dedi Laurel.

Charlotte gözlerini devirdi. "Dans kutlamasının balodan farklı bir temada olma zorunluluğu çok aptalca. Bazen bu geleneği çıkaran eski öğrencileri gebertmek istiyorum."

Madeline pencerenin önüne gidip uzun, ince kollarıyla camı açtı. "Ah, hadi planlayalım da bitsin artık. Ben ürkütücü ama şık bir şey olsun diyorum. Ama okulun kızıp izin vermeyeceği kadar şık değil."

Laurel bacaklarını kahve sehpasının üstüne uzattı. "Vampir temasına ne dersiniz?"

"Iyy," dedi Madeline yüzünü buruşturarak. "Vampirlerden bıktım artık."

"Ölüler için gala etkinliği gibi bir şey nasıl olur?" dedi Emma. "Davet edilen herkesin ölü olduğu gerçekten şık bir parti."

Charlotte gözlerini kısarak düşündü.

"Bunu kendin düşünmüş olmayı diliyorsun, değil mi Char?" diye takıldı Emma. Bunun, Sutton'ın söyleyeceği bir şey olduğunu biliyordu.

Charlotte omuz silkti. "İlginç bir fikir," diye itiraf etti. "Ama gerçek bir şeye dayalı olmalı. Ölü insanlarla dolu öylesine bir parti olmamalı."

Emma'nın aklına bir fikir geldi. "*Titanik*'te şık bir partiye ne dersiniz? Ama gemi battıktan *sonra* yapılan bir parti bu. Okyanusun dibinde olacak. Katılan herkes birer ceset olsa da partinin şık havası bozulmayacak. Bu, Kate Winslet'ın filmdeki karakterinin onaylayacağı bir şey olurdu."

Laurel gözlerini kocaman açtı. "Bu fikri sevdim!"

"Ben de." Charlotte ellerini çırptı. "Calista'nın çok güzel *Titanik* dekoru yapacağından eminim."

Madeline cebinden bir paket Parliament ve pembe bir çakmak çıkardı. Havada beliren mavi kıvılcımın ardından etrafa ağır sigara kokusu yayıldı.

"İsteyen var mı?" diye sordu, dumanı pencereden dışarı üfleyerek. Hepsi başlarını iki yana salladılar.

"Şunu bırakmalısın, Mads," dedi Charlotte bir kırlente sarılırken. "Davin seni öpmek istediğinde ağzın kül tablası gibi kokarsa ne olacak?"

"Ondan hoşlanıp hoşlanmadığıma henüz karar vermedim." Madeline'ın burnundan dumanlar çıkıyordu. "Belki de kül tablası gibi kokan bir nefes onu sınırda tutar."

"Eh, nefesini bana üfleme de." Charlotte kollarını çarpı işareti şekline getirip Madeline'a döndü. "Noah'yla takılma fırsatımı hiçbir şeyin mahvetmesini istemem."

"Sen kiminle gidiyorsun, Laurel?" diye sordu Madeline.

Laurel elini halıdaki kaçmış bir ipin üzerinde gezdirdi. "Caleb Rosen."

"Onu tanımıyorum," dedi Charlotte yüksek sesle.

Madeline, Laurel'a donuk bir gülümseme attı. "Onunla aynı matematik dersindeyiz," dedi. Monoton sesi Laurel'ın seçimini onaylayıp onaylamadığını belli etmiyordu.

Emma gözlerini kırpıştırdı. "Hepinizin kavalyesi var mı?"

Madeline sigarasının külünü dışarı silkti. "Senin *yok mu* yoksa?"

"Eh, Garrett'la gidecektim," dedi Emma, ayrıldıklarında çocuğun ona verdiği bileti hatırlayarak. Sutton kaybolmadan önce partiye birlikte gitmeyi planlamış olmalıydılar. "Sonra da ceza yedim. Yani başka kimseye teklif etmedim."

Madeline camdan dışarı duman üfledi. "Birisine teklif et işte, Sutton. Seninle gitmeye can atacak bir sürü çocuk var."

Emma kitaplığa dizilmiş *National Geographic* ve *Motor Trend* dergilerine bakarak Ethan'ın okul danslarından hoşlanıp hoşlanmadığını merak etti. "Aklıma kimse gelmiyor," dedi bir an sonra.

Ona dirseğimi geçirmek istedim. Sutton Mercer danslara sap gibi *gitmezdi.*

Madeline sigarasıyla sanki bir bale hareketi yapıyormuş gibi havada yarım daire çizdi. "Ciddi misin, Sutton? Hiç ilgi duyduğun biri yok mu?"

"Yok."

Charlotte ona bir yastıkla vurdu. "Yalan söylemeyi kes. Laurel bize anlattı."

Emma kıza baktı, ama Laurel sadece omuzlarını kaldırdı, hiç de özür diler gibi görünmüyordu. "O havuza biriyle girdiğini biliyorum. Sizi duydum."

"Dökül bakalım!" Madeline'ın gözleri parlıyordu.

Emma'nın yanakları kızardı. "Kimse değil, yemin ederim."

"Hadi ama Sutton!" Laurel avuçlarını birbirine bastırdı. "Bize anlatabilirsin."

Emma dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Onlara Ethan'ı anlatmaya cesaret edebilir miydi? Üçü de Sutton'ın arkadaşıydı sonuçta, katili değil. Hem şimdi temize çıktıkları için Emma onların *kendisinin de* arkadaşı olduğunu hissediyordu.

Söyle onlara, diyebilmeyi diledim. Arkadaşlarım muhtemelen onu, Sutton'a hiç uymayan utangaçlığının üstesinden gelip Ethan'a teklif etmesi için cesaretlendirirlerdi. Ethan bir yabaniydi, evet ama seksi bir yabaniydi.

Birden ön kapının açılma sesi duyuldu. "Merhaba?" diye seslendi bir erkek sesi.

Madeline ayağa fırlayıp sigarayı pencere pervazında söndürdü ve elleriyle dumanları dışarı çıkarmaya çalıştı. Adım sesleri duyuldu, sonra Bay Vega başını içeri uzattı. "Ah. Merhaba kızlar. Madeline bugün bize geleceğinizi söylememişti."

"Dans partisini planlamak için geldiler, babacığım," dedi Madeline, pencere sekisinden kalkıp La-Z-Boy marka koltuğa atladı. Yüzü her zamankinden daha solgundu. Bay Vega dönüp ona sanki bir şeyleri anlamış gibi uzun uzun baktı. Sonra burnunu kaldırıp havayı kokladı. "Birisi sigara mı içti burada?" Bay Vega'nın duygusuz yüzünün kızgın bir hal alması Emma'ya, üvey babalarından biri olan Bay Smythe'ı hatırlatmıştı. Adam Dr. Jekyl, Bay Hyde misali bir an çok tatlıyken, bir an sonra dengesizleşiyordu. Emma onun balatayı sıyıracağını, hararetle dudaklarını yalamaya başlamasından anlıyordu.

Madeline başını sağa sola salladı. "Tabii ki hayır!"

"Dışarıdan geliyor," dedi Charlotte aynı anda. "Bir grup çocuk geçti. Hepsi sigara içiyordu."

Bay Vega'nın yüzüne tekrar nötr bir ifade yerleşti, ama gözleri hâlâ alev alevdi. "Eh, eğer bir şeye ihtiyacınız olursa ben ofisimde olacağım," dedikten sonra Jersey Shore'u gösteren televizyona baktı. "Bu saçma şeyleri izlememelisin, Madeline."

Madeline kumandaya basınca ekranda bir erkek aslanın telaşlı bir zebrayı kovalama sahnesi belirdi. Bay Vega gittikten sonra Charlotte odada ilerleyip elini Madeline'ın koluna koydu. O sırada Madeline'ın kahve sehpasına yüzüstü koyduğu telefonundan bir bipleme sesi yükseldi. Herkes telefona baktı. Kız telefonu alıp ekranı inceledi. "Sürpriz, sürpriz. Lili ile Gabby'den yine mesaj var. Sabahtan beri bizimle Lemmon Dağı'na gelmek için yalvarıyorlar."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Charlotte. Bayan Mercer'ın acil bir durum olma olasılığı karşısında Emma'ya geri verdiği Sutton'ın telefonu da çaldı. Emma telefonu çantasından çıkardı. MERHABA, ŞEKERLER! yazmıştı Gabby. BİZİM YERİMİZDE OLMAYI ÇOK İSTİYORSUNUZ, DEĞİL Mİ? BİZ OLSAK BİZ DE ÖYLE DÜŞÜNÜRDÜK. BİZ DE KENDİMİZİ ÇOK SEVİYORUZ! ÖPTÜK!

Charlotte mesajı kendi telefonundan okurken homurdandı. "Kendilerini o kadar çok beğeniyorlar ki böyle giderse ego aldırma ameliyatına girmek zorunda kalacaklar."

Telefonları bir kez daha çaldı: HERHALDE YALAN OYUNUNDAKİ Y HARFİ YENİLEN SÖZCÜĞÜNÜ TEMSİL EDİYOR!

"*Bu* hiç hoş değil." Laurel mesajı silmek için telefonunun ekranına vurdu. "Böyle devam ederlerse bir daha kimse onlara oy vermez."

"*Nasıl* oy aldıklarını hiç anlamıyorum zaten," dedi Charlotte düşünceli bir şekilde, bir yandan da kahve sehpasındaki seramik eşek heykeliyle oynuyordu. "İnternet üzerindeki oylamalara baktım, Isabel Girard ve Kaitlin Pierce da aday olmuşlardı ve oğlanlar Gabby ile Lili'den çok onlarla ilgilenirler."

"Ben oyumu onlarla takılmayı kesmemiz gerektiğine kullanıyorum." Madeline uzanıp bir avuç mısır aldı.

"Ben de buna katılıyorum," dedi Emma hemen, Gabby'nin geçen gün öğle arasında eliyle onu vuruyormuş gibi yapmasını hatırlayarak.

Ben de katılıyorum, diye düşündüm.

Telefonlar bir kez daha bipleyince herkes dikkatini telefonuna verdi: İKİ GÜZEL BALO KIZI MUHTEŞEM BİR PARTİYİ HAK EDİYOR! DAHA ÇOK ÇALIŞIN, SÜRTÜKLER!

"Ne yapmalıyız biliyor musunuz?" Madeline koltukta arkasına yaslanıp dizlerini göğsüne çekti. "Bu prenseslere boylarının ölçüsünü vermeliyiz. En çok acıtacak şeyi yapmalıyız."

"Şaka mı?" Laurel kaşlarını kaldırdı.

Emma kıpırdandı. "Bence yapmamalıyız..." Polis karakolunda gördüğü dosyayı düşündü, Gabby'nin hastaneye kaldırılması Sutton'ın suçuydu. Kıza ne olduğunu hâlâ çözememişti, ama acil servise götürülmesi iyi bir şey olamazdı. "Çok ileri gitmiş olabiliriz. Özellikle daha önce olanlar..." Konuşmayı kesip camdan dışarı baktı. Sutton'ın arkadaşları tren şakası hakkında ondan daha çok şey biliyorlardı. Laurel kafasını ellerine doğru eğip bir deri parçasını çekiştirdi.

Madeline dosyanın sayfalarını çevirmeye başladı. "Ah, lütfen," dedi Charlotte sonunda. "Şimdi onlarla kanka oldun diye şaka sınırı dışına mı alındılar?"

Emma bir kaşını kaldırdı. *Kanka mı?* İkizlerden hiç öyle bir izlenim almamıştı.

Charlotte kollarını koltuğun arkasına yaydı. "Clique'te seninle birlikte hırsızlık yaptıklarını söylediler," dedi gözlerini devirerek. "İkisi de dünyadaki en *havalı* şeyi yapmış gibi böbürlenip duruyorlardı. Sanki biz bunu daha önce milyonlarca kez yapmamışız gibi."

Madeline'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Geçen gün tutuklandığında onlarla birlikte miydin?"

"Hayır, o zaman değil," dedi Emma hemen. Kafasındaki çarklar hızla dönüyordu.

"Daha önce," dedi Charlotte.

Emma duyduklarını sindirmek için kafasını başka yöne çevirdi. Sutton, kredi kartı ekstresine göre Clique'e en son 31 Ağustos'ta gitmişti. Mağaza görevlisi Samantha, Sutton'ın yanındaki biriyle –daha doğrusu birkaç kişiyle– mağazaya gelip bir şey çaldığını söylemişti. *Ve* o gün kardeşinin en son cevapladığı aramaysa Lili'nin aramasıydı.

"Evet, okul başlamadan hemen önce onlarla Clique'e gittim," dedi Emma yavaşça.

Birden gözümün önünde bir anı canlandı: Clique'teki, ipeğimsi askılı tişörtler ve iç çamaşırlarının bulunduğu bir rafın yanında dururken Gabby ile Lili de yanımda dikiliyorlar. "Yap şunu, Sutton," diye fısıldıyor Gabby. Nane kokulu ılık nefesi enseme vuruyor.

"Hadi ama Sutton," diye ısrar etti Laurel, Emma'ya. "O

sürtükler bir şakayı hak ediyorlar."

Odada hâlâ hafif bir sigara kokusu vardı. Televizyondaki aslan, çimenlere uzanmış güneşleniyordu. Yeni öldürdüğü kurbanının kanı dudaklarındaydı. Emma parmaklarını saçlarından geçirdi. Göğsü yanıyordu ve sıkışmıştı. Yapbozun parçaları yerlerine oturmaya başlamıştı sonunda. Twitter İkizleri hep doğru zamanda doğru yerdeydiler, öldüğü gece Sutton'la birlikteydiler. Emma'nın kaçırıldığı ve Sutton sanıldığı gece Madeline'ın arabasındaydılar. Charlotte'un evinde düzenlediği, Emma'yı boğmaya çalıştıkları pijama partisine de gelmişlerdi.

"Yine de bilmiyorum, kızlar," dedi Emma. Sesi boğuk çıkıyordu. "Geçen sefer olanlardan sonra..." Konuşmayı kesti.

Charlotte burnunu çekti. "O asırlar önceydi."

"Ama yine de..." Emma zorlukla yutkundu. "Bilemiyorum..."

"Bu kadar ödlek olma." Madeline uzanıp Sutton'ın telefonunu ona doğru itti. "Yapıyoruz, o kadar. Onları sen arıyorsun."

Emma telefonun siyah ekranına baktı. "N-ne diyeceğim peki?"

Madeline, Charlotte ve Laurel birbirlerine baktılar. Dakikalar içinde bir plan yapıldı, o kadar hızlıydılar ki Emma kontrolü tamamen kaybetmişti. Sonra ona dönüp çeneleriyle Sutton'ın telefonunu işaret ettiler. Emma koyu renkli saçlarını atkuyruğu yapıp rehberde Gabby'nin numarasını buldu ve arama tuşuna bastı. Çalmaya başlayınca hoparlörü devreye soktu.

Gabby, "Sutton! *Tweet*'lerimizi aldın mı?" diye açtı

telefonu.

Charlotte gözlerini devirdi. Madeline kısık sesle güldü. "Tabii," dedi Emma neşeyle, titreyen ellerini poposunun altına sıkıştırarak. "Bayıldım!" Bunun üzerine Sutton'ın arkadaşları sessiz kahkahalarla daha da sarsıldılar. "Dinle, Gabs. Lili de gelebilir mi?"

Gabby hemen kardeşini çağırdı ve kısa sürede Twitter İkizleri'nin ikisi de telefondaydı. "Dans hakkında birkaç bilgi vereceğim," dedi Emma, Sutton'ın arkadaşlarına bakarak. Kızlar onu yüreklendirmek için başlarını salladılar.

"*Nihayet*!" diye şakıdı Lili. "Umarım güzel şeylerdir!"

"Harika şeyler! *Titanik* ve *Sahil Güvenlik* karışımı, ürkütücü bir tema olacak. Herkes bikini giyecek."

"*Sahil Güvenlik*," dedi Laurel ses çıkarmadan ağzını oynatarak. Gülerken iki büklüm olmuştu.

"Bikini mi?" Gabby şüpheli gibiydi. "Okul izin verecek mi ki?"

"Tabii ki de verecek," dedi Emma cıvıldar gibi. "Biz konuşup onay aldık bile."

Charlotte yutkunarak gülmesini bastırdı.

"Tören *muhteşem* olacak kızlar," diye devam etti Emma. "Eski moda ama göz kamaştırıcı."

Bir an için Sutton'ın kendisiyle gurur duyup duymadığını merak etti. Burada olsaydı o da gülüp Emma'nın elini sıkar ve devam etmesi için yüreklendirir miydi?

Hem evet hem hayır. Twitter İkizleri hakkında bildiklerim bana Emma'nın incecik bir buz üstünde ilerlediğini söylüyordu.

"*Güzel*," dediler Gabby ile Lili aynı anda.

"Yakında diğer adaylara da söyleyeceğiz ama törendeki en harika kızlar olun diye ilk önce size söylemek istedim," dedi Emma. "Bu hafta sonu çıkıp en güzel bikinileri alın. Ne kadar açık olursa o kadar iyi!"

"Hemen halledeceğiz." Lili'nin sesi hoparlörde yankılanıyordu.

"Vay canına, Sutton. Bu konuda çok iyisin. Aferin, böyle devam et."

Telefonu kapatır kapatmaz kızlar kahkahaya boğuldular. Laurel koltuktan yere yuvarlandı. Charlotte bir kırlenti ağzına bastırıp kıkırdadı. Madeline, bir kayanın üstünde güneşlenen iki sırtlanı gösteren televizyona doğru ayaklarını salladı. "*Çok* aptallar!" dedi karga gibi bir sesle.

"En büyük ahmaklar gibi görünecekler!"

Emma da onlarla gülmeye çalıştı, ama Lili'nin sözleri hâlâ zihninde yankılanıyordu. *Bu konuda çok iyisin. Aferin, böyle devam et.* Lili'nin sesinde şeytani bir ton duyduğuna neredeyse emindi, kızın söylediklerinin arkasında başka bir şey vardı: *Aferin... Sutton olmaya devam et.*

Etrafında gülüşen Sutton'ın arkadaşlarına baktı. Onlarla birlikteyken artık rahat olsa da dışarıda kocaman bir dünya vardı... Biri onun her hareketini izliyor ve ayağının kaymasını bekliyordu.

Ona tamamen katılıyordum. Hiç kimseye güvenme, kardeşim.

15

BİR AÇILIŞ... VE BİR KAPANIŞ

DIŞARI ÇIKABİLİR MİSİN?

Emma, Ethan'ın gönderdiği mesajı okumak için sırtüstü döndü. Sutton'ın açık mavi diz battaniyelerinden birini çıplak bacaklarına çekerken ona cevap attı: MERCER'LAR AKŞAM YEMEĞİNE ÇIKTILAR. SAAT ONDAN ÖNCE EVDE OLMAM GEREK.

SENİ ON BEŞ DAKİKAYA ALIRIM, diye cevap gönderdi Ethan. ELBİSE GİY.

Elbise mi? Emma kaşlarını çattı. TAMAM, diye yazdı. NE YAPACAĞIMIZI SORABİLİR MİYİM?

HAYIR. SÜRPRİZ.

Emma, Sutton'ın yatağından fırlayıp dolabına girdi ve yumuşak pamuklu tişörtlerle kot pantolonları kenara çekip Sutton'ın elbiselerini inceledi. Bir sürü pahalı elbisesi vardı.

Altın rengi askıları olan siyah bir elbiseye dokundu, ama bu bir salı akşamı giymek için çok süslüydü. Ardından parmaklarını gümüş rengi bir kokteyl elbisesinin tüylü yakasında gezdirdi. Bu çok kısa gibiydi. Kıpkırmızı bir mini elbiseye geçti sonra. Seks tanrıçası elbisesi gibiydi bu da.

Homurdanmadan edemedim. Seks tanrıçasına çok fazla benzemek diye bir şey var mıydı ki? Gördüğüm kadarıyla Emma'nın artık seksi yanını ortaya çıkarması gerekiyordu. Sonuçta bu nihayet öpüşecekleri gündü, değil mi?

Sonra Emma'nın avuçları açık gri, tek omuzlu bir elbisenin üstünde durdu. İnce ipek, parmaklarının altında yumuşacıktı. Elbiseyi başından geçirip kapının arkasındaki altın çerçeveli boy aynasına baktı. Mükemmel olmuştu.

Siyah topuklu ayakkabılar giyip Sutton'ın madalyonuna uyan sallantılı küpeler taktıktan sonra biraz maskara ve dudak parlatıcısı sürdü. Telefon bir kez daha bipleyince Ethan'ın mesaj attığını düşünerek yatağa koştu ama mesaj arkadaşı Alex'ten gelmişti. ŞURAYA MUTLAKA GİTMELİSİN! Mesaja Arizona Üniversitesi yakınlarındaki bir *vintage* mağazanın internet sitesinin linkini eklemişti. İKİNCİ EL MAĞAZALARINI NASIL SEVDİĞİNİ BİLİYORUM, diye yazıp sonuna bir gülen yüz koymuştu.

Emma ona hızlıca teşekkür ettikten sonra mesajın sonuna birkaç öpücük emojisi ekledi. Ardından aynaya, Sutton'ın tasarım elbisesi, mücevherleri ve pahalı ayakkabılarıyla kuşanmış haline baktı. Alex onu böyle görse *tanır mıydı*?

Mercer'ların merdiveninin en alt basamağına oturdu. Ev tamamen sessizdi. Laurel bir arkadaşıyla birlikte *Sefiller*'i

izlemeye gitmişti, Emma cezalı olduğu için Laurel'ın doğum gününde ona hediye ettiği bileti kullanamamıştı. Evde sadece oturma odasında yayılmış oturan Drake vardı ve o da kalkamayacak kadar tembeldi.

Parlak araba farları garaj yolunu aydınlattı. Emma kalkıp ön kapıyı dikkatle açtı ve verandaya çıkmadan önce sağı solu kontrol etti. Komşu evlerin pencerelerinin birkaçı aydınlıktı, Emma meraklı komşuların Mercer'lara evden çıktığını söylememesini umdu. *Kızınız hoş giysiler içinde çok güzel görünüyordu! Ona eşlik eden yakışıklı genç adam da kimdi?*

Ethan arabadan inip onun için yolcu kapısını açmıştı. Üstünde siyah bir ceket, haki rengi pantolon ve parlak siyah ayakkabılar vardı. Bunlar her zamanki eski püskü şortları ve tişörtlerinden çok farklıydı.

"Vay canına." Emma arabaya binmeden önce bir an duraksadı. "Sen çok... *yakışıklı* görünüyorsun."

"Yakışıklı, ha?" Ethan sırıttı.

Emma kızardı. "Evet, Ken bebek gibi yakışıklısın."

Ethan'ın gözleri de onun üzerinde dolaştı. "Sen de çok güzel görünüyorsun," dedi tuhaf bir edayla. "Ama Barbie bebekler gibi *değil*."

Emma utangaç bir gülümsemeyle dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra yolcu koltuğuna oturdu. Ethan da sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdı. Emma elini aralarındaki orta konsolun üzerine koyup belki Ethan elini tutar diye bekledi. Ama çocuk bunun yerine ceketinin iç cebinden ekose bir mendil çıkarıp ona döndü.

"Bunu takman gerek," dedi yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle. "Gideceğimiz yer sır."

Emma kahkaha attı. "Ciddi olamazsın."

"Bir kalp krizi kadar ciddiyim." Ona dönmesini işaret edip mendili gözlerine bağladı. Emma karanlıkta kalmıştı. Arabanın geri geri gittiğini, sonra sağ taraftaki caddeye döndüğünü hissetti. Başka biriyle birlikte olsa böyle bir durumda kafayı yerdi, sonuçta Madeline ve Twitter İkizleri de onu tıpkı bu şekilde Sabino Kanyonu'nda kaçırmışlardı. Ama Ethan'ın yanında güvende hissediyordu. Heyecanlıydı.

"Çok uzun sürmeyecek," diye teminat verdi Ethan. Emma dönüş sinyalinin sesini duydu. "Gizlice bakmak yok!"

Strokes'un yeni şarkısı radyodan kısık sesle yükselirken Emma arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak nereye gidiyor olabileceklerini düşündü. Dün okulda, Ethan'a kızların cinayet gecesi başka yerlerde bulunduklarına dair kanıtları olduğunu açıkladığında çocuk sanki iş konuşuyorlarmış gibi başını sallamıştı. Samimi görünüyordu, ama neredeyse öpüştükleri o geceden beri mesafeliydi. Emma ona Twitter İkizleri'nin yeni şüpheliler olduğundan bahsedemeden zil çalmıştı. Kişisel bir şey de konuşmamış, havuzda olanlardan bahsetmemişlerdi. Belki de Ethan olanları unutmak istiyordu. Gerçi bu gece randevuya çıkmış gibiydiler.

Araba trafik ışığında durunca Emma hafifçe öne doğru savruldu. Yakınlarındaki bir arabanın hoparlörleri gümbürdüyordu.

Nereye gittiklerini görmeye çalıştım ama yine, Emma'yla birlikte geçen ölümden sonraki hayatımın tuhaf yan etkilerinden birine tosladım, onun gözleri kapalıysa benimkiler de kapalı oluyordu. Tüm bunların arkasında kimin ya da neyin

olduğunu merak ettim. Ölümümün *değil*, öldükten sonra Emma'ya yapışıp kalmamın sorumlusu kimdi? Hayattayken pek de iyi şeyler yapan biri değildim; felsefe okumaz, Buddha'ya dua etmez ya da bunun gibi başka şeyler yapmazdım. Fakat Emma'yla elde ettiğim bu fırsat korkutucu bir şey olsa da bana kendimi bir nevi... kutsanmış hissettiriyordu. Bunu hak etmediğimi de düşünüyordum. Yaşarken tam bir kaltak olduğum aşikârdı, neden böyle özel bir armağan elde etmiştim? Yoksa bu öldükten sonra *herkesin* ya da en azından tamamlanmamış bir şeyleri olanların mı başına geliyordu?

Sonunda Emma arabanın yavaşça durduğunu ve Ethan'ın park ettiğini hissetti. "Pekâlâ," dedi çocuk yumuşak bir sesle. "Artık bakabilirsin."

Emma mendili indirip gözlerini kırpıştırdı. Şehre, üniversitenin yakınlarına gelmişlerdi. Ufukta büyük, kum rengi bir bina görünüyordu. Beton yürüyüş yolunun iki yanında tatlı kokular saçan limon ağaçları vardı. Altın rengi ışıklar binanın büyük ön merdivenlerini aydınlatmıştı. Binanın ön kısmına, üstünde TUCSON FOTOĞRAFÇILIK ENSTİTÜSÜ yazan bir pankart asılmıştı.

Emma, "Ah!" diye bağırdı, ama kafası öncekinden de karışmıştı.

"Üç Londralı fotoğrafçının sergisi bu akşam başlıyor," diye açıkladı Ethan. "Fotoğrafçılıkla ilgilendiğini biliyorum. Bu yüzden..."

"Bu harika!" dedi Emma. Sonra elbisesine baktı. "Ama neden şık giyindik?"

"Çünkü bu akşam açılış partisi var."

"Ve biz... davetli miyiz?"

Ethan ona sinsi sinsi sırıttı. "Hayır. Davetsiz gireceğiz."

Emma'nın kucağındaki elleri gevşeyiverdi. "Ethan... Başımı tekrar belaya sokamam. Mercer'lar dışarıda olduğumu öğrenirlerse beni gebertirler. Şu anda Sutton'ın odasında suçlarım için tövbe etmem gerekiyor."

Ethan büyük merdivenden yukarı tırmanan iki parti konuğunu işaret etti. Merdivenin tepesindeki smokin giymiş bir adam onlara gülümseyip hiçbir şey sormadan kapıları açtı.

"Birazcık hayatını yaşa. Yakalanmayacağız, söz veriyorum."

"Ama bunun Sutton'la ne ilgisi var?"

Ethan bu soru karşısında şaşırmış gibi koltuğunda arkasına yaslandı. "Eh, bir alakası yok. Sadece eğlenceli olacağını düşünmüştüm."

Emma fotoğrafçılık enstitüsünün şık kolonlarına baktıktan sonra tekrar Ethan'a döndü. Onunla birlikte şık bir partiye katılmak eğlenceli olurdu. Belki de biraz rahatlamayı ve kendisi olmayı hak ediyordu.

"Tamam." Kapıyı açarken omzunun üstünden Ethan'a sırıttı. "Ama kötü bir şey olacağına dair ilk işarette gideceğiz."

Aferin sana, diye düşündüm. Bir an için Ethan'dan kendisini eve götürmesini isteyeceğini düşünmüştüm. Onun cezalı olması benim için de problemdi, çünkü günlerce odamda volta atmasını izlemek zorunda kalmıştım.

Bir partiye davetsiz girmek can sıkıntısına bire birdi. Beton merdiveni tırmandılar. Günün sıcaklığı azalmıştı ve serin bir esinti yüzlerine vuruyordu. Havada limon ağaçlarıyla kadın ve erkek parfümlerinin karışımının kokusu vardı.

Smokinli adam yaklaşırlarken onlara bakınca Emma karnını içine çekti. Zihninde davetli listesi olabilir miydi?

Onların lise öğrencisi olduğunu anlayabilir miydi?

"Doğal davran," diye mırıldandı Ethan ona doğru. Ne kadar gerildiğini fark etmiş olmalıydı. "O çantayı çaldığın zaman yaptığının tam tersini yap."

"Çok komik." Kapıya ulaştıklarında Emma, Bay Smokin'e en rahat gülümsemesini attı. "İyi akşamlar," dedi adam, kapıyı onlar için açarken.

"Gördün mü?" diye fısıldadı lobiye girdiklerinde. "Tamamen rahattım. Senin düşündüğün kadar ezik değilim."

Ethan ona yan yan baktı. "Ezik olduğunu düşünmüyorum." Sonra elini Emma'nın kolunun arkasına koyarak onu sergi alanına doğru yönlendirdi. Emma bir an için bütün sesler ve görüntüler kaybolmuş, sanki kâinatta bir tek ikisi varmış gibi hissetti. Lobinin sonuna gelince Ethan kolunu bıraktığında Emma üstündeki ipeğimsi elbisenin askısını düzeltip normal nefes almaya başladı.

Müze karanlıktı ve taze çiçek kokuyordu. Terakota fayanslar döşenmiş geniş alan konuklarla doluydu, bazıları sohbet ederken bazıları kalabalıktan uzakta duruyor, diğerleriyse duvarlardaki siyah-beyaz fotoğrafları inceliyordu. Herkes güzel gece elbiseleri, şık parti elbiseleri ve zarif takımlar içindeydi. Yirmili yaşlarda görünen, şaşkınlık içindeki üç adamın etrafı insanlarla çevriliydi. Bunlar sanatçılar olmalıydı. Bir caz grubu bir Ella Fitzgerald şarkısı çalarken düz siyah giysiler giymiş garson kızlar ellerindeki, kanepe ve içecek dolu tepsilerle insanların arasında dolaşıyordu.

Konuklardan birkaçı onlara meraklı gözlerle bakınca Emma elinden geldiği kadar dik ve özgüvenli durmaya çalıştı.

"Karides dolması?" diye sordu yanlarından geçen bir garson. Emma ve Ethan birer tane aldılar.

İkinci bir garson kız da birden önlerinde bitip onlara flüt kadehlerde şampanya ikram etti. "Tabii," dedi Ethan. İki kadeh alıp birini Emma'ya uzattı. Köpüren içkinin içindeki baloncuklar kadehin üst kısmına doğru hareket ediyordu.

Şampanya. Keşke ben de bir yudumcuk dahi olsa alabilseydim.

"Şerefe," dedi Ethan, bardağını ona doğru uzatarak.

Emma kadehini onunkine vurdu. "Bu etkinliği nereden biliyordun?"

Ethan'ın boynu hafifçe kızardı. "Ah, internette karşıma çıktı."

Onun bilgisayarının başında oturmuş, birlikte katılabilecekleri etkinlikleri araştırmasını gözünde canlandırırken Emma'nın içine bir sıcaklık yayıldı.

Birlikte eserlere doğru ilerlediler. Bütün fotoğrafların etrafında geniş, siyah birer çerçeve vardı. Tavana monte edilmiş küçük lambalar fotoğrafları tek tek aydınlatıyordu. İlki, bir arabanın içinden çekilmiş uzun, dümdüz bir yolun fotoğrafıydı. Siyah arşiv mürekkebiyle pamuklu kâğıda basılmıştı. Karanlık ağaçlar ve ürkütücü şekilde aydınlatılmış gökyüzü insanın içini ürpertiyordu. Emma yan taraftaki küçük plakaya baktı. Fotoğraf sanatçısının adının yanında eserin fiyatı da listelenmişti. Üç bin dolar. *Vay canına.*

"Sana son haberleri anlatmadım," diye fısıldadı Emma,

üç parçalı bir çöl manzarası olan diğer fotoğrafa geçerlerken. Şampanya gırtlağını gıdıklıyordu ve her fotoğrafı incelemek için durduklarında Ethan'ın ne kadar yakınında olduğunun daha çok farkına varıyordu. Dışarıdan görenler onların sevgili olduğunu düşünürdü. Emma şampanyasından bir yudum daha aldı. "Sutton'ın öldüğü gece Twitter İkizleri'yle birlikte olduğundan neredeyse eminim."

Ethan kadehi dudaklarından indirdi. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

Emma, cumartesi günü Madeline'ların evinde yaptıkları konuşmayı anlattı. "Tesadüf olabileceğini sanmıyorum. Mağazadan bir şeyler çaldığında onunla arkadaş olduklarını düşünüyorum. Ya onlar..." Başını çevirip bakışlarını odanın diğer ucundaki duvara asılmış yangın söndürme tüpüne dikti.

"Katil Gabby ve Lili olabilir yani?" Ethan başını yana eğip bunu gözünde canlandırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "O ikisinin dengesiz oldukları kesin. Yıllardır öyleler."

Emma diğer fotoğrafa geçmek için örümcek bacağı gibi yaprakları olan, saksıya konmuş devasa bir bitkinin etrafından dolaştı. "Bir yanım böyle bir şeyi beceremeyecek kadar boş olduklarını düşünüyor."

"Boş sözcüğünün tanımı onlar," dedi Ethan. "Ama tren şakası gecesi Gabby'ye olanlar onları harekete geçirmiştir."

"Belki de aptal kız tavırları sadece... numaradır," dedi Emma. Daha önce sahte aptallarla karşılaşmıştı. Eski üvey kardeşi Sela, üvey anne babalarının önünde tam bir mal gibi davranıyordu, ama mahallenin arka tarafındaki terk edilmiş bir yerde esrar satıyordu.

"O zaman gerçekten iyi oyuncular," dedi Ethan başka bir fotoğrafa geçerken. "Geçen sene Gabby'nin, babalarının arabasıyla Lili'nin ayağının üstünden geçtiğini sana söyleyen oldu mu?"

"Hayır..."

"Lili ayağında alçıyla eve döndüğünde Gabby, 'Aman *Tanrım*! Sana ne oldu?' havalarına girmiş."

Emma kıkırdadı. "Olamaz!"

"Bir de Gabby'nin dokuzuncu sınıftayken kendisini soyunma odasındaki bir dolaba kilitlediğiyle ilgili bir hikâye var." Ethan tepsiden bir kanepe daha almak için duraksadı. "O dolaplara bir insanın *sığabileceğini* hiç bilmiyordum. Bir de ortaokuldayken olanlar var. Birileri Lili ile Gabby'yi parkta İngiliz aksanıyla konuşup birbirlerine 'Bayan Lili Tallywacker' ve 'Gabby Pony Baloney' isimleriyle seslenirlerken yakalamış. Bu terimlerin argoda penis anlamına geldiğine dair hiçbir fikirleri yokmuş, sadece kulağa komik geldiğini düşünüyorlarmış. Bu utançlarını uzun zaman unutamadılar."

Emma neredeyse ağzındaki şampanyayı püskürtecekti. "Aman Tanrım."

"Ama tüm bunlara rağmen içimden bir ses onları kolayca listeden çıkarmaman gerektiğini söylüyor," dedi Ethan. "Onların etrafındayken dikkatli olmalı, neler bildiklerini öğrenmelisin."

Emma başını salladı. "Madeline ve diğerleri onlara şaka yapmak istiyor. Bunun çok kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Yerinde olsam ben o plandan uzak dururdum. Eğer onlar katilse isteyeceğin son şey onları daha çok kızdırmak olur."

Klima devreye girince içerisi birden buz gibi oldu. Müzik grubu, 1920'lerin gizli meyhanelerine uygun bir şarkıya geçince sarhoş olmuş birkaç konuk dans etmeye başladı. Ethan önünde beliren puro dumanını elleriyle savurmaya çalıştı.

Diğer fotoğraf grubuna geçerlerken sessiz kaldılar. Bu, polaroid fotoğraflardan oluşan bir kolajdı. Her fotoğrafta farklı bir vücut bölümü vardı: Gözler, burunlar, ayaklar, kulaklar. "Polaroid fotoğraflara bayılırım," dedi Ethan.

"Ben de," diye karşılık verdi Emma. Konu değiştiği için rahatlamıştı. "Ben küçükken, annem kaçmadan önce bana bir polaroid fotoğraf makinesi vermişti."

"Onu özlüyor musun?" diye sordu Ethan.

Emma parmağını şampanya kadehinin ağzında gezdirdi. "Çok uzun zaman oldu," dedi dalgın dalgın. "Özlenecek ne var hatırlamıyorum bile."

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Ah, hiç bilmiyorum." Emma iç çekip sanatın ihtişamlı günlerinde Andy Warhol'la arkadaş olduklarını yüksek sesle anlatan birkaç konuğun yanından geçti. "Uzun zaman önce onun hâlâ yakınlarda olduğunu, beni izlediğini düşünürdüm. Bir evden diğerine geçerken beni takip ettiğini, iyi olduğumdan emin olmaya çalıştığını... Fakat şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu görüyorum."

"Aptalca değil."

Emma sanki eserlerden birini almayı düşünüyormuş gibi duvardaki fiyat listesine dikkatlice bakıyordu. "Evet öyle.

Becky beni terk etti. O bir seçim yaptı ve ben bunu değiştiremem."

"Hey." Ethan onu kendisine bakması için çevirdi. Bir an için ona öylece bakınca Emma'nın midesinde binlerce kelebeğin uçuştu. Sonra uzanıp yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "O yanlış bir seçim yaptı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Duygulanan Emma, mavi gözlerinin içine bakarak kısık sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"*Öp onu*," diye fısıldadım. Kendimi *Küçük Deniz Kızı*'ndaki şarkı söyleyen keşiş yengeci gibi hissediyordum. Benim artık ilk öpücük şansım kalmamıştı, bu yüzden Emma'nın arkasında olmak zorundaydım.

O sırada morumsu pembe bir elbise giymiş olan bir kadın Emma'ya çarptı. "Pardon," dedi dili dolanarak. Kadının gözleri donuktu ve yanakları kızarmıştı. Emma kıkırdayarak kenara çekildi.

"Peki, söyle bakalım, açılış partilerine davetsiz girmek hakkında nasıl bu kadar bilgi sahibisin?" diye sordu Emma, Sutton'ın elbisesinin önünü düzeltirken. "Partilere karşı olduğunu sanıyordum."

Ethan galerinin arka taraflarındaki, Yılbaşı ışıklarıyla süslenmiş beton bir terasa bakan pencerelere doğru gitti. "Partilere karşı değilim. Sadece içine alkol karıştırılmış içecek verilen ve vücuttan içki içilen partilere karşıyım. Bunlar çok..."

"Çocukça mı?" Emma cümlesini onu için tamamladı. "Ama bazen bu da sosyal yaşamın bir parçasıdır. Bazen arkadaşların olsun diye böyle şeylere gülüp geçmelisin."

Ethan şampanyasını bitirip kadehi bir masaya bıraktı. "Ödemek zorunda olduğum bedel buysa yalnız kalmayı tercih ederim."

"Ya kız arkadaş?" diye sordu Emma gergince. Günlerdir beynini zorlamış, ona bunu nasıl soracağını düşünmüştü.

Ethan'ın dudaklarında minik bir gülümseme belirdi. "Birkaç tane oldu."

"İçlerinde benim tanıdığım biri var mı?"

Ethan sadece omuz silkti ve sanat eseri gibi görünen deri koltuklardan birine çöktü.

"Ciddi olduğun var mıydı?" diye sorguya devam etti Emma, onun yanına oturup fazla doldurulmuş, yumuşak bir yastığı kucağına koydu.

"Bir tanesi. Ama artık bitti. Ya sen?" Bakışları Emma'nın yüzünde dolaştı. "Vegas'tan gelirken ardında bıraktığın biri var mı?"

"Yok." Emma gözlerini kucağına indirdi. "Birkaç erkek arkadaşım oldu, ama çok ciddi bir şey yoktu. Bir de bir çocuk vardı ama..."

"Ama ne?"

Emma gırtlağında bir yumru oluştuğunu hissetti. "Sonu kötü bitti."

Yalan söylemekten nefret ediyordu, ama hoşlanma hatasında bulunduğu Russ Brewer'la ilgili o utanç verici fiyaskodan bahsetmek istemiyordu. Çocuk ona çıkma teklif ettiğinde Emma randevusu için özenle hazırlanmıştı; Alex'ten bir elbise ödünç almış, Goodwill'de bulduğu, bir önceki sezondan kalma Kate Spade ayakkabılarını giymiş

ve saçını doğru düzgün yapıncaya kadar üç kez yıkayıp şekillendirmişti. Fakat alışveriş merkezine gittiğinde Russ orada değildi. Onun yerine çocuğun eski kız arkadaşı Addison Westenberg ve grubu gelmiş, ona korkunç kahkahalarla gülmüşlerdi. "*Russ bir üvey çocukla çıkar mı sandın?*" demişlerdi. Her şey bir numaraydı. Yalan Oyunu şakalarından aşağı kalır yanı yoktu.

Ethan bir şeyler söylemek istermiş gibi ağzını açtı, ama sonra arkalarındaki bir şeyi görünce gözleri birden kocaman açıldı.

"Kahretsin." Uzanıp Emma'nın kolunu kavradı.

Emma arkasına dönüp baktı. Boğazlı siyah bir elbise ve yılan derisi topuklu ayakkabı giymiş olan Nisha Banerjee, vücudunun büyük kısmı çıplak olan bir adamın büyük bir fotoğrafının önünde duruyordu. Yanındaki babasıysa boş gözlerle etrafa bakınıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Emma. O anda Nisha döndü ve doğrudan onunla Ethan'a baktı. Ve elindeki tavuk şişi tamamen unuttu.

"Hadi." Emma hiç düşünmeden Ethan'ın elini tutup onu kalabalığın arasına çekti. Şampanya kadehini büyük bir çöp bidonuna attıktan sonra konukların arasından dönerek ilerlemeye çalışırken bir garsonun elindeki, peynirli poğaçalarla dolu tepsiyi neredeyse devirecekti. Kırışık mavi takım elbise giyip deniz mavisi bir kovboy şapkası takan bir adam sanki okul kavgasından kaçan çocuklarmış gibi martinisinin üstünden onlara bakıp sırıttı. Ancak Bay Smokin daha önce insanların sergi açılışlarından kaçtığına pek çok kez şahit

olmuş gibi kapıyı uysalca açtı. Merdivenden hızla inip ışıl ışıl parlayan Tucson gecesine daldılar.

Caddeye ulaştıklarında Emma arkasına dönüp Nisha'nın onların peşinden gelip gelmediğini kontrol etti. Kapıda kimse yoktu.

Ethan ceketini düzeltip alnında biriken terleri sildi. O anda Emma birden kahkahalara boğuldu. Ethan da kıkırdamaya başladı.

Bir an sonra Emma ciddileşti. "Nisha bizi kesin görmüştür," dedi yeşil bir banka çöküp derin bir nefes alarak.

"Kimin umurunda?" diye sordu Ethan, onun yanına otururken.

"*Benim* umurumda," dedi Emma. "Evden gizlice çıktığımı aileme söyleyebilir."

"Canını sıkanın bir tek bu olduğundan emin misin?" Ethan gözucuyla ona baktı. "Onun bizi... birlikte görmesinden rahatsız olmadın mı?"

Emma'nın midesine bir sancı girdi. "Hayır, tabii ki de olmadım. Sen oldun mu?"

Ethan gözlerini kırpmadan ona baktı. "Sence?"

Partiden dışarı caz sesleri taşıyordu. Caddenin karşısındaki bir sokak kedisi park edilmiş bir arabanın tekerleklerinin arasında dolanıyordu. Ethan bacakları birbirine değene dek ona yaklaştı. Emma onu öpmeyi çok istiyordu ama bedeni öyle gergindi ki titriyordu.

"Ethan..." dedi ama sonra başını çevirdi.

Ethan ellerini kucağına indirdi. "Pekâlâ, ben mi yanlış anlıyorum acaba?" Hem çekingen hem de rahatsız olmuş

gibi çıkıyordu sesi. "Çünkü sen bazen gerçekten istiyor gibisin... Bilirsin işte. Ama sonra hep geri çekiliyorsun."

"Bu... çok karmaşık," dedi Emma, sesini dengeli tutmaya çalışarak.

"Nasıl?"

Emma tırnağını kemirdi. Hep gerçek bir erkek arkadaşı olsun istemişti. Hatta Vegas'tayken gökteki yıldızlardan birine "Erkek Arkadaş Yıldızı" adını vermiş, onun kaderinde yazılı olan kişiyle karşılaşacağına dair bir işaret olduğuna inanmıştı. Fakat şimdi iki arada kalmıştı.

"Sebep şu anda yaşadığım hayat," diye lafa girdi Emma, boğazında bir yumru oluşmuştu. "Seninle birlikte olmayı seviyorum. Beni güldürüyorsun ve bir tek senin yanında *kendim* olabiliyorum. Diğer herkes için Sutton'ım."

Ethan onun gözlerine baktı. Büyümüş gözlerinde yalvaran bakışlar vardı, ama yine de devam etmesi için bekledi. "Ölü bir kızın hayatını yaşıyorum ben, Ethan," dedi. "Tehdit ediliyorum ve bunu bilen tek kişi sensin. Şu anda kendi hayatım yok. Yani şu an... yanlış zamanlama." Bu gibi bahanelerin "sorun sende değil, bende" gibi uydurma şeyler olduğunu düşünürdü. Ama bu gerçekti. Ethan'a karşı bir şeyler hissediyordu, hem de çok güçlü şeyler, fakat hayatı böyle çalkantılıyken onunla nasıl birlikte olabileceğini bilmiyordu. "Ya bir şeye başlarsak ve kötü biterse? Ya kavga edersek? O zaman yine kimsesiz kalırım." Kucağındaki ellerini ovuşturuyordu. "Belki de tüm bunlardan kurtulduğumda seninle birlikte..." Cümlesini tamamlamadı.

Sonunda Ethan yüksek sesle nefes verdi. Dudakları sarkmıştı. "Kavga edersek ya da ayrılırsak seni terk edeceğimi

mi düşünüyorsun? Bunu yapabileceğime gerçekten inanıyor musun?"

Emma avuçlarını havaya kaldırdı. "Ayrılıklar kötü olabilir." Sonra içini çekti. "Senden çok hoşlanıyorum. Ama güvenebileceğim çok az insan var... Ve sen sırtımı yaslayabileceğim tek kişisin. Bunu mahvedemem. Şimdi olmaz."

Ethan hiçbir şey demeden başını çevirince Emma caddenin karşısına park edilmiş arabalara baktı. Clean Machine adlı bir temizlik servisi hepsinin ön camına broşürlerini koymuştu. Radyosu son ses hiphop müzik çalan, üstü açık bir otomobil caddeden geçti.

"Arkadaş olarak kalmamız gerektiğini düşünüyorum," diye fısıldadı Emma karanlığa doğru. Ona bakmaya korkuyordu. "En azından bu karmaşayı çözüp tekrar kendi hayatıma başlayana dek."

Ethan'ın bedeninin bu kelimelerin ağırlığıyla çöktüğünü hissetti. "Sen böylesinin daha iyi olduğunu düşünüyorsan," dedi yavaşça.

Emma çıkarabildiği en güçlü ses tonuyla, "Evet," diye ısrar etti.

Ethan ona cevap vermeden kalkıp cebinden arabasının anahtarını çıkardı. Emma onun peşinden Honda'ya giderken biri büyük bir kepçeyle içini boşaltmış gibi hissediyordu. Az önce her şeyi batırmış olabilir miydi?

Yolcu koltuğuna otururken bir çatırtı sesi duyarak arkasına döndü ve karanlık yolu inceledi. Sonra, az önce oturdukları bankın yanındaki bir çalının arasında bir şeyin hareket ettiğini fark etti. Bir sigaranın kiraz kırmızısı ucu karanlıkta

parlıyordu. Fakat ondan başka bir şey görünmüyordu, sigarayı sanki bir hayalet tutuyordu.

"Ethan," diye fısıldadı Emma, çocuğun kolunu kavrayarak. Ama Ethan bakmak için döner dönmez yanan sigara gözden kayboldu.

16

TAKDİR EDİLESİ BİR ÇABA

Ertesi günkü tenis antrenmanından sonra Emma eşyalarını Laurel'ın arabasının bagajına attı. "*Öhöm*," diye fısıldadı Laurel, Emma'yı dürterek. "Görünüşe göre bir anti-fan kulübün var."

Emma arkasına baktığında yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Spor salonunun eşiğinde duran, ağızları öfkeli çizgiler halini almış iki kişi ona bakıyordu. Nisha... ve *Garrett*.

"Odasına gizlice girdiğin için hâlâ kızgın mı sence?" diye sordu Laurel.

"Sanmam," dedi Emma yavaşça. Bu muhtemelen dün akşamki sergi açılışında onu Ethan'la görmesiyle ilgiliydi. Neyse ki Nisha, Mercer'ları arayıp onu ispiyonlamamıştı, ama Garrett'a her şeyi anlattığı belliydi. Yoksa çocuk neden Emma'ya böyle büyük bir öfkeyle baksındı ki?

"Hadi gidelim artık," diye mırıldandı Emma, arabanın kapısını çarparak kapatırken.

Sürücü koltuğuna geçen Laurel'ın telefonunun ekranı yandı. "Mads'ten," dedi mesajı okurken. "*Titanik* Operasyonu başlıyor. Dans için seçilen diğer kızlara gerçek kıyafet kodunu açıkladım. Kıyafetleri hakkında hiç kimseyle konuşmamalarını, seçilen kızlardan ikisine şaka yapacağımızı da söyledim."

Dün akşam Ethan'la yaptığı konuşmayı hatırlayınca Emma'nın midesi altüst oldu. "Bunun iyi bir fikir olduğundan *emin misin*? Belki de Twitter İkizleri'ni bir süreliğine bir kenara bırakmalıyız."

Laurel'ın kaşları *V* şeklini aldı. "Tabii ki de iyi bir fikir. Şimdi geri adım atamayız. Ayrıca," diye devam etti Laurel. "Kızlardan hiçbirinin konuşmayacağına dair garanti veririm. Diğerlerinin düşüşünü görmekten çok memnun olurlar. Herkes utanç verici sosyal felaketlerden hoşlanır."

Aferin kızlar, ne güzel dayanışma içindesiniz, diye düşündü Emma. İçindeki rahatsız edici bir ses daha önce kendisinin de şaka kurbanı olduğunu söylüyordu. Bu iş sona erince kendisini Yalan Oyunu'ndan mümkün olduğunca çabuk uzaklaştıracaktı.

Araba Mercer'ların garaj yoluna giden kaldırımın üstünden hoplayarak geçti. "Şu... babam mı?" diye sordu Laurel, açık garaj kapısına kaşlarını çatarak bakarken.

Gerçekten de Bay Mercer motosikletin yanında duruyordu. Kızlar yaklaşınca onlara el salladı.

"Evde ne işi var ki?" diye mırıldandı Emma. Normalde

Bay Mercer nöbette değilken akşama kadar eve dönmezdi. Bazen de gecenin körüne dek eve gelmediği olurdu.

Laurel motoru durdurunca iki kız da arabadan indiler.

"Sutton, seninle konuşmam gerek," dedi Bay Mercer, ellerini pis yeşil bir havluya silerek.

Emma anında gerildi. Belki de Nisha onlara her şeyi *anlatmıştı*. "Özür dilerim," dedi hemen.

"Daha ne diyeceğimi bile bilmiyorsun." Bay Mercer kıkırdadı. "Josephine Fenstermacher, anneni aramış. Geçen haftaki Almanca sınavından doksan dokuz aldığını söylemiş. Sınıftaki en yüksek notmuş bu."

Emma'nın yanakları kızardı. Laurel hızla arkasına dönüp şaşkınlıkla ona baktı. "*Sen mi?*"

Bay Mercer sırıttı. "Hoca, geçen seneyle bu sene arasında çok büyük fark olduğunu söylemiş. Almancanın senin için zor bir ders olduğunu biliyorum. Annenle ben seninle gurur duyduk."

Emma elini saçlarından geçirdi. Dürüst olması gerekirse sınav oldukça kolaydı ama yüzünde alçakgönüllü bir ifade tutmaya çalıştı. "Teşekkür ederim."

Bay Mercer, Laurel'ın arabasının arka tamponuna yaslandı. "Anneni bir anlaşma yapmak için ikna ettim: Böyle iyi olduğun için ödül olarak dans partisi gecesi cezalı olmayacak, dansa gidebileceksin. Telefon haklarını da geri veriyoruz," dedi, Sutton'ın telefonunu ona vererek.

"Cidden mi?" Laurel'ın gözleri aydınlandı. "Baba, bu harika!"

Emma da Laurel'ın kolunu sıkarak haykırdı. Bunun Sut-

ton'ın vereceği tepki olacağını biliyordu. Ama şu anda onun için önemli olan son şey dans partisiydi.

Bay Mercer bir kaşını kaldırdı. "Partiye gidebilirsin, ama ertesi gün cezana geri döneceksin. Anlaşıldı mı?"

"Dans sonrası kamp gezisi ne olacak?" diye sordu Laurel neşeyle. "Sutton ona da gelebilir mi?"

Bay Mercer'ın yüzünden kararsız bir ifade geçti. "Eh, sanırım gidebilir."

"Evet be!" diye bağırdı Laurel. Sonra Emma'ya baktı. "Belki de dansta giymem için Miu Miu ayakkabılarını ödünç verebilirsin. Teşekkür olarak yani." Sonra dönüp eve girdi.

Emma da onun peşinden gitmek için hareketlendi, ama Bay Mercer boğazını temizledi. "Sutton, bana bir dakika yardım edebilir misin?" Sonra motosiklete döndü. "Ben lastiklere bakarken sen bunu tutabilir misin?"

"Tabii." Emma onun arkasından garaja girip motosikletin gidonunu tuttu.

Bay Mercer eğilip ön tekerlekteki ince dişi incelemeye başladı. "Eee, parti için mutlu musun?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi Emma, sevinçliymiş gibi konuşmaya çalışarak. "Çok teşekkür ederim. Ama... Ben bunu hak etmiyorum." Cezalıyken evden kaçtığı zamanları düşündü.

"Hak ettin, Sutton. Sınav sonucun için kendine teşekkür et. Bir de gitmen için bize yalvaran kardeşine teşekkür etmelisin." Bay Mercer kalkıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Garrett'ı arayıp ona iyi haberi verebilirsin."

Emma motosikletin parlak cephesinden kendisine bakarak kısa, alaycı bir kahkaha attı. "Garrett'ın bunu umursaya-

cağını sanmıyorum."

Bay Mercer kaşlarını çattı. "Neden?"

Emma bezler, tişörtler, ayrıca motor ve fren yağı şişelerinin bulunduğu rafa doğru döndü. "Ayrıldık," dedi yumuşak bir sesle. "Ben başka birinden hoşlanıyor gibiyim," diye ekledi bu sözlerine kendisi de şaşırarak. Bunun da *Tuhaf Şeyler* listesine eklenebileceğini düşündü, ama bir yandan da gerçeği itiraf ettiği için rahatlamış hissediyordu. Yetişkinlerle dertleşmek daha önce yapmadığı bir şeydi, fakat Bay Mercer'ın yüzündeki ihtiyatlı ifadeye bakılırsa Sutton da hiç böyle bir şey yapmamıştı.

"Bu başka birinin bundan haberi var mı peki?" Konu Bay Mercer'ın ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

"Gibi." Müze randevusunu düşünürken sesi çatlamıştı. O gece çok... mükemmeldi. Ama sonra Ethan'ın ona hakkında neler hissettiğini söylerken yüzündeki ifadeyi, ardından sadece arkadaş kalmaları gerektiğini söylediğinde gözlerinde beliren hayal kırıklığını hatırladı. O sözcükleri söylediği anda göğsünde beliren sıkışıklık hâlâ gitmemişti.

"Sen ve bu yeni çocuk... çıkıyor musunuz?" Bay Mercer terimi dikkatle söylemişti; sanki doğru sözcük olup olmadığından emin değilmiş gibiydi.

Emma metal rafların birinden temiz bir bez alıp düğümledi. Düğümü açıp bezi yaydığında üstünde tango yapan bir yengeçle midyenin soluk bir resmi olduğunu gördü. Bu ya bir restoranın ya da balıkçının reklamıydı ama harfler okunamayacak kadar silinmişti.

"Hayır," diye cevap verdi Emma bitkin bir sesle. "Her şey... çok karışık."

"Neden?"

Emma gözlerini kapattı. "İnsanlara güvenmekte zorlanıyorum sanırım."

Bay Mercer'ın yüzünden Emma'nın tam olarak ölçemediği acılı bir ifade geçti. "İnsanlara güvenmelisin, Sutton. Bazı şeylerin seni engellemesine..."

Emma onun cümlesini bitirmesini bekledi ama Bay Mercer sadece dudağını büküp başını çevirdi.

"Nelerin?" diye sordu Emma sonunda.

"Demek istediğim..." Alev edevatını karıştırmaya başladı. Birbirine çarpan aletlerden yüksek metal sesleri çıkıyordu. "Ben sadece senin için en iyi olanı istiyorum. Eğer kaderinde varsa olur."

"Belki," dedi Emma düşünceli düşünceli. Bay Mercer'ın sözleri üzerine gökyüzünde pırıl pırıl parlayan Erkek Arkadaş Yıldızı'nı düşündü. Kader.

Sonra bezi rafa bırakıp Sutton'ın babasının yanına gitti ve ona sarıldı. Bay Mercer bu yaptığının samimi olup olmadığından emin değilmiş gibi bir an için onu dikkatle tutsa da sonra yavaşça sıkıca sarıldı. Emma ondan parfüm, karabiber ve motor yağı kokuları aldı.

Bu kokuyu çok, çok iyi biliyordum. İçimi öyle bir ıstırap dalgası kapladı ki yok olup gideceğimi sandım. Babama bir kez daha sarılmak için neler vermezdim. Sonra onların kucaklaşmasını izlerken zihnimde karanlık bir görüntü yüzeye çıktı: Dönüp beni gören babamın gözleri genişliyor. İhanetinin verdiği acı yüreğime saplanan bir hançer gibi. Ama ben derinliklerine inemeden anı yok olup gidiyor.

11

İŞTE TAM ORASI!

Perşembe günü öğleden sonra, okulun son periyodunda Emma, Charlotte ve Madeline salonun sahne arkasında siyah kokteyl elbiseleri ve topuklu ayakkabılarıyla duruyorlardı. Eski sahne malzemeleri, geçen yıl oynanan *Oklahoma!* oyununun unutulmuş senaryoları ve birkaç boy aynası olmasa mekân bomboş olacaktı. Ancak perdenin diğer tarafı tamamen başka bir hikâyeydi. Kızlar o sabah komitenin parti planlamacılarıyla birlikte sahneyi avizeler, kayan bir merdiven, varaklı armatürler ve üstlerine porselen yemek takımları dizdikleri masalarla süsleyip hayaletimsi ama şık bir *Titanik* ortamı oluşturmuşlardı.

Emma hayranlıkla başını iki yana salladı. "Gerçekten çok güzel oldu." Cuma akşamki partinin dekorunun *bu* olmaması çok kötüydü. Ama parti burada değil, spor salonun-

da olacaktı. Charlotte elindeki klipsli kâğıt altlığına vurarak volta atıyordu. Mükemmeliyetçi kişiliği sayesinde tam bir detay organizatörüydü.

"Pekâlâ," dedi. "Herkes salona gelince adayların isimlerini anons edeceğiz. Adaylar onlara eşlik eden çocuklarla birlikte girip bir tur atacaklar. Parti son otobüsün kalkma saatine kadar devam edecek."

Madeline sahne arkasında koşuşturarak bir katlanan masaya krom çorba kâseleri, tabaklar, sürahiler ve bardaklar yerleştiren beyaz üniformalı garsonlara işaretlerle bir şeyler anlatıyordu.

"Elmalı gazozumuz, atıştırmalıklarımız, peynirimiz var. Norah için süt ürünleri barındırmayan, Madison için de glütensiz yiyecekler hazır."

"Alicia Young'ı unutma," dedi Laurel, kokteyl elbisesinde olmayan bir kırışıklığı düzeltirken. "Şu üzümlü ve Arnavut biberli arınma kürünü uyguluyor."

Charlotte patlayacakmış gibi görünüyordu. "O diyet iğrenç. Acı çekmek zorunda."

Hazırlıkları izlerken içimde bir sızı belirdi. Geçen yılki dans partisini planladığımı hayal meyal hatırlıyordum. Tema ve dekorasyon gözümde tamamen belli belirsizdi ama kazananları anons etmek için sahneye çıkarken hepsinin toplamından daha muhteşem göründüğümü bildiğimi hatırlıyordum. Ve yüzünü görmediğim bir çocuğun –kaval yemin– törenden sonra kolumu yakalayıp bana sahnedeki en mükemmel kız olduğumu söylediğini de hatırlıyordum. "Biliyorum," demiştim ona, imzam olan Sutton Mercer gülümsemelerinden birini atarken.

Aday kızlar içeri girerken topuklularının sert tıkırtıları duyuldu. Hepsinin saçları mükemmel topuzlarla toplanmış ya da dalgalar halinde sırtlarına bırakılmıştı ve omuzlarında siyah çantalar asılıydı. Sahne dizaynını gördüklerinde dudaklarından beğenilerini gösteren küçük çığlıklar, ohlar ve ahlar yükseldi. Diğer herkesinkinden büyük topuzlarıyla Gabby ile Lili, burunları havada en son içeri girdiler. Emma hızla başını çevirip masaların birindeki bozuk kurdeleyi düzeltiyormuş gibi yaptı, ama kızların yakıcı bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

"Gabby! Lili!" Laurel onların yanına fırlayıp ikizlerin kollarına girdi. "Gelin size giyinme odalarınızı göstereyim! Burada oda kalmadı, bu yüzden siz üst kattaki aydınlatma odasında giyinebilirsiniz."

Gabby kendisini Laurel'ın elinden kurtardı. "*Tweet*'imi bitirmeme izin ver önce."

Laurel gözlerini devirip kızın klavyenin üzerinde eşek arısı hızında çalışan parmaklarının işinin bitmesini bekledi. Gabby yazmayı bitirince tatmin olarak iç geçirdi. "Şimdi odalarımıza götürülmeye hazırız," dedi kraliçe edasıyla. Laurel onları merdivene yönlendirirken ikizlerin ikisinin de gözleri Emma'daydı. Laurel da dönüp Madeline ve Charlotte'a gizlice başparmağını kaldırdı.

"Pekâlâ, kızlar!" Charlotte ellerini çırpıp diğer adayları çember olmaya çağırdı. "Büyük girişiniz için hazırlanma vaktiniz geldi! İnsanlar on dakika içinde gelmeye başlar. Topuklularınızı giymeyi ve dudak parlatıcınızı tazelemeyi unutmayın! Ha bir de, az sonra gelecek makyaj sanatçıları saçlarınıza kan döküp gözlerinizin altına mor halkalar yapacak."

Kızlar dudaklarını düzdüler. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?" diye sızlandı Tinsley Zimmerman.

"Evet," diye cevap verdi Charlotte sertçe. Hafif sırıtması patron olmaktan nasıl zevk aldığını gösteriyordu. Tinsley onun parti elbisesine baktı. "Siz ceset makyajı yapmamışsınız ama. Biz sizden daha çirkin görüneceğiz!"

Amaç da bu ya, diye düşündüm.

"O makyaj sizin avangart ve şık görünmenizi sağlayacak," dedi Madeline. Moda editörü gibi konuşmuştu. "Sizler *Titanik*'in ölü güzellerisiniz. Okyanusta boğuldunuz. *Nasıl* görünebilirsiniz ki? Bobbi Brown ilkbahar kampanyası modelleri gibi mi?" Arka taraftaki soyunma odalarına işaret etti. "Şimdi gidip üzerinizi değiştirin!"

Adaylar dönüp birbirlerine, "ben senin bilmediğin bir şey biliyorum" der gibi gizemli gülümsemeler attılar. Emma şaka kurbanının kim olduğunu hiçbirinin bilmediğini hatırladı. Tinsley başka kimse kendisine katılamadan bir soyunma odasına girip kapısını çarparak kapattı. İğrenç arınma diyetindeki Alicia Young üstünü değiştirmek için perdeyle kapatılmış minik bir girintiye girdi. Madison Cates etrafına kaçamak bakışlar attıktan sonra gölgelerin arasına karışıp pullu siyah elbisesini spreyle sertleştirilmiş saçlarının üstünden geçirdi. Diğer kızlar da gözden kaybolmuşlardı. Herkes siyah gece elbiseleriyle kendi soyunma yerinden çıkınca şaşkın yüzlerle birbirine baktı.

Straplez bir elbise giymiş olan Tinsley, "Şakanın sana yapılmasını umuyordum," dedi Norah Alvarez'e.

"Eh, ben de *sana* yapılmasını ummuştum," diye cevabı

yapıştırdı Norah, 1920'ler salsa kostümü stili elbisesinin tüylü yakasını düzeltirken. Makyaj sanatçıları gelip kızların dudaklarına ceset mavisi rujlar sürerlerken Emma, Charlotte'a doğru eğildi.

"Gabby ile Lili'nin bir şeyden şüphelenmediğinden emin miyiz?"

Charlotte ikinci kattaki giyinme odasına baktı. Kapısı sıkıca kapatılmıştı. "Son gördüğümde hiçbir fikirleri yoktu." Kalçasındaki telsizi çıkarıp KONUŞ tuşuna bastı.

"Her şey nasıl gidiyor, Laurel?"

"Harika!" diye geldi Laurel'ın sesi cızırdayarak. "Gabby ile Lili'nin giyinmelerine yardım ediyorum. Muhteşem görünüyorlar!"

Charlotte'un dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Mükemmel. Beş dakika içinde aşağıda olmaları gerekiyor, tamam mı? O zaman dek sen orada kal. Makyaj sanatçılarını yukarı göndereceğiz."

"Tamam, tamam!"

Laurel telsizi kapatınca Charlotte avuçlarını birbirine sürttü. "Sahneye çıkma vakitleri gelene kadar onları yukarıda tutmalıyız ki üstlerini değiştirecek şansları kalmasın."

Madeline da kıkırdayarak yanlarına geldi. "Çok iyi olacak."

"Umarım." Charlotte sahne arkasını önden ayıran kadife perdeye bakarken yüzünden ciddi bir ifade geçti. "Gabby'yi yine hastanelik etmeyelim de."

Madeline gerildi. "Gabby'yi *biz* hastanelik etmedik. *Sutton* etti."

İkisi de dönüp ona baktıklarında Emma yumruk yemiş gibi oldu. Tren şakasından bahsediyor olmalıydılar. İkisinden birinin detaya inmesini bekledi, ama Madeline elindeki dosyayla oynamaya başlarken Charlotte yanlarından ayrıldı.

Son zil çalınca lobinin kapıları ardına kadar açıldı. Emma perdenin arasından dışarı baktı. Öğrenciler orta koridorda akın akın ilerleyerek kırmızı minderli koltuklara oturdular. Birinci sınıf kızları *Titanik* setini görünce hayranlıkla bağrışmaya ve aday olabilecek kadar büyümek için sabırsızlandıklarını söylemeye başladılar. Madeline ve diğerlerinin Vegan Bakireler dedikleri –Emma bunun sebebini tam olarak bilmese de bir şeyler tahmin ediyordu– bir grup kız iki cesedin yanına oturunca çığlığı bastılar. Futbol takımının bütün üyeleri beraber oturup dikkat çekmek için birbirlerini itmeye başlarken seyircilerin neredeyse hepsi çantalarından telefonlarını çıkarıp gizlice kontrol ettiler.

Charlotte'un söyledikleri Emma'nın zihninde yankılanmaya devam ediyordu. *Gabby'yi yine hastanelik etmeyelim de.* O gece tam olarak ne olmuştu? Sutton, Gabby'ye zarar mı vermişti? Tren şekilli kolye ucunun kutusundan çıkan mesajı düşündü: *O hatıra benim hep ensemde olacak.*

"Gösteri zamanı!" Charlotte, boy aynalarında boğulmuş ceset makyajlarını inceleyen dans adaylarına doğru koştu. Emma perdeyi bırakıp sanki Twitter İkizleri'nin odasını görebilecekmiş gibi tavana baktı. "Herkes sıraya girsin! Birkaç dakika içinde isimlerinizi anons edeceğim!" Şaka yapılmayan altı aday kız, smokinleri içinde yerin dibine girmek istermiş gibi görünen sevimli kavalyelerini bulup hazır oldular.

Charlotte omzunun üstünden bakarak trafik polisi gibi ellerini salladı. "Mads, sen kalabalığa hoş geldiniz diyeceksin. Sutton, sen kızlar ve oğlanların dans partisi kuşaklarıyla sahneye soldan girip zemindeki büyük X işaretinde duracaksın. Ben de sağ taraftan gireceğim. Kuşak kutusunu açabilir misin Sutton? Aynaların yanında duruyor. *Sutton?*"

Emma gözlerini kırpıştırarak trans halinden çıktı. "Hıhı." Sahnenin sol tarafındaki kuşak kutusuna doğru gitti. Telsizden Laurel'ın cızırdayan sesi duyuldu. "Şey, Mads? Artık aşağı gelebilir miyiz?"

Madeline saatine baktı. "Hayır! Biraz daha yukarıda kalmalısınız."

"Şey..." Ses telsizden iyice yüksek çıkmıştı. "Aslında bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Aydınlatma odasının kapısı hızla açıldı ve Twitter İkizleri ortaya çıktı. İncecik ip bikiniler ve yüksek topuklu gümüş rengi stilettolar giymişlerdi. Bronzlaşmış tenleri parlıyordu ve bacakları kilometreler uzunluğunda görünüyordu. Ama gece elbiseleri içinde göz kamaştırıcı görünen diğer adaylara kıyasla çırılçıplaktılar. Onların yanında dikilen Laurel aşağıdaki Charlotte, Madeline ve Emma'ya çaresiz gözlerle baktı. "Denedim!" dedi ses çıkarmadan ağzını hareket ettirerek.

Gabby ile Lili yüzlerinde gururlu güzellik kraliçesi gülümsemeleriyle merdivenden inmeye başladılar. Emma onların diğer adayların elbiselerini gördüğü anı parmağıyla gösterebilirdi. Kızlar oldukları yerde, ağızları bir karış açık kalakalmışlardı. Norah, Madison'ı dürttü. Addison kıkırdamaya başladı. Herkes birden şakaya dahil olmuştu.

"Harika," diye mırıldandı Charlotte heyecanla.

"Çok güzel," diye fısıldadı Madeline, onları kalabalığın karşısına çıkarma arzusuyla parmaklarının üstünde yükselerek.

Emma gerilerek onların tepkisini bekledi. Ama yarı çıplak Twitter İkizleri sadece birbirlerine manalı bir bakış attılar, sonra Lili odanın arka tarafındaki karanlık bir köşeye gitti. "Endişe etme, Gabs!" Köşeden, saatler –belki de günler– önce yerleştirildiği belli olan kırış kırış bir Saks alışveriş torbası çıkardı. Elini içine daldırıp siyah renkli daracık iki elbiseyi çıkarırken kâğıt torba hışırdadı. Charlotte ve Madeline şaşkınlıkla bakışırken Laurel süklüm püklüm duruyordu.

"Bu Yigal Azrouël marka kırışmayan, jarse elbiseler de nereden çıktı?" dedi Gabby, abartılı bir şaşkınlıkla. "Vay canına! Hem de bizim bedenimizde!"

Twitter İkizleri elbiseleri kafalarından geçirip kendi etraflarında döndükten sonra Charlotte, Madeline, Laurel ve Emma'ya dik dik baktılar. "İyi denemeydi," dedi Lili soğuk bir sesle, o sırada makyaj sanatçılarından biri yanına koşup gözlerinin altına mavi far sürmeye başladı. "Bayat numaranızı bir kilometre öteden gördük."

Gabby, Emma'ya döndü. "Göründüğümüz kadar aptal değiliz biz, *Sutton*. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekirdi."

Emma bir elini göğsüne bastırdı. "Sizin aptal olduğunuzu hiç söylemedim ben."

Gabby'nin dudaklarından alaycı bir kahkaha yükseldi. "*Tabii.*"

Sonra gözlerini ondan ayırmadan Emma'ya doğru ilerledi ve Saks torbasının içine elini sokup, Emma'nın geçen

gün gördüğü pembe kapaklı hap şişesini çıkardı. İlacın kalın siyah harflerle yazılmış adı TOPAMAX'i görünce Emma irkildi. Gabby'nin Ritalin, Valium ya da başka bir parti ilacı kullandığından emindi ama Topamax ciddi bir şeydi.

Gabby kapağı açıp eline iki kapsül düşürdü ve susuz yuttu. Yutkunduktan sonra da gözlerini tekrar Emma'ya dikerek şişeyi salladı. "Artık kuşaklarını alıp sahnedeki yerine geçmen gerekmiyor mu Sutton?" diye sordu kışkırtıcı bir sesle. "Sahnenin solunda duracaksın, değil mi?"

Emma bir an için hareket edemez oldu. Sanki Gabby ona büyü yapmış, uzuvlarına felç indirmişti. Charlotte onu dürttü. "Kötü oldu ama o haklı. Sahne zamanı. Yerlerinizi alın, kızlar!"

"Bir saniye!" diye bağırdı Lili, aydınlatma odasına giden merdivene koşarken. "iPhone'umu unuttum!"

"iPhone'una ihtiyacın *yok*!" diye hırladı Madeline. "Sahnede başka işlerin olacak!"

Ama Lili yavaşlamadı ve topuklarını tıkırdatarak basamakları tırmandı. "Sadece bir saniye."

Aydınlatma odasının kapısı güm diye kapandı. Emma dönüp turuncu renkli on altı ipek kuşağı aldı ve sahnede durması gereken X işaretini buldu. Yan perdenin yanında, adaylar ve organizatörlerden izole olmuş bir yerdeydi. "Perdeyi çekin!" diye emir verdi Charlotte.

Kalabalığın mırıltı sesleri yükseldi. Hâlâ yukarıda olan Lili hariç tüm adaylar, saçlarını havalandırıp makyajlarını son bir kez daha kontrol ettiler. Ama Emma sahnenin kör edici projektörlerinin altında sahnenin diğer tarafına baktı-

ğında Gabby'nin, yüzünde minik bir gülümsemeyle kendisini izlemekte olduğunu gördü. Gözlerinin altındaki mavi halkalar, yanaklarındaki dikişler ve boynundaki kanlarla korkutucu, hatta şeytani görünüyordu.

Emma geriye doğru bir adım attı. Sonra başka bir şeyi fark etti: daha önce görmediği bir şey. Gabby'nin bileğinde gümüş bir bileklik vardı. Bilekliğin zincirindeyse minik nesneler –küçük bir iPhone, bir ruj ve minik bir İskoç teriyeri– takılıydı. Emma'nın çantasının içinde duran minyatür lokomotifin gümüşünden yapılmışlardı.

Emma'yla aynı anda benim içim de bir ürpertiyle doldu. Beni Twitter İkizleri öldürmüştü. Bunu *hissedebiliyordum.*

"Selamlar, Hollier Lisesi!" diye kükredi Madeline mikrofona. Sesi o kadar yüksekti ki Emma'nın sıçramasına neden olmuştu. "Herkes parti için hazır mı?"

Kalabalıktan bir alkış koparken hoparlörlerden Lady Gaga'nın "Paparazzi" şarkısı yankılanmaya başladı. Ses o kadar yüksekti ki Emma başının üzerinde kopan kabloların sesini duyamadı. Başını kaldırıp baktığında kirişlerdeki ağır aydınlatma armatürlerinden birinin hızla kendisine doğru geldiğini gördü. Bir çığlık attı ve tam armatür kulakları sağır edici bir çatırtıyla yere çarptığında geri çekildi.

Amber rengi camlar her yere dağıldı. Birileri bağırdı... Belki de bağıran Emma'nın kendisiydi. Vücudunun gevşeyip yere yığıldığını, kuşakların elinden kayıp yere düştüğünü hissetti. Gözleri kapanmadan hemen önce Lili'nin, kanatta dikilen Gabby'ye katıldığını gördü. Bir şeyler söylemeye, bilincini açık tutmaya uğraştı, ama kayıp gidiyormuş

gibi hissediyordu. Gabby hap şişesini aşağı yukarı sallayıp duruyordu. Haplar takırdayan dişler gibi ses çıkarıyordu.

Bu ses bana tamamen farklı bir şeyi hatırlattı. Zihnimde açılan minik delik yavaş yavaş büyüdü. Dünya, kontrolsüz kalmış bir atlıkarıncaya binmişim gibi hızla dönmeye başladı. Şişenin içinde sallanan hapların sesi artık yok olmuştu. Rayların üzerinde gürültüyle hareket eden bir yolcu treninin sesini duydum. Ses uzak olsa da kesindi...

18

SARSINTILAR, İHANET VE TEHDİTLER, AMAN TANRIM!

"Gabby nerede?" diye haykırıyor Lili, tren yanımızdan hızla geçerken.

Kendi etrafımda dönüp çılgıncasına rayları inceliyorum. Her şeyi çok dikkatli planlamıştım. Gabby'nin trenin altına yuvarlanmış olması mümkün değildi... değil mi?

Sonra Laurel birkaç adım geri çıkıp titrek parmağıyla, rayların altındaki yolun kıvrımlı duvarının kenarında iki büklüm olmuş bedene işaret etti. Bu Gabby'ydi. Sarı saçları yüzünün çoğu kısmını kapatmıştı. Solgun eli açıktı ve kristal taşlarla süslenmiş iPhone'u çakıltaşlarının üstünde yüzüstü duruyordu.

"Ne olmuş?" diye bağırıyor Madeline.

"Gabby!" diye haykırıyor Lili, kardeşine doğru koşarak.

"Gabby?" Kızın gevşek bedeninin başında dikiliyorum. "Gabs?"

Gabby'nin parmak uçlarında başlayan ani bir titreme omuzlarına doğru yükseliyor. Dudaklarında minik tükürük damlaları beliriyor; sonra bütün vücudu sarsılmaya başlıyor. Yanımızdan geçmekte olan tren yüzünden dişlerim takırdayıp saçlarım uçuşuyor. Gabby daha hızlı ve daha şiddetli sarsılıyor şimdi. Kolları ve bacakları sanki kendi kafalarına göre hareket ediyormuş gibi sağa sola savruluyor. Gözleri sanki zombiymiş gibi kafasının arkasına doğru dönüyor.

"Gabby?" diye çığlık atıyorum. "Gabs? Hadi ama! Bu hiç komik değil!"

Birden, dikkatlice kesilmiş bir keçi sakalı ve kulağında bir küpesi olan siyahi bir adam beni kenara itiyor. Karanlıkta parlayan işaretleri olan mavi tulumunu görüyorum. PİMA BÖLGESİ ACİL SERVİSİ. Ambulansın geldiğini bile duymadım ama kırmızı ışıkları olan beyaz araç karşımda duruyor.

"Ne oldu?" diye soruyor acil tıp teknisyeni, Gabby'nin yanına çökerken.

"Hiçbir fikrim yok!" Lili beni iterek önüme geçiyor. Ağzı üçgen şeklini almış. Kocaman açılmış gözlerinde çaresizlik var. "Ona ne oluyor?"

"Nöbet geçiriyor." Teknisyen, Gabby'nin gözüne ışık tutuyor. Ama kızın gözünde hiç renk yok; sadece iki parlak beyazlık görülüyor. "Daha önce oldu mu?"

"Hayır!" Lili sanki olanların gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi telaşla etrafına bakınıyor.

Sonra teknisyen, Gabby'yi yan çeviriyor ve sarsıntılarla

uzanmaya devam etmesine izin verirken nefes alıp almadığını kontrol etmek için kulağını ağzına yaklaştırıyor. Kız, bir kabloya dokunup Yılbaşı ağacı gibi yanan ve iskeleti görünen çizgi film karakterleri gibi hareket ediyor. Başımı çevirmek istesem de yapamıyorum.

"Onun için bir şey yapamaz mısınız?" diye çığlık atıyor Lili, teknisyenin kolunu çekiştirerek. "Yapacak bir şey yok mu? Ya ölüyorsa?"

"Kızlar, geri çekilebilir misiniz?" diye bağırıyor acil tıp teknisyeni. "Onu tedavi etmek için biraz alana ihtiyacım var."

Yan tarafımızdaki otobanda arabalar hızla ilerliyor. Ambulans ışıklarını ve trenin yan tarafındaki yolda yatan kızı görenler merakla yavaşlayıp bakıyorlar, ama kimse durmuyor. Lili'nin yanaklarından yaşlar süzülüyor. Kız dönüp alev saçan gözlerle bana bakıyor. "Ona bunu yaptığına inanamıyorum!"

"Ben bir şey yapmadım!" diye bağırıyorum dişlerimi sıkarak.

"Evet, yaptın! Hepsi senin suçun!"

Trenin uzakta kalan düdük sesi karşılık veren Lili'nin sesini bastırıyor. Bunun için suçluluk hissetmeyi reddediyorum. Bu gece Twitter İkizleri'nin gelmesini ben istememiştim bile. Gabby'nin bu kadar korkup nöbet geçireceğini nereden bilebilirdim? İkizlerden o kadar bıktığımı hissediyorum ki nefes alamamaya başlıyorum. "Bu gece gelmenizi ben istemedim," diyorum dişlerimin arasından. "Bununla başa çıkamayacağınızı biliyordum."

Ambulansın kırmızı-mavi ışıkları Lili'nin yüzüne vuru-

yor. "Hepimizi öldürebilirdin!"

"Ah, lütfen." Ellerimi yumruk yapıyorum. "Başından beri her şey kontrolüm altındaydı!"

"Biz bunu nereden bilecektik?" diye bağırıyor Lili. "Öleceğimizi sandık! İnsanların duygularını hiç önemsemiyorsun! Sen sadece... sen bize oyuncakmışız gibi davranıyor, ne zaman ne istersen yapıyorsun!"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye uyarıyorum onu. Etrafımızda bir sürü insan var.

"Yoksa ne olur?" diyor Lili. Sonra boş bir suratla kenarda duran Madeline'a dönüyor. "Bana katılıyorsun, değil mi Madeline? Sutton insanları kullanıyor. Bizim ya da başkalarının duygularını kıçına sallıyor mu sence? Abinle nasıl oynadı! Onun burayı terk etmesinin sebebi o!"

"Bu doğru değil!" diye haykırıyorum, Lili'ye doğru atılarak. Thayer konusunu ne cüretle açardı? Sanki onunla aramızda ne olduğunu biliyordu!

Ama onu yere düşüremeden önce Charlotte beni geri çekiyor. Gabby'nin etrafını saran acil tıp teknisyenleri onu olduğu gibi bırakma ya da yerden kaldırma konusunda tartışmaya başlıyorlar. Lili dönüp omzunun üstünden kardeşine bakıyor. Esmeye başlayan sert ve sıcak temmuz rüzgârı yerdeki çöpleri savuruyor. Bir Skittles ambalajı uçup Gabby'nin sarsılan bacağına yapışırken bir sigara izmariti tehlikeli bir şekilde ellerinden birine yaklaşıyor.

Uzaktan kısık bir siren sesi duyuluyor, ikinci bir siren. Gelenin bir polis arabası olduğunu fark ettiğimizde hepimiz sırtlarımızı dikleştiriyoruz. Kalbim gümbürdemeye başlar-

ken sırtımdan terler aktığını hissediyorum.

Boğazımı temizleyip arkadaşlarına dönerek kısık ve dengeli bir sesle konuşmaya başlıyorum. "Gerçekte neler olduğunu polislere asla söyleyemeyiz. Araba istop etti, tamam mı? Bu sadece bir kazaydı."

Madeline, Charlotte ve Laurel hastalanmış gibi görünüyorlar. Gabby'nin durumu yüzünden zayıf düştükleri için beni savunmayı artık düşünmüyorlar. Ancak ben Yalan Oyunu'nun kutsal bir kuralını bozmuş olsam da hepimizin mutlaka uyduğu bir başka kural daha var: Eğer bir şakanın ortasında yakalanırsak birbirimizi destekleyeceğiz. Laurel, La Encantada'daki üç metrelik bayram ağacıyla uğraşırken yakalanmanın eşiğine geldiğinde hepimiz onun bizimle evde olduğuna dair yeminler etmiştik. Kütüphane masalarını bir hendeğe sürüklemeye çalıştığımız hafta sonu güvenlikten kaçarken Madeline el bileğini burkunca babasına yürüyüş yaparken düştüğünü söylemiştik. Güvenlik parolamızı boş yere kullandığım için beni de affedeceklerini biliyorum. Bunu atlatacağız. Her zaman olduğu gibi.

Ama Lili bana kafayı yemişim gibi bakıyor. "Senin için yalan söylememi *mi bekliyorsun cidden?" Ellerimi kalçalarına dayıyor. "Ne yaptığını polislere söyleyeceğim!"*

"Sen bilirsin," diyorum sakince. "Ama acayip kardeşine her ne oluyorsa bunun benimle ilgili olmadığını biliyorsun. Eğer polise –ya da başka birine– söylersen pişman olursun."

Lili'nin gözleri kocaman açılıyor. "Bu bir tehdit *mi?"*

Yüzüm betondan bir maskeye dönüşüyor. "Sen nasıl görüyorsan öyle. Eğer birilerine söylersen artık arkadaş olma

sebebimiz kalmaz. Her şey senin için de, kardeşin için de çok farklı olur." Lili'ye o kadar yaklaşıyorum ki sıcak nefesini suratımda hissedebiliyorum. "Lili," diyorum, her sözcüğü anlasın diye yavaşça konuşarak. "Gabby uyandığında sapsağlam olacak ve ikinizi Hollier'daki en büyük iki eziğe dönüştürdüğünü öğrenecek. Doğru şeyi yaptığın için sana teşekkür edeceğini mi sanıyorsun? Seni kahraman olarak mı görecek?"

Herkes sessizleşiyor. Arkamızdaki Gabby'yi sedyeye bağlıyorlar. Arkadaşlarım sağa sola kıpırdanıyorlar ama şaşırmadıklarını biliyorum. Bunu daha önce de yaptık çünkü. Lili'nin burun delikleri açılıp kapanıyor, gözleri öfkeyle yanıyor. Ben de gözlerimi ona dikiyorum. Bakışlarını ilk çeken ben olmayacağım.

Polis arabası arkasında bir toz bulutu yükselterek bir kükremeyle durana dek bakışıyoruz. Biri kalem bıyıklı ve bodur, diğeri kızıl saçlı ve çilli iki polis arabadan inip bize doğru yürüyor.

"Bayanlar?" diyor kızıl saçlı, cebinden bir not defteri çıkarırken. Telsizi birkaç saniyede bir bipliyor.

"Burada ne oldu?"

Lili ona bakmak için hızla dönünce bir an için onun gerçekten her şeyi anlatacağını düşünüyorum. Ama sonra altdudağı titremeye başlıyor. Acil tıp teknisyenleri sedyedeki Gabby'yle yanımızdan geçiyorlar. "Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sesleniyor Lili arkalarından.

"Oro Valley Hastanesi'ne," diye cevap veriyor teknisyenlerden biri.

"O i-iyi olacak mı?" diye soruyor Lili. Ama titreyen sesi

rüzgâr tarafından yutuluyor. Kimse cevap vermiyor. Ambulansın arka kapısını kapatamadan Lili onlara yetişiyor. "Onunla birlikte gidebilir miyim? O benim kardeşim."

Polis boğazını temizliyor. "Henüz bir yere gidemezsiniz, bayan. İfade vermeniz gerekiyor."

Lili ambulansa dönük halde duraksıyor ama sonra gövdesi bize doğru dönüyor. Birkaç saniyede yüzünden bir sürü duygu geçiyor. Seçeneklerini gözden geçirirken beynindeki çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyorum. Sonunda omuz silkiyor; bu teslim olduğunu gösteren bir beyaz bayrak. "Kızlar benim yerime konuşabilirler. Hepimiz beraberdik, olay hepimizin başına geldi."

Nefesimi bırakıyorum.

Polis başını sallayıp Madeline, Charlotte ve Laurel'a dönüp sorularına başlıyor. Lili'nin de bindiği ambulans yanımızdan ayrılırken cebimde bir titreme hissediyorum. Telefonumu çıkarttığımda ekranda Lili'den gelen yeni mesajın bildirimini görüyorum.

EĞER KARDEŞİME KÖTÜ BİR ŞEY OLDUYSA, EĞER HAYATTA KALAMAZSA SENİ ÖLDÜRECEĞİM.

Neyse ne, *diye düşünüyorum. Sonra da* SİL *tuşuna basıyorum.*

19

DUVARDAKİ YAZI

İlk başta Emma sadece bulanık gölgeler görebildi. Çığlıklar duyuyordu ama sanki uzun bir tünelin sonundan geliyormuş gibiydiler. Sırtı sert bir zemindeydi. Burnuna küf kokusu geliyordu. Yüzünden akan ıslak şeyin kan olup olmadığını merak etti.

Çıplak koluna yumuşak bir kumaş değerken tenine sıcak bir nefes çarptı. "Merhaba?" demeye çalıştı Emma. Ama kelime oluşturmak çok zordu. "Merhaba?" dedi tekrar. "Kim var orada?"

Bir siluet yanından geçip gitti. Zemin tahtaları gıcırdadı. Emma'nın görüşünde bir sorun vardı. Birisi yakınına geldi ama onun tek görebildiği siyah bir lekeydi. Kulağına gıcırdama sesleri, burnuna tebeşir tozu kokusu geliyordu. Neler oluyordu?

Birkaç saniye sonra gözleri odaklandı. Leke kaybolmuştu. Önünde eski bir kara tahta dik halde duruyordu. Emma bugünkü parti planlamaları esnasında bu tahtanın önünden defalarca geçmiş, üzerine birinin *Sırça Kümes*'ten bir alıntı yazdığını görmüştü: "İşler her an çok kötüye gidebilir." Ama şimdi bu sözcükler silinmiş, yerine yeni bir mesaj yazılmıştı. Eğik elyazısını gördüğünde Emma kanının donduğunu hissetti.

Kurcalamayı kes yoksa bir dahakine canını gerçekten yakarım.

Emma'nın nefesi kesildi. "Kim var orada?" diye bağırdı. "Dışarı çık!"

"Bir şey söyle!" diye bağırdım. Onun gibi ben de hiçbir şey göremiyordum. "Orada olduğunu biliyoruz!"

Ama notu kim yazdıysa cevap vermedi. Sıcak zonklama ve karanlık Emma'yı tekrar esir almaya başlamıştı. Göz-kapakları titreşerek tekrar kapanacak gibi oldu ama Emma gözlerini açık tutmaya uğraştı. Tekrar bayılmadan önce az önceki bulanık silueti –ya da *iki* silueti – tekrar gördü. Elleriyle tahtadaki yazıyı siliyorlardı.

Emma bir daha gözlerini açtığında küçük, beyaz bir odadaki bir yatakta yatıyordu. Karşısındaki duvarda nasıl el yıkanacağına dair eğitici bir poster asılıydı. Heimlich manevrasının nasıl yapılacağını gösteren bir başka posterse, üstünde pamuk kavanozları ve lateks eldivenler bulunan küçük bir masanın üstünde asılıydı.

"Sutton?"

Emma sese doğru döndü. Madeline karyolanın yanında-

ki ofis sandalyesinde, dizlerini birbirine bastırmış, ellerini kucağında birleştirmiş oturuyordu. Emma'nın uyanık olduğunu görünce yüzüne bir rahatlama doldu. "Tanrıya şükür! İyi misin?"

Emma elini kaldırıp alnına bastırdı. Sahne zemininde yatarken kumla doluymuş gibi hissettiği uzuvları normale dönmüştü. "Ne oldu?" diye sordu çatlak bir sesle. "Neredeyim?"

"Her şey yolunda, hayatım," dedi bir başka ses. Bulaşık suyu sarısı renginde saçları çene hizasında kesilmiş olan, bağa desenli gözlüğü burnunun ucunda duran uzun boylu ve zayıf bir kadın görüş alanına girdi. Göğsünde T. GROVE, HEMŞİRE yazıyordu. "Bayılmışsın. Muhtemelen kan şekerin düşmüş. Bugün bir şeyler yemiş miydin?"

"Çatı kirişlerinden düşen bir aydınlatma neredeyse sana çarpıyordu," dedi Madeline titrek bir sesle. "Çok fenaydı... Neredeyse kafana düşecekti!"

Emma tepesinde dikilen bulanık silueti, tebeşirle yazılan uyarıyı hatırlayarak gözlerini kıstı. Kalbi hızlanmaya başlamıştı; göğsüne o kadar sert çarpıyordu ki Madeline ile hemşirenin duymasından korkuyordu. "Yerde yatarken başımda dikilen birini gördün mü? O kara tahtaya bir şeyler yazan biri?"

Madeline gözlerini kıstı. "*Ne* tahtası?"

"Birileri bir şey yazdı," diye ısrar etti Emma. "Gabby olmadığından emin misin? Ya da Lili?"

Madeline'ın yüzünden Emma'nın okuyamadığı bir ifade geçti. "Bence sen biraz daha dinlenmelisin. O aydınlatma düştüğünde Gabby ve Lili sahnedeydiler. Müdür olanların sadece bir kaza olduğunu söyledi; o aydınlatmalar çok es-

kıymış." Emma'nın omzuna hafifçe vurdu. "Çok üzgünüm ama benim salona dönmem lazım, yiyecek organizasyonundan gelenlere yardım etmeye gitmezsem Charlotte kafamı uçurur." Ayağa kalktı. "Sen kendine yüklenme. Parti bittiğinde seni kontrol etmeye gelirim, tamam mı?"

Madeline kapıyı açıp kapatınca arkasındaki pano sağa sola savruldu. Hemşire de biraz sonra döneceğini söyleyerek başka bir kapıdan çıktı. Emma minik odanın sessizliğinde gözlerini kapatıp karyolanın taş gibi sert yastığına yaslandı ve bir nefes verdi.

"*Artık sahnedeki yerine geçmen gerekmiyor mu, Sutton?*" demişti Gabby, tören başlamadan hemen önce. "*Sahnenin solunda duracaksın, değil mi?*" Sonra Lili telefonunu almak için üst kata, aydınlatma armatürlerinin asılı durduğu yere koşmuştu. Ve sonra... güm. Aydınlatma tam da Emma'nın durması gerektiği yere düşmüştü.

"Emma?"

Emma gözlerini açtığında Ethan'ın tepesinde dikildiğini gördü; kaşları endişeyle çatılmıştı. Yıpranmış, zeytin yeşili bir tişört, koyu renkli kot ve ağaç öğütücüden geçmişe benzeyen siyan Van ayakkabılar giymişti. Kendisine yaklaşınca Emma onun bedeninin sıcaklığını hissetti. Ethan onun elini tuttu, sonra ona dokunmanın sorun olup olmayacağından emin değilmiş gibi başını çevirdi. Emma galeri açılışından beri –onu reddettiğinden beri– onunla yalnız kalmamıştı. Hızlıca doğrulup saçlarını düzeltti. "Selam," dedi karga gibi sesle.

Ethan onun elini bırakıp az önce Madeline'ın oturduğu sandalyeye çöktü. "Sahne arkasından bir çatırtı duydum. Sonra herkes sana seslenmeye başladı. Ne oldu ya?"

Ona olanları ve tahtadaki yazıyı anlatırken Emma vücudundan bir ürperti geçtiğini hissetti. Anlatmayı bitirdiğinde Ethan sandalyeden hafifçe kalkmış haldeydi; sandalyeden birkaç santim yukarıda dururken kasları aşırı gerilmişti. "Mesaj hâlâ orada mı?"

"Hayır. Biri sildi."

Ethan tekrar oturdu. "Çarpma sesi duyulduğunda sahne arkasına bir sürü insan doluştu. Birileri bir şeyleri görmüş olmalı, değil mi?"

"Mantıklı gelmediğini biliyorum. Ama orada biri vardı. O mesajı biri yazdı."

Ethan da ona Madeline'ın baktığı gibi baktı. "Büyük stres altındaydın. Rüya olmadığından emin misin?"

"Rüyaymış gibi *değildi*." Emma hemşirenin battaniyesini bedenine iyice yapıştırırken avuçlarındaki terin sert yüne geçtiğini hissetti. "İkizlerin yaptığını düşünüyorum," dedi. Sesini alçaltarak Charlotte ile Madeline'ın, Gabby'nin hastaneye kaldırılmasına Sutton'ın sebep olduğunu söylediklerini anlattı. Sonra Gabby'nin hap şişesinden bahsetti. "İlacın adı Topamax'ti. Gabby'nin bu ilacı daha önce de aldığını görmüştüm ama hep partilerde kullanılan ilaçlardan olduğunu sanmıştım. Telefonun yanında mı? Google'dan bir bakayım."

"Emma," dedi Ethan, sesinde telaşla. "Birileri sana kurcalamayı bırakmanı söylemiş."

Emma burnunu çekti. "Tahtada yazanlar konusunda bana inanmadığını sanıyordum."

"Tabii ki de sana inanıyorum... Sadece doğru olmamasını ummuştum." Ethan'ın gözleri floresan ışıkların altında

koyu maviye dönmüştü. "Bence her şeye bir son verme zamanı geldi."

Emma yüzünü sıvazladı. "Eğer son verirsek Sutton'ı öldürenlerin suçları yanlarına kalır." Sonra bacaklarını küçük karyoladan aşağı sarkıttı. Ayağa kalkarken kanın bütün vücudunda dolaştığını hissetti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Ethan, onun duvara dayanmış dosya dolabına doğru gitmesini izlerken.

"Eğer Gabby'nin herhangi bir sorunu varsa okul dosyasında medikal kaydı mutlaka bulunur," diye fısıldadı Emma. Sonra üstünde E-F harflerinin yazılı olduğu dolabı açıp FIORELLO, GABRIELLA adını bulana dek parmaklarını dosyaların üstünde kaydırdı.

Koridordan topuklu ayakkabı sesi gelince olduğu yerde donakaldı ama sonra ayak sesleri hemşirenin ofisinin yanından geçip gitti. Emma, Gabby'nin dosyasını alınca diğerlerinden daha yeni olduğunu gördü; sanki yıpranması için fazla zaman geçmemiş gibiydi. Dosyanın içindekilere bakarken alçak sesli bir ıslık öttürdü. "Gabby'nin kullandığı ilaç Topamax, *sara* tedavisinde kullanılıyormuş."

"Gabby sara hastası mıymış?" Ethan gözlerini kıstı. "Öyle bir şey olsa duyardım sanırım."

Emma okumaya devam etti. "Hastalığın temmuz ayına kadar uykuda olduğunu, bir kazanın ilk nöbeti tetiklediği yazıyor." Kafasını kaldırıp Ethan'a baktı. "Tren şakası temmuzda yapılmış. Ya kızın sara hastalığına sebep olan Sutton'sa?"

"Tanrım." Ethan'ın yüzü solmuştu.

Emma dosyayı geri koyup kalçasıyla çekmeceyi itti.

"Twitter İkizleri çok öfkelenmiş olmalılar. Belki de Sutton'ın cinayet planını yapacak kadar gözleri dönmüştü."

Ethan'ın gözleri kocama açılmıştı. "Sence İkizler..."

"Artık daha eminim," diye fısıldadı Emma. Beyni hızla çalışıyordu. "Aydınlatmayı kesenin Lili olduğundan da eminim çünkü aydınlatma düşmeden hemen önce telefonunu almak için yukarı koşmuştu. Ve bayılmadan önce ikizlerin bana nasıl baktıklarını görmeliydin." Olanları tekrar düşününce Emma'nın tüyleri diken diken olmuştu. "*Her şeyi* yapabilecek gibi görünüyorlardı."

Ben de tren şakası gecesi Lili'nin gözlerindeki gaddarca bakışı ve ambulanstan bana gönderdiği mesajda eğer Gabby'de bir sorun çıkarsa intikam alacağını söylediğini hatırladım. Neyse ki aydınlatma kafasına düşmeden önce Emma kenara çekilebilmişti. Yoksa arafta bana katılması işten değildi.

Hemşirenin penceresinin dışındaki çalılıktan bir kuş sürüsü havalanırken Emma odada volta attı. "Çok mantıklı bence," diye fısıldadı. "Gabby ve Lili, Twitter ve Facebook uzmanları. Sutton'ın sayfasını kolayca *hack*'leyip benim mesajımı görmüş ve bana Tucson'a gelip Sabina Kanyonu'nda beklememi söylemiş olabilirler. Madeline'ın, Sabino'da beni kaçırıp Nisha'nın partisine götürdüğü gün onlar da onunlaydı. Kaçırma planını ikizlerin yapmadığı ne malum?"

Ethan hiç konuşmadan sandalyeyi öne arkaya hareket ettirerek tekerlekleri gıcırdattı.

"Ayrıca ikisi de dedikodu meraklısı," diye devam etti Emma, üstünde TECAVÜZ KURBANI NE YAPMALI yazan büyük bir posterin önünde duraklarken. "Etrafta gizlice do-

laşıp dedektiflik yapmaları şüphe çekmezdi. Hem geçen hafta Charlotte'un pijama partisine de gelmişlerdi. Ses çıkarmadan ve alarmı harekete geçirmeden aşağı inip beni boğmuş olmaları mümkün." Emma'nın tüm sinirleri gerilmişti. Büyük... ve korkutucu bir şeyin eşiğindeydi. "Lili ve Gabby öldüğü gece Sutton'la birlikteydiler. Onu öldüren onlar *olmalı*."

Ethan yutkunurken âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Nasıl kanıtlayacağız peki? Nasıl yakalayacağız onları?"

"Telefonunla." Emma elini uzattı. Kafası karışmış gibi görünen Ethan telefonunu eline bırakınca Emma, Twitter'a girip Lili ile Gabby'nin attıkları *tweet*'lere baktı. 28 Ağustos'ta yazdıkları sıradan ve masumca şeylerdi: "*Yeni Chanel yağ emici mendillerime bayıldım!*" "*Nisha'nın partisine ne giyiyorsunuz?*" "*Parti alışverişime geri dönmeyi düşünüyorum.*" "*California Cookin'deki avokadolu burgerler bir harika!*"

Bazen bir saatte otuz *tweet* attıkları olmuştu. Ama 31 Ağustos'ta ikisi de bir şey yazmamışlardı. "*Bu* çok tuhaf," dedi Emma, karyolada arkasına yaslanırken. "O gün Sutton'la mağaza hırsızlığı yaptıklarını böbürlenerek yazmışlardır sanıyordum."

En son attıkları *tweet*'leri incelerken Ethan da onun yanına oturdu. Gabby bu sabah saat onda hiç çalışmadığı matematik sınavından çok iyi not aldığını yazmıştı. "Ne kadar da alçakgönüllü, değil mi?" diye homurdandı Ethan, Emma'nın omzunun üstünden ekrana bakarken.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Emma, işaretparmağıyla Ethan'ın telefonuna vurarak. "Gabby bugün törenden he-

men önce *tweet* atmayı bitirene kadar Laurel'ı bekletmişti. O zaman neden o *tweet* sayfasında görünmüyor?" Emma'nın gözleri kocaman açıldı. "Bir dakika. Ya gizli Twitter hesapları varsa?"

Ethan ona ne demek istediğini anlamıyormuş gibi baktı.

"Bazen birilerinin herkese söyledikleri hesaplarının yanında gizli bir adla açtıkları ikinci bir hesapları olur," diye açıkladı Emma.

"Neden öyle bir zahmete girsinler ki?" dedi Ethan.

"Başkaları okumadan kendi aralarında konuşmak istedikleri şeyler olabilir."

"Mantıklı." Ethan'ın sesi heyecanla yükselmişti. "Ve tam da o ikisinin yapacağı bir şeye benziyor."

"Ama isimleri nasıl bulacağız? Kendi aralarındaki bir şaka falan olabilir mi?"

"Muhtemelen," dedi Ethan. "Ya da tamamen sıradan bir şey olabilir."

"Moda tasarımcılarını bir deneyelim," diye önerdi Emma. "Ya da en sevdikleri ayakkabı markalarını, filmleri falan." Twitter'ın ana sayfasını açıp *@rodarte* yazdı; bu, ikizlerin en sevdiği giysi markasıydı. Ama bu profil Avustralyalı birine aitti. Emma bu ismi farklı şekillerde –*rodarteKızı*, *RodarteFanı* gibi– yazmayı denedikten sonra ikizlerin sevdiği başka şeyleri de denedi. Gabby'nin en sevdiği film olan *Şeytan Marka Giyer* ve Lili'nin en sevdiği müzik grubu My Chemical Romance gibi.

Sonra fikir edinmek için ikizlerin Facebook sayfalarını incelediler. "Googoo ve Gaga adlı ikiz köpekleri varmış," dedi Ethan.

"Cidden mi?" diye homurdandı Emma. Köpeklerin isimlerini yazdı ama Lady Gaga fan sayfaları dışında bir şey bulamadı. Makyaj markalarını, Gucci ve Mark Jacobs'ı, kızların sevdikleri ünlüleri ve alışveriş yaptıkları mağazaları da denedi. Hiçbiri işe yaramadı. Emma arkasına yaslanıp şakaklarını ovaladı. *Kendisi* gizli bir Twitter hesabı açsa kullanıcı adı ne olurdu? Kimsenin tahmin edemeyeceği bir şey. Aklına gelen tek şey, tamirci Lou'nun ona taktığı isim Küçük Yağ Maymunu oldu. New York-New York eğlence treninde çalışırken yakınlardaki barda çalışan çocukların bazılarıysa ondan gayet açıkça "son otobüsün seksi kızı" diye bahsederlerdi.

"Ya Lili ve Gabby'nin gizli Twitter adları utanç verici şeylerse?" dedi Emma. "Gabby'nin, Lili'nin ayağının üzerinden geçmesiyle ilgili bir şey mesela."

"Ya da Gabby'nin kendisini dolaba kilitlemesiyle alakalı," olabilir diye ekledi Ethan. Sonra birden birbirlerine baktılar.

Emma arama kutusuna *@GabbyPonyBaloney* yazdı. Ve karşısına bir profil çıktı, küçük fotoğraftaki kesinlikle Gabby'ydi. Onu takip eden tek kızın kullanıcı adıysa *@MissLiliTallywhacker*'dı.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı Emma. Sayfada aşağı doğru kayarken parmakları titriyordu. Buradaki *tweet*'ler hiç de o kadar sıradan değildi. Okuduğu her cümle odanın etrafında daha da hızlı dönmesine neden oluyordu. İlk olarak 31 Ağustos'taki *tweet*'lerini okudu:

@GabbyPonyBaloney: Yapmalı mıyız sence?

@MissLiliTallywhacker: Kesinlikle. Artık geri dönüş yok. Bu akşam her şey bitecek.

Ve geçen hafta, birilerinin Emma'yı boğmaya çalıştığı pijama partisinin gecesinde şunlar yazılmıştı:

@MissLiliTallywhacker: Bizim çok aptal olduğumuzu düşünüyor.

@GabbyPonyBaloney: Gerçeği çok yakında öğrenecek.

@MissLiliTallywhacker: Dikkatli olsa iyi eder...

Sonra Sutton'ın doğum günü partisinde yazılanları okudu:

@GabbyPonyBaloney: Neyin yaklaştığından hiç haberi yok. Yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

@MissLiliTallywhacker: Umalım da yolunda gitsin.

Ve Gabby'nin o öğlenden sonra yazdığı *tweet* de oradaydı:

@GabbyPonyBaloney: Bir saatten az kaldı. O sürtük devrilecek.

Koridordaki bir kapı çarpılarak kapanınca hemşire odasının duvarları sarsıldı ve rafta duran büyük öksürük şurubu şişesinin içindeki yoğun, yeşil sıvı sallandı. *O sürtük devrilecek.* Kendisine doğru hızla gelen aydınlatma armatürü yine gözlerinin önünde canlandı. Ethan'a baktı. "Benim hakkımda konuşuyorlar."

Gabby'nin kazasının olduğu gece Lili'yle yaptığımız tartışma aklıma geldi. Ağzını kapalı tutmasını, yoksa hayatını mahvedeceğimi söylemiştim. Belki de o ve kardeşi *benim* hayatımı mahvetmişlerdi.

"Bana bir iyilik yapıp bunları e-postama atar mısın?"

dedi Ethan'a. "Hepsini. Boğulma videosunu kaybettiğim gibi bunları da kaybetme riskine giremem."

"Tamamdır." Ethan telefonu ondan geri alıp bütün *tweet*'leri kopyalayıp yapıştırmaya başladı.

Yan odada çalışan orkestranın çaldığı klasik müziğin boğuk sesi duvarlarda yankılanıyordu. Emma'nın gövdesi birden maraton koşacakmış gibi yay şeklini aldı. "Ne kâbus ama." dedi sonra, kendisini düz döşeğe bırakırken. "*İki* kişi olduklarını bilmek her şeyi daha imkânsız kılıyor. Acaba beni korkutmaya mı yoksa öldürmeye mi çalışıyorlardı? Ve beni öldürmek istiyorlarsa bir daha ne zaman deneyecekler?"

Ethan onu anladığını gösterircesine bir şeyler mırıldandı ama herhangi bir tavsiye vermedi.

"Tüm bunlardan bir gün dahi olsa uzak kalabilmek için neler vermezdim," diye mırıldandı Emma. "Birkaç *saat* bile olurdu." Cuma akşamını düşündü. Twitter İkizleri'yle gündüz bile uğraşmak zordu. Gecenin bir yarısı yapılacak hayaletli ev temalı partide, hem de tek başınayken nasıl başa çıkacaktı onlarla? Ethan'a yan bir bakış attı. "Aklıma bir şey geldi."

Ethan telefonunu cebine koydu. "Söyle bakalım."

"Partiye benimle gelsen nasıl olur?" Emma, hemşirenin duvarında asılı olan Cadılar Bayramı Dans Partisi'nin posterine işaret etti. Posterde bir iskeletle bir cadı tango yapıyorlardı.

Ethan geriye doğru bir adım attı. "Emma..."

Ama o danslardan nefret ettiğine dair bir şeyler söyleyemeden önce Emma onun lafını kesti. "İkizleri birlikte izleyebiliriz. Her şeyle tek başıma başa çıkmak zorunda kal-

mam böylece. Hem eğlenceli de olabilir. Salakça kostümler giyip yemek şirketinin getirdiği muhteşem top keklerden bir sürü yiyebiliriz. Dans da edebiliriz; ama sen karşıysan *etmeyiz*. Kendilerini kaptıran insanlarla dalga geçeriz."

Ethan kucağındaki ellerini ovuşturuyordu. "Gitmek istemediğimden değil. Sebep şu ki... Ben başka birine teklif ettim."

Emma gözlerini kırpıştırdı. Sanki Ethan başından aşağı bir kova soğuk su geçirmiş gibi beyni bir an için donmuş, cızırtılardan başka bir şey duyamaz olmuştu. "Ah!" dedi birkaç saniye gecikmeli de olsa. "Ah, şey, harika o zaman! Senin için çok iyi olmuş!"

Ethan'ın yüzünden geçen huysuz, neredeyse hırçın ifade oldukça komikti. "Yani, sen sadece arkadaş olmak istediğini, ilgilenmediğini söyledin."

"Biliyorum! Öyle söyledim!" Emma'nın sesi, kendisini neşeli konuşmaya zorladığı zamanlarda olduğu gibi rahatsız edici cıyaklamaya dönüşmüştü. "Yani, gitseydik arkadaş olarak giderdik. Ama böylesi daha iyi. Senin için çok sevindim! Daha çok eğleneceksin!"

Oda birden ikisi için çok küçük gelmeye başladığı için Emma ayağa fırladı. "Şey, benim gitmem gerek."

Ethan da kalktı. "Ne? Nereye?"

"B-benim salona geri dönmem gerek." Emma kapı koluyla uğraşmaya başladı. "Parti hâlâ devam ediyor. Yardım etmeliyim. Ayrıca bütün eşyalarım orada."

"Ama..." Ethan çantasını omzuna asıp onun peşinden gitti ama Emma artık bir şey konuşmak istemiyordu. Ona

elinden geldiğince rahatça el salladı. "Seni sonra ararım," dedi ama bunu yapmayı aklından bile geçirmezdi. Koridorda hızla ilerleyip bir köşeyi döndü, sonra kendisini bırakıp dolaplara yaslandı. Koridor sessizdi; son zil henüz çalmamıştı. Emma kendi kesik nefes alış verişlerini duyabiliyordu. Boğazına doğru bir hıçkırık yükseldi ama hemen yutkunarak geri gönderdi. "Sen şansını kaybettin," diye fısıldadı öfkeyle. "Seçimini yaptın. En iyisi *bu*."

O anda koridorda bir çatırdama yankılandı. Emma hareketsiz kalarak dinledi. Köşenin diğer tarafından bir nefes alış sesi, ardından da zafer kazanmış gibi bir alaycı gülüş duyuldu. Zeminden bir gölge geçti. Birisi onu mu izliyordu? Her şeyi *duymuş* muydu?

Emma koridorda koşmaya başladı ama köşeyi döndüğünde orada kimse yoktu. Nefes aldığında havadaki hindistancevizi kokusunu duyabiliyordu. Başını eğdiğinde yerde parlayan birkaç minik cam parçası olduğunu gördü.

Parçalardan birine dokunmak için eğildi. Amber renkli cam az önce neredeyse kafatasını yaracak olan aydınlatmanın camının aynısıydı.

20

ÜRKÜTÜCÜ VAMPİRLER SOLDAN, TAKİPÇİLER SAĞDAN

Drakula pelerini ve plastik sivri dişler takıp saçlarını kalemle alnına doğru üçgen şekilde uzatmış olan sivilceli bir ergen, Tucson'un en iyi Cadılar Bayramı mağazası olan Scare-O-Rama'nın kapı eşiğine sıçrayarak, "Hoş geldiniz!" dedi. "Size yardımcı olabilir miyim? Siz kızlar ısırılacak kadar iyi görünüyorsunuz!" Kahkaha attığında sesi aynı *Susam Sokağı*'ndaki Kont gibi çıktı.

"Iyy, hayır!" dedi Laurel ona sürtünerek içeri girerken. Drakula yüzünün yarısını peleriniyle kapatarak vampir stiliyle yanlarından kaçıp tezgâhın arkasındaki tüneğine gitti. Perşembe günü okul çıkışıydı ve Emma ile Laurel, parti için kostüm avına çıkmışlardı. Dürüst olması gerekirse Emma'nın yapmak istediği tek şey bütün gece Sutton'ın

yatağında yatıp aydınlatma armatürü birkaç santim soluna düştüğü için şans yıldızlarına teşekkür etmekti ama Laurel başının etini yediği için sonunda kabul etmişti. Sonuçta parti yarındı; az zamanları kalmıştı. Kavalyesi olmasa bile partiye şık gitmeliydi. Ama öyle bir dünyaya girmek tehlikeli geliyordu; sanki Lili ile Gabby her an her şeyi yapabileceklermiş gibiydi.

Emma kızların gizli Twitter hesaplarını kontrol edip duruyordu ama o öğleden sonra Gabby'nin attığı *tweet*'ten beri hiçbir şey paylaşmamışlardı. Emma daha sağlam, daha tartışmasız bir şeyler görmek istiyordu. Ama Sutton'ın odasını, evini, iPhone'unu, sosyal paylaşım sitelerindeki hesaplarını, iki dolabını ve aklına gelen diğer her şeyini didik didik incelemişti.

Laurel kolunu tutarak onu mağazanın her bir santimini kaplayan kostüm askılarına doğru çekiştirdi. Duvarlarda dirgenler, parlak silindir şapkalar, Slasher maskeleri ve örümcekler asılıydı. Lunapark aynaları Emma'nın vücudunu ya hantal ya da yana doğru genişlemiş gösteriyordu. Tahmin edilebileceği gibi hoparlörlerden "Monster Mash" şarkısı yükseliyordu ve Drakula ile mesai arkadaşı –gövdesini deri bir büstiyere sıkıştırmış olan uzun boylu bir kız– kafalarıyla ritim tutuyorlardı. Laurel, güney tarzı geniş eteklerin bulunduğu bir askıya gidip sahte tafta kumaşlara dokundu. "Ben retro bir şeyler giymeyi düşünüyorum." Bir boneyi çenesinin altından bağlayıp başını sağa sola çevirdi. "Nasıl sence? Bana uygun mu?"

Emma yorgunluğuna rağmen gülümsedi. "Kesinlikle uygun." Sonra ikisi birden kahkahalara boğuldular. Emma ilk

defa Laurel'a gerçekten *yakın* hissediyordu, sanki gerçek kardeşiymiş gibi. Eksik olan tek şey Sutton'dı.

Şu anda Emma ve Laurel'la alışveriş yapıyor, aptal cadı şapkalarıyla takma burunlar deniyor olmak için neler vermezdim. Kan bağına sahip olduğum bir kardeşim olması her şeyi değiştirirdi. Emma'yla anında aile olurduk ve bu, hayatım boyunca tecrübe ettiğim şeyden çok farklı olurdu. Anne babamın onu benden daha çok sevmesini kıskanmazdım. Sonsuza dek birbirimize bağlı olurduk; onunla mümkün olan en iyi ilişkiye sahip olmak için elimden geleni yapardım.

Emma ve Laurel, göğüs kısmı külaha benzeyen, Madonna tarzı korseler, Fransız hizmetçi kostümleri ve Emma'nın dört yaşındayken kendisine bir tane alması için Becky'ye yalvardığı pembe tütülerle dolu bir rafı incelediler. Birkaç dakika sonra Laurel askıdan bir leopar kostümü çekti ama incelerken başını iki yana salladı. "Bu da doğru değil. *Mükemmel* olmalı."

"Sadece bir dans," diye mırıldandı Emma. "Bu kadar büyütülecek ne var?"

Laurel bir askıyı sola doğru kaydırınca yüksek sesli bir gıcırdama çıktı. "Caleb, Cadılar Bayramı'nı çok seviyor. Ben de her şeyin mükemmel olmasını istiyorum." Dudağını ısırdı.

Emma gülümsemeden edemedi. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Laurel'ın yüzünden bir utanma ifadesi geçti. "Onun gerçekten ahmakça espriler yaptığını biliyorum. Henüz küçükler tenis takımında olmasının da o kadar harika olmadığını biliyorum. Ama çok hoş biri. Birlikteyken çok eğleniyoruz."

Laurel'ın onun onayını beklediğini, gruplarının standartlarına uygun olmayan bir çocuk seçtiği için af dilediğini fark etmesi Emma'nın birkaç saniyesini aldı. "Önemli olan birlikteyken eğlenmeniz," dedi, Laurel'a samimi bir gülücük atarak. "Bence o çok tatlı bir çocuk."

Laurel'ın yüzü aydınlandı. "Cidden mi?"

Emma başını salladı. "*Cidden.*"

Rahatlayan Laurel'ın dudaklarının köşeleri gülümsemeyle kıvrıldı. Emma'nın söylediklerinin onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum. Benim onu hiç bu şekilde cesaretlendirmediğim aşikârdı.

Bir sonraki askıda bikini üstleri, melek kanatları, seksi pantolonlar ve dizüstü çizmeler vardı. "Peki, Caleb da senden hoşlanıyor mu?"

Laurel bir saç bandının tüyüyle oynadı. "Gabby ve Lili'ye göre hoşlanıyor."

Emma yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. İkizlerin adları geçtiğinde irkildiğini Laurel'ın görmesini istemezdi.

Sonra Laurel dikkatle güldü. "Umarım onları tangayla sahneye çıkarma teşebbüsümün intikamı olarak bana yalan söylemiyorlardır."

En azından senin kafana devasa bir lamba düşürmeye çalışmadılar.

"Şaka için bizi affettiler mi sence?" diye sordu Emma, kayıtsız konuşmaya çalışarak.

Laurel kan lekeli bir gelinliği üstüne tutarken başını salladı. "Partinin ilerleyen saatlerinde şakanın çok komik olduğunu düşündüklerini söylediler. Bir şeylerin peşinde oldu-

ğumuzu anladıklarına inanamıyorum; her şeyin üstünü örttüğümüzü sanıyordum. Belki de onları fazla hafife aldık."

Hafife almak bunu ifade etmek için hafif kalır, diye düşündüm.

Emma parmağını pullu bir melon şapkanın üstünde gezdirdi. "Ben hemşirenin ofisindeyken Gabby ve Lili salondan hiç ayrılmadılar mı?" Koridordaki hışırtı sesleri zihninde yankılandı. Yerde cam kırıkları görmüş, birisinin onu dinlediği, izlediği hissine kapılmıştı.

"Evet..." Laurel ona gözlerini kısarak baktı. "Neden sordun?"

Emma gözlerini yemek temalı kostümlerin –turuncu bir havuç, üstünde sülüğe benzeyen pembe süslemeleri olan yuvarlak bir donut ve bir Hershey's Kiss çikolatası– bulunduğu raftan ayırmadı. "Gabby'yi koridorda gördüğümü sandım da."

Laurel sırıttı. "Belki de hayalet görmüşsündür!" dedi alaycı, hayaletimsi bir sesle, bir *Çığlık* maskesine işaret ederek.

Bir kahkaha atmak istedim. Laurel gerçeği bir bilseydi... Ama Emma'nın koridorda duyduğu hayalet *kesinlikle* ben değildim.

Laurel kanlı gelinliği bir kez daha inceledikten sonra koluna attı. "Bu olabilir. Eee, senin bir kavalyen var mı? Alllex adında biri mesela?" İsmi uzatarak söylerken şakacı bir tavırla Emma'nın koluna vurmuştu.

"Alex benim sadece arkadaşım," dedi Emma hızla, başını çevirirken.

"Tabii, öyledir!"

"Ciddiyim. Dediğim gibi, tenis kampında tanıştım. Ve o bir *kız*. Adı da Alexandra'nın kısaltması."

Laurel başını yana eğip Emma'ya şüpheyle baktı. "*Seni düşünen* ve *konuşmak için sabırsızlanan* bir kız mı?" diye sordu, Alex'in mesajını tekrar ederek.

Mağazanın kapısındaki ziller çınladı ve çizgili takım elbise giymiş bir adam, sarışın iki küçük oğlanla içeri girdi. Çocuklar asker kostümlerinin bulunduğu rafa koşup plastik tabancalarla birbirlerine ateş etmeye başladılar. Emma onların askıların arasında koşuşturmasını izliyor olsa da Laurel'ın sabırsızlıkla bekleyen bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Ona kısa süre içinde bir dedikodu vermezse kafasını ütülemekten vazgeçmeyeceğini de biliyordu. Ne kadar soru sorarsa Emma o kadar ayrıntı uydurmak zorunda kalıyordu ve Laurel'ın onun yalanlarını yakalama ihtimali daha da artıyordu.

Emma derin bir nefes alıp arkasına döndü. "Pekâlâ. Bir süredir takıldığım bir çocuk *var*."

Laurel'ın gözleri aydınlandı. "Kim?"

"Ethan."

"Ethan... kim?"

"Ethan Landry." Çocuğun adını yüksek sesle söylemek tuhaf gelmiş, onu germişti.

Laurel'ın yüzündeki gülümseme duyduklarından emin değilmiş, hatta bunu biraz komik bulmuş gibiydi. "Gerçekten mi?"

Emma gerildi, kırılgan hissediyordu. Sutton maskesini çıkarmış da Laurel doğrudan *ona* bakıyormuş gibi geliyordu.

"Sadece arkadaşız," dedi elinden geldiğince rahat bir tavırla. "Arada bir takılıyoruz."

"Ama Ethan Landry insanlarla arkadaş olmaz ki." Laurel hâlâ inanmıyormuş gibiydi. "Onun adı Bay Yalnız Kalmak İstiyorum."

Küçük oğlanlar mağazada sanki savaş alanındaymış gibi koşturuyorlardı. Babaları tezgâha bir kredi kartı koyup deri büstiyerli kıza özür diler gibi baktı. "Eh, sanırım artık değişti," dedi Emma.

"Gerçekten, sen tam da onu değiştirebilecek insansın, Sutton." Laurel gelinliğin ücretini ödemek için sıraya girdi. "Herkese ondan hoşlandığını söylemelisin! Popülerliğini artırırsın!"

"Ethan'ın bunu umursadığını sanmıyorum," dedi Emma.

Ama Laurel onu duymuş gibi değildi. "Onu partiye davet etmelisin!"

Laurel'ın sesindeki heves Emma'nın kalbine dokunmuştu. Ethan'a günler önce sormuş olsaydı belki de şimdi beraber gidiyor olurlardı.

"Ethan başka biriyle gidiyor," dedi Emma ifadesiz bir sesle.

"O zaman ondan ayrılmasını sağla!" Laurel kredi kartını Draku-İnek'e uzattı. Çocuk, elbiseyi sarı naylon bir torbaya koyarken gözlerini Laurel'dan hiç ayırmadı. "Daha önce yapmadığın şey değil!" diye devam etti Laurel. "Bak, Sutton, onun okulda sana nasıl baktığını gördüm. Ve o çiçeklerle partine geldiğinde... Senden çok hoşlandığı belli."

"Öyle mi diyorsun?" Emma tişörtünün eteğinden sökülmüş bir iplikle oynamaya başladı.

"Evet," dedi Laurel kararlı bir şekilde.

Emma uzanıp onun elini tuttu, içinde ona karşı birden bir sıcaklık ve korumacılık hissi belirmişti. Laurel'la yakın arkadaş olan Gabby ve Lili, kızın kardeşini öldürmüş olabilirdi. Bunu ondan saklamak doğru muydu?

Laurel başını eğip Emma'nın eline baktı. "Bu ne için?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Laurel, ben..." diye başladı Emma. Belki de ona söylemeliydi. Laurel gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

Sutton'ın kardeşi tezgâhtaki elbiseyi aldı. "Evet?"

Büyük, mavi gözlerini yavaşça kırpıştıran kızın yüzünde güven dolu bir gülümseme vardı. Sözcükler dökülmeye hazır olarak Emma'nın boğazında birikti ama sonra Sutton'ın telefonu bipleyerek sessizliği bozdu. Emma ekrana baktı. Alex'ten yeni bir mesaj gelmişti: TAVUKLU BURRITO YEMEYE GİDİYORUM! KISKANDIN MI? Mesaja bir de fotoğrafını eklemişti. Fotoğrafta, Emma ile saplantılı oldukları bir restoran olan –kasabadaki en iyi *guacamole* sosunu onlar yapıyordu– Loco Mexico'nun önünde duruyordu. Emma tam telefonu çantasına geri koyacaktı ki Loco Mexico'nun yanındaki paslı bir tabela dikkatini çekti. RAPID TOW OTO ÇEKİCİ. Tel örgünün arkasınaysa arabalar sıralanmıştı.

Emma'nın kafasında alarmlar çalmaya başladı. *Oto çekici.* Sutton'ın arabası da öyle bir yerdeydi. Emma oraya daha önce bakmamıştı. Belki de Sutton'ın arabasında cinayetini Twitter İkizleri'yle ilişkilendiren bir şey olabilirdi.

"Laurel," dedi Emma tekrar, mağazadan çıkarlarken Sutton'ın kardeşine bakmak için dönerek. "Beni arabaların

çekildiği otoparka götürür müsün? Sanırım artık arabamı almanın vakti geldi."

Laurel'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı; bunu duymayı beklemiyormuş gibiydi. Ama sonra başını iki yana sallayıp saatine baktı. "Bugün götüremem. Yirmi dakika sonra Kalkülüs çalışma grubum var. Yarın olur mu?"

"Gerek yok," dedi Emma'nın arkasından bir ses. "*Biz* seni hemen götürürüz."

Emma hızla arkasına döndüğünde ağzı bir karış açık kaldı. Karşısındaki kaldırımda, kör edici Tucson güneşinin altında Twitter İkizleri duruyordu.

Emma'ya nasıl da sırıtıyorlar, diye düşündüm. *Avlarını köşeye sıkıştırmış iki dişi aslan gibiler.*

21

SİNSİ SIRITIŞLARLA DOLU BİR YOLCULUK

"Selam, kızlar!" dedi Laurel, ikizlere neşeyle gülümseyerek. "Bu harika olur."

"Hiç sorun değil!" Gabby'nin yılan gibi gözleri Emma'ya doğru kaydı, sonra tekrar Laurel'a döndü. "Sutton'ın arabasına ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyoruz."

"Evet, polis tekrar çeksin diye," dedi Lili bıyık altından.

İçimden ürkütücü bir ürperti geçtiğini hissettim.

Lili, Emma'yı otoparktaki beyaz SUV'lerine doğru çekti. "Hadi. Küçük bir kuş bana arabaların çekildiği yerin altıda kapandığını söyledi."

"Ama..." diye karşı çıktı Emma, gitmemek için ayaklarını yere bastırarak. "Bugün gitmek zorunda değilim..."

"Saçmalık," dedi Lili hızlıca. "Bizim için sorun değil.

Arkadaşlar böyle şeyler içindir, değil mi?"

"Harikasınız kızlar!" Laurel arabasının anahtarını almak için elini çantasına soktu. "Floyd'a kavuşacaksın, Sutton, iyi eğlenceler!"

Emma omzunun üstünden ona baktı. Yüzünde çaresizlik ve korku dolu bir ifade olduğundan emindi ama Laurel her şeyden habersiz elini salladı, sarı Scare-O-Rama torbasını omzuna atıp Jetta'sına doğru ilerledi.

Lili, SUV'nin arka kapısını abartılı hareketlerle açtı. "Hanımlar önden," dedi tatlı tatlı, Emma'ya koltuğu işaret ederek. Emma şimdi koşmaya başlarsa ne kadar uzağa kaçabileceğini düşünürken tereddüt etti.

"Sorun ne Sutton?" diye takıldı Gabby, onun gönülsüzlüğünü fark ederek. "Cadılar Bayramı mağazası seni korkuttu mu? Yoksa kafana yine aydınlatma düşer diye mi korkuyorsun?"

Emma güçlükle yutkundu, kelimeler içine bıçak gibi batmıştı. Başı hiç bu kadar sert ve hızlı zonklamamıştı. Ama kendisine, Twitter İkizleri'nin bugün ona hiçbir şey yapamayacağını söyledi. Laurel onlarla birlikte olduğunu biliyordu. Emma omuzlarını dikleştirdi ve en derinlerindeki Sutton'ı çağırdı. "Hayır, kıyafet seçiminiz beni dehşete düşürdü," dedi sertçe, Lili'nin birbirine uymayan puantiyeli bluzuyla ekoseli eteğine bakarak. "Birileri bu sabah kafası dumanlıyken mi giyindi acaba?"

Lili burnunu çekti. "Bu ayki *Vogue*'da farklı desenleri birleştirmenin moda olduğu yazıyor."

"Senin bu kadar basit bir şeyi biliyor olacağını sanırdım," dedi Gabby alay ederek.

"Bugünkü tavırlarınız ne böyle, hanımlar?" Emma sesini bitkin çıkarmaya çalıştı. "Hâlâ partideki şakayı unutamadınız mı?"

"*Lütfen*, Sutton." Lili ön yolcu kapısını açtı. "Daha başlamadan unutmuştuk bile."

Gabby, Emma'yı aşırı derecede Skittles kokan arka koltuğa doğru hafifçe itti. Twitter İkizleri ön tarafa bindiler ve Gabby motoru çalıştırdı. Mavi gözleri dikiz aynasından Emma'nınkileri buldu. "Arabaların çekildiği otoparka, değil mi?"

O başını sallayınca ikizler birbirlerine bakıp, gizemli gizemli sırıtarak Emma'nın içini altüst ettiler. Sonra Gabby arabayı park alanından çıkarıp sola döndü. Lili, iPhone'unun ekranına tıkladı. Emma ekrandaki Twitter simgesini görebilmişti. Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. Lili gizli Twitter hesabına mı yazıyordu? Gabby'ye gizli bir mesaj mı gönderiyordu?

Lili başını yana eğince onu fark etti, ama Emma hemen geri çekilip bakmıyormuş gibi yaptı. Lili telefonunun ekranını eliyle kapatarak sırıtırken Emma kendi telefonunu çıkarıp kontrol etti, fakat yeni bir *tweet* atılmamıştı.

Gabby otobana çıkıp arabalara makas atarak ilerlerken hızla yol alan bir süt kamyonuna değecek gibi oldu. "Eee, Sutton? Yarın akşam için heyecanlı mısın?" Gözlerini yoldan ayırarak arkasına dönüp Emma'ya baktı.

"Gabby!" diye bağırdı Emma, telefonuyla otobana işaret ederek. Gabby'nin direksiyonun arkasında olması doğru muydu? Epilepsi hastalarına ehliyet veriliyor muydu?

Dudaklarının bir köşesi gülümsemeyle kıvrılan Gabby yine de önüne dönmedi. "Ama Sutton, sen tehlikenin kıyı-

sında yaşamayı seversin!"

"*Vu-huuu!*" diye bağırdı Lili tiz bir sesle, parmakları iPhone'unun klavyesinde hızla oynarken.

Diğer arabalar SUV'ye korna çalmaya başlarken Emma'nın ensesinde ter damlacıkları belirdi. Bir pikap, SUV'nin yolundan çekilirken Emma elini Gabby'nin omzuna koydu. "Gabby, lütfen!"

En sonunda, karşı yönden gelen bir Jeep Cherokee'yle çarpışmasına saniyeler kalınca Gabby sakince önüne döndü ve sanki onları hiç tehlikeye atmamış gibi SUV'yi en kenardaki şeride geçirdi. "*Biz* parti için çok heyecanlıyız, Sutton," dedi, arada hiçbir şey yaşanmamış gibi önceki konuşmaya dönerek. "Bizim için büyük bir gece olacak. Bizi gördüğünde öleceksin!"

Emma irkildi. "Anlamadım?" Arabadan atlayabilmeyi dileyerek kapı kolunu kavradı.

Lili kıkırdadı. "*Kostümlerimiz* bir harika."

"Tanrım, ne demek istediğimizi *sandın*?" diye sordu Gabby sırıtarak. Kızlar sanki onu ne kadar korkuttuklarını biliyormuş gibi yine bakıştılar.

Sonra Gabby bir sonraki çıkıştan dönerek izbe bir park alanına yöneldi. Tel örgü çitin üstündeki tabelada TUCSON EMNİYETİ CEZALI ARAÇ OTOPARKI yazıyordu. Alana yaklaşırlarken iri yarı, kel bir adam küçük, fındıkkabuğu rengi bir binadan çıkıp camını indirmesi için Gabby'ye işaret etti.

Ama araba yavaşlar yavaşlamaz Emma kapısının kilidini açıp aşağı atladı.

"Sutton!" diye seslendi Gabby. "Ne oluyor?"

"Buradan sonrasını kendim hallederim!" diye bağırdı Emma. Kocaman kol kasları ve kazağının kolunun altından görünen göz korkutucu bir dövmesi olan adamın yanında olmak içini rahatlatmıştı. "Ama teşekkürler, kızlar! Beni getirdiğiniz için gerçekten minnettarım!"

Twitter İkizleri burunlarını kırıştırarak bir an için kapıda beklediler. Sonra Lili omuz silkip kardeşine, Emma'nın duyamadığı bir şey söyledi. İkisi de gülümserlerken Gabby arabayı geri vitese taktı. Uzaklaşırken ikisi de Emma'ya yalnızca üç parmakla el salladılar.

Emma kalbinin yavaşlaması için biraz bekledi. Sonra otopark çalışanına döndü. "Arabamı almaya geldim," dedi çatlak bir sesle.

"İçeri gel," dedi adam onu binaya yönlendirirken. "Ehliyetini ve kredi kartını vermen gerekecek."

Emma cüzdanından Sutton'ın ehliyetini çıkarıp verdi. Adam tozlu bir klavyede bir şeyler ekrana baktı. Sonra alnı kırıştı. "Sutton Mercer?" dedi. "1965 Volvo'nun sahibi?"

"Evet," dedi Emma, Sutton'ın polis dosyasındaki detayları hatırlayarak.

Adam ona uzun uzun, şüpheyle baktı. "Burada yazdığına göre bu aracı bir ay önce almışsın."

Emma gözlerini kırpıştırdı. "*Ne?*"

"Burada yazıyor işte. Evrakı 31 Ağustos sabahı imzalamışsın. Ceza da ödenmiş." Adam ekranı görebilsin diye monitörü döndürünce Emma evrakın taramasını inceledi. Aşağıda, X işaretinin yanında Sutton'ın imzası vardı.

Zihnimde yeni bir anı canlandı: Buraya daha önce *gelmiştim.* Evrakları imzalamak için kullandığım, mürekkebi akan Bic kalemi, telefonumun çaldığını duyduğumda hissettiğim mutluluğu hatırladım. Ama telefonumun ekranına bakamadan önce anı kırpışarak kayboldu.

Emma hâlâ Sutton'ın imzasını; *S*'nin kıvrımlarını ve *M*'nin kamburlarını inceliyordu. Bu Sutton'ın öldüğü gün yaptığı şeylerle açıkça bağlantılıydı ama Emma araştırmasının çok farklı bir yöne döndüğünü hissediyordu. Sutton arabasını aldığını neden kimseye söylememişti? Ve arabası *şimdi* neredeydi?

Adam boğazını temizleyerek Emma'yı düşüncelerinden uyandırdı. "Bu *senin* imzan, değil mi?"

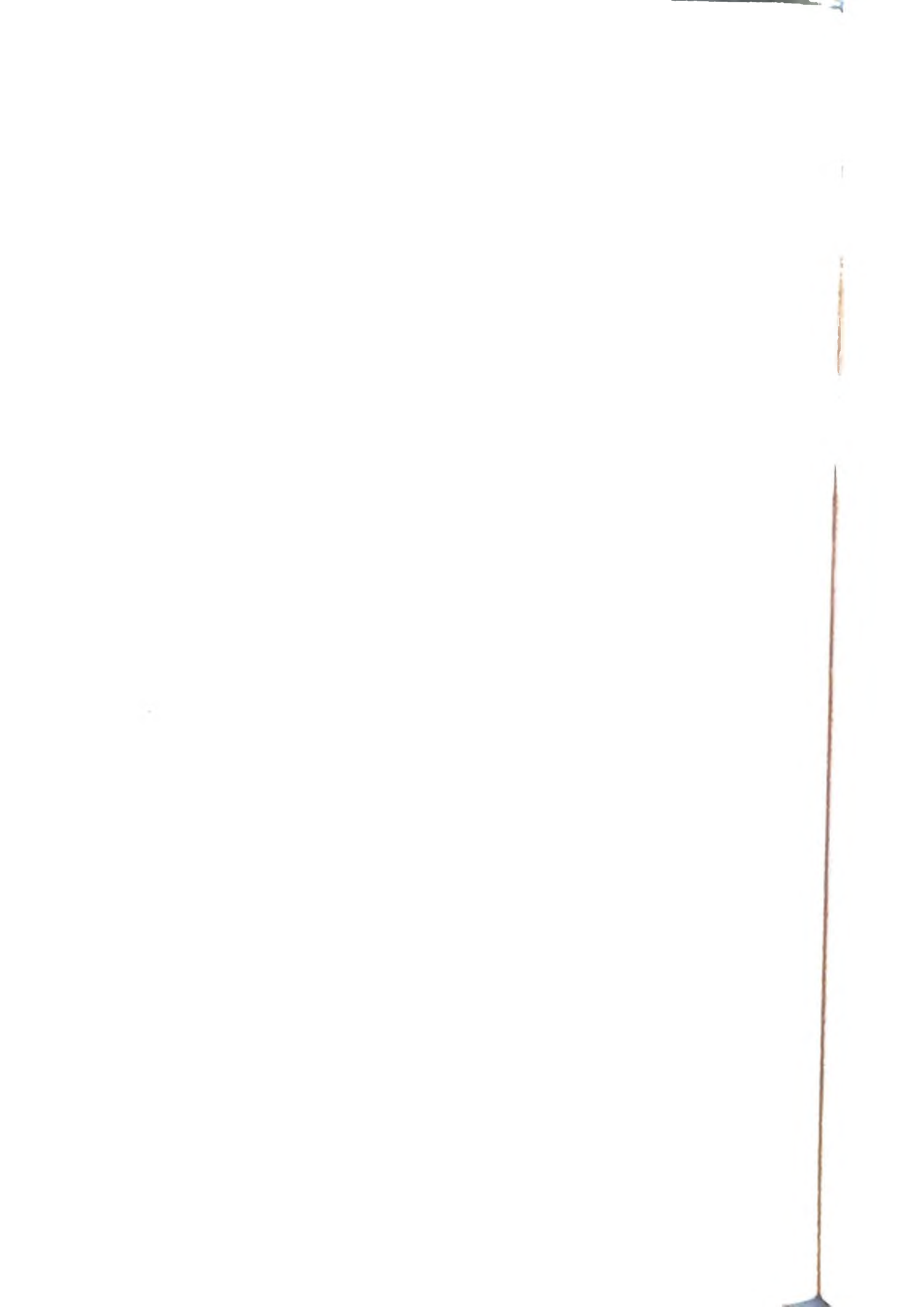
Emma'nın dili kurşundan yapılmış gibiydi. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. İmzanın onun olmadığını, arabasının çalındığını mı söylemeliydi? Ama ya bunu yaparsa ve polis arabanın bagajında Sutton'ın cesedini bulursa ne olurdu? Böyle bir şey olursa Emma anında tutuklanırdı. Başka bir kanıta ihtiyaç duyulmadan kardeşinin cinayetinin bir numaralı şüphelisi olurdu. Yoksulluktan kaçmaya çalışan şanssız ikiz olarak görülürdü.

"Şey... sanırım yanıldım," dedi çatlak bir sesle. Sonra küçük kabinden çıkıp kör edici güneşe adım attı.

Adam onun arkasından bakarken başını iki yana sallayıp bugünlerde çocukların hep uyuşturucu kullandığıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. Emma, Mercer'ların evine dönmek için taksi çağırması gerekeceğini düşünerek park alanından çıkarken sağ gözünün ucuyla bir şey gördü. Tel örgünün yan

tarafındaki terk edilmiş, eski bir Burger King binasının arkasına doğru biri kaçmıştı. Emma sadece bir anlık bir şey görmüş olsa da kaçan kişinin Twitter İkizleri gibi kum sarısı saçları olduğundan neredeyse emindi.

İkizlerin kardeşimi izlediği kesindi. Bilmediğim tek şey yeni planlarının ne olduğuydu.

22

TWEET AT, GERİ AL

Dans partisine birkaç saat kala Charlotte'un evinin kapısı çaldı. Emma elindeki diyet kolayı mutfak tezgâhına bırakıp koridorda ilerledi. Kapıyı açtığında siyah tütü, yırtık bir CBGB tişörtü ve yıpranmış motosiklet botları giymiş, dimdik saçlı, dövmeli bir kadınla karşılaştı. Kadın Frankenstein'in Gelini ile kokain etkisi altındaki Courtney Love'ın bir karışımı gibi görünüyordu.

"Selam, tatlım!" diye bağırdı kapıdaki kız, Emma'yı düşüncelerinden koparark. Kollarını tutup, onu iki yanağından da öperek kırmızı ruj izleri bıraktı. Emma kadının Sutton'ı tanıdığı için mi böyle karşıladığını, yoksa herkese mi böyle yaklaştığını bilemiyordu. Ama bir şey belli etmeden rahatça gülümsedi.

Onunla daha önce tanışmıştım, bundan emindim. Bir anı

zihnime yavaşça süzüldü: Bu kadın ve Charlotte'un annesi mutfakta kısık sesle konuşuyorlar. *Eğer bu doğruysa onu gebertirim*, biliyorsun, diyor Charlotte'un annesi. Ben mutfağa girince ikisi de hemen sırtlarını dikleştirip, gülümseyerek ne kadar şık göründüğümü söylüyor ve *kendilerinin de* kot pantolonla iyi görünüp görünmeyeceklerini soruyorlar. Cevabın ikisi için de hayır olduğunu düşünüyorum.

Gerçekte kadın mutfağa girip çiftlik tarzı masanın üstüne iki devasa makyaj çantası yerleştirdi. "Pekâlâ hanımlar!" dedi günde iki paket sigara içen birinin hırıltılı sesiyle. "Hadi sizi parti için kanlara bulayıp mükemmelleştirelim!"

Madeline, Charlotte ve Laurel sevinçle el çırptılar. Öğleden sonra saat ikiydi. Charlotte'un evinde giyinip süslenecek, Cadılar Bayramı kostümleriyle Facebook'a koymaya yaraşacak seksi fotoğraflar çekinecek, sonra kavalyeleri uzun limuzinlerle danstan yarım saat önce onları almaya gelecekti. Eh, Emma *hariç* herkesin kavalyesi gelecekti. O, Ethan'dan başka kimseye teklif etmeye zahmet etmemişti. Şimdi de partiye yalnız gitmek en havalı şeymiş gibi davranıyordu; Sutton muhtemelen böyle yapardı.

Emma'nın hakkımda öğrenecek daha çok şeyi var. Benim yalnız gideceğim tek yer ancak tuvalet olabilirdi.

Charlotte'un annesi topuklu hasır sandaletlerle içeri girip makyöze havadan bir öpücük verdi. Dik göğüsleri, devasa Chanel güneş gözlüğü ve çimen yeşili Juicy Couture marka mini elbisesiyle Charlotte'un annesi banliyölerde –burası Sutton'ın lüks Tucson mahallesi olsa bile– yaşayan annelere hiç benzemiyordu. "Hanımlar, makyaj gurusu Helene'i

hatırlıyorsunuzdur," dedi, parlak dişlerinin arasındaki sakızı döndürerek. "Onun mükemmel ellerindesiniz." Zımbalı çantasını omzuna atıp telefon sehpasından Mercedes'inin anahtarını aldı.

Helene dudaklarını büzdü. "Kalıp büyünün gerçekleşmesini izlemek istemiyor musun yani?"

Bayan Chamberlain elmas taşlarla süslü pembe saatine baktı. "Kalamam. On dakika sonra Brezilya ağdası randevum var."

"Anne!" Charlotte kulaklarını kapattı. "Fazla ayrıntıya gerek yok!"

Bayan Chamberlain kızına "ne kadar dar görüşlüsün" dercesine elini salladı. Emma hangisinin daha acayip olduğuna karar veremiyordu. Charlotte'un annesinin bikini bölgesi ağdası yaptıracağını açıklamış olması mı yoksa makyaj konusunda Gece Kraliçesi Helene'e güvenmesi mi?

Bayan Chamberlain gittikten sonra Charlotte, Helene'e döndü. "İlk sıra benim olabilir mi? Mısır tanrıçası kostümü giyeceğim; bu yüzden dramatik Kleopatra makyajı istiyorum."

Emma, Sutton olsa onun önüne atlayıp ilk sırayı almayı ister miydi diye merak etti ama bunu yapacak cesareti yoktu.

"Hemen geliyorum." Helene devasa makyaj çantalarını açınca sayısız makyaj fırçası, far, pudra, maskara ve kirpik kıvırıcı gözler önüne serildi.

Emma beklerken cebinden Sutton'ın telefonunu çıkarıp Twitter İkizleri'nin gizli Twitter hesaplarına baktı. Yeni bir *tweet* atılmıştı.

@MissLiliTallywhacker: Beklediğimiz gece...

Emma onun yalnızca Gabby'yle ikisinin dans adayı olacakları büyük geceden bahsettiğini umdu.

Ama ikimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyorduk.

Madeline buzdolabına döndü. "İçecek vakti," dedi, Emma'ya göz kırparak. "Sutton, sen de bardak çıkarır mısın?"

Emma onun peşinden gidip sabuntaşından yapılmış devasa ada tezgâhın etrafından dönerken parmaklarını ürkütücü şekilde tanıdık yüzeyde gezdirdi. Bu mutfağa en son girdiğinde birisi arkadan yaklaşıp onu boğmaya çalışmıştı. Eğer gözlerini kısıp bakarsa, onu duvara çarptığında saldırganın yerde bıraktığı ayak izini görebilirdi. Saldırganın sözcüklerinin hâlâ boğucu havada asılı durduğunu söyleyebilirdi: *Sana bu oyunda yalnız olduğunu söylemiştim. Gitmemen gerektiğini söylemiştim.*

Emma bardakları ada tezgâha koyarken Madeline buzdolabından iki litrelik diyet kola şişesini çıkardı ve bütün bardakların üçte birine doldurdu. Sonra parmağını dudaklarına götürüp, cebinden gümüş rengi bir matara çıkararak kolaların üstüne rom döktü. İğrenç koku Emma'nın burun deliğini sızlattı.

Elinde kocaman bir fırça tutan Helene, "Orada kokteyl hazırlamıyorsunuz, değil mi?" dedi karga sesiyle. "Eğer hazırlıyorsan bana da bir tane getirir misin, tatlım?"

Madeline sırıttı. "Tabii!"

Zil tekrar çaldı. "Sutton, sen bakabilir misin?" diye sordu Charlotte. Helene gözkapaklarına parlak gümüş rengi far sürdüğü için gözleri kapalıydı.

Emma duvarlarında kaktüsler, gölgeler ve bulutsuz gökyüzlerinin modernist fotoğraflarının asılı olduğu uzun kori-

dorda ilerleyip devasa kapının halka şeklindeki kolunu tutup çekti. Verandada duran iki kızı gördüğünde midesinde asit gibi yakıcı bir his belirdi.

"Merhabalar, Sutton," dedi Gabby, onu itip geçerken. Koluna bir elbise çantası atmış, tişörtünün üstüne turuncu renkli dans partisi aday kuşağını geçirmişti.

"Arabanı ne yaptın? Garaj yolunda göremedim," diye şakıdı Lili, ayaklarını yere vurarak içeri girerken. O da kuşağını takmıştı.

Siz zaten bilmiyor musunuz sanki, demek istedi Emma, Burger King binasının arkasına saklanan silueti –ya da siluetleri– düşünerek. Belki de 31 Ağustos'ta arabasını alması için Sutton'ı otoparka götüren onlardı. Hatta belki de arabanın şimdi nerede olduğunu da biliyorlardı.

Ama bunun yerine onlara da diğer kızlara söylediği yalanı söyledi: "Bir karışıklık olmuş. Otoparktaki o aptallar arabayı başkasına vermişler. Ama polisler halledecek."

"Selam, sürtükler!" diye seslendi Charlotte mutfaktan, ikizler herhangi bir cevap veremeden. "İçeri gelin de kendinize içecek hazırlayın. Ebeveynsiz alandayız!"

"Ben sayılmam!" dedi Helene, kıkırdayarak. Ama kıkırdaması hemen öksürük krizine dönüştü.

Emma, koridorda ilerlemeye başlayan Twitter İkizleri'nin arkasından gitti. "*Bunlar* burada ne arıyor?" diye mırıldandı Madeline'a, mutfağa girince.

Madeline romlu diyet kolasından büyük bir yudum aldı. "İçine edilen şakamızdan sonra en azından bunu yapmalıydık."

"Gitmeleri gerek," dedi Emma.

Madeline içkisinin köpüğünü pembe bir kokteyl peçetesiyle silip içini çekti. "Sutton, böyle yapma. Onları Yalan Oyunu üyesi yapacak değiliz ya. Rahatla."

"Bizim hakkımızda mı konuşuyorsun Sutton?" diye bağırdı mutfak masasında telefonuyla oynayan Gabby. Onun sesiyle sinirleri bozulan Emma ellerini yumruk yaptı.

"Sadece güzel şeyler konuşuyoruz," dedi Madeline neşeli bir sesle. Sonra Emma'nın bileğini sıktı. "Nazik ol, olur mu?"

Charlotte oturduğu sandalyeden aşağı atladı. Kızların hepsi onun Kleopatra gözlerine, makyajla çıkıklaştırılmış elmacıkkemiklerine ve kaymaktaşı rengindeki mükemmel tenine bakarak hayranlık dolu sesler çıkardı. Makyaj sandalyesine Madeline geçip bardağına mataradan biraz daha alkol koydu.

"Eee, kızlar," dedi Twitter İkizleri'ne bakarak. "Bu akşam kavalyeniz var mı?"

"İkimiz de yalnız gidiyoruz," dedi Gabby. Başparmakları klavyenin üzerinde aşırı hızlı hareket ediyordu. "Ama birinde gözüm var."

"Bana bundan bahsetmemiştin." Lili'nin bir kaşı kalktı. "Benim de birinde gözüm var! Seninki kim?"

Gabby omuz silkti. "Bu bir sır. Onun da benimle ilgilendiğinden emin olana kadar bir şey söylemek istemiyorum."

Lili dudaklarını büzerek küçülttü. "Eh, o zaman ben de benimkinin kim olduğunu söylemem."

Emma onları merakla izliyordu. Şimdiye kadar ikizlerin arasında hiç gerginlik görmemişti.

"Sutton da tek başına gidiyor," diye araya girdi Laurel. Havayı düzeltmeye çalıştığı belliydi.

"*Gerçekten mi?*" Lili'nin boncuk misali gözleri Emma'yı buldu. "Ne kadar ilginç!"

"Hepimiz yalnız gittiğimize göre birlikte bayağı vakit geçireceğiz sanırım." Sözcükler Gabby'nin dudaklarından tehdit gibi dökülmüştü. "Sutton'la baş başa zaman. Ne kadar da şanslıyız?"

"Çok şanslısınız," dedi Emma, içi boş bir dehşetle dolarken.

Lili telefonuna uzanıp hızlı parmaklarıyla yazmaya başladı. Bir çınlama sesi yükseldi ve Gabby kendi telefonunun ekranına baktı. İkizler kısacık bir an için Emma'ya bakıp hemen gözlerini ayırdılar.

İçtiği birkaç yudum alkol Emma'nın midesini yakıyordu. Sutton'ın telefonunu çıkarıp ikizlerin herkese açık Twitter hesaplarına baktı ama bir şey göndermemiş olduklarını gördü. Ancak kızların parmakları hâlâ klavyelerindeydi. Arada bir sanki biri komik bir şey söylemiş gibi gülümsüyorlardı.

Emma da klavyesini açıp ikizlerin gizli hesaplarını arama kutusuna yazdı ama karşısına bir hata mesajı çıktı: *Böyle bir hesap bulunmamaktadır.*

Emma bir şeyi yanlış yazdığını düşünerek tekrar arama yaptı ama aynı mesaj yine çıktı. Sayfaya daha on dakika önce bakmıştı...

Başını kaldırdığında iki çift mavi gözle karşılaştı. "Bir şey mi arıyorsun?" diye sordu Gabby alaycı bir sesle.

"Dedektiflik yaptığını anlamayacağımızı mı sandın?" diye ekledi Lili.

"Siz manyaklar ne konuşuyorsunuz?" diye mırıldandı Madeline, Helene dudaklarına parlatıcı sürerken.

"Hiçbir şeey," dedi Lili şarkı söyler gibi.

Ama Emma onların neden bahsettiğini biliyordu. Twitter İkizleri, Emma'nın onları yakaladığını fark etmişti. Bu da demek oluyordu ki bu akşam büyük bir şey olacaktı.

Tek umudum Twitter İkizleri onu alt etmeden önce Emma'nın zekâsıyla onları alt etmesiydi.

23

KORKUNÇ GERÇEK

Hollier'ın otoparkı limuzinler, şehir arabaları, SUV'ler ve hatta ebeveynlerden ödünç alınmış birkaç spor arabayla doluydu. Üstünde CADILAR BAYRAMI DANS PARTİSİ yazan bir pankart ön kapıya asılmıştı ve birisi, okul kurucusu Edmund Hollier'ın heykelinin kafasına balkabağından bir fener takmıştı. Özenle hazırlanmış kostümlere bürünmüş çiftler kol kola spor salonuna doğru ilerliyorlardı.

Parti başlamıştı.

Emma diğerlerinin arkasına geçip Ethan'a hızlı bir mesaj attı. İKİZLER GİZLİ HESAPLARINI KAPATTILAR. BİLİYORLAR.

Telefonu anında Ethan'dan gelen mesajla titredi. BU AKŞAM HİÇBİR YERE YALNIZ GİTME.

"Poz verme vakti!" Charlotte, Emma'yı spor salonunun

önündeki kırmızı halıya çekti. Sıraya dizilmiş fotoğrafçılar isimlerini bağırdığında kızlar sağa sola dönerek en seksi gülümsemelerini attılar. Emma omuzlarını rahatlamaya zorlayıp yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Paparazzilerin bulunacağı kırmızı halı onun fikriydi, Sutton'ın bunu önereceğini tahmin etmişti. Mısır tarzı ışıl ışıl bir baş süsü takıp uzun, ipek bir togayla gladyatör sandaletler giymiş olan Charlotte, kırmızı-beyaz elbisesi ve parlak altın rengi tacıyla Kupa Kızı kılığına bürünmüş Madeline ve Cadılar Bayramı mağazasında bulduğu kan lekeli gelinliği giymiş olan Laurel'ın yanına geçti. Twitter İkizleri ise kuşaklarını vurgulayan kostümler seçmişlerdi. Lili, Yunan stili elbisesi, sandaletleri ve dikenli tacıyla Özgürlük Heykeli kılığındaydı. Elindeki LED meşale, düğmesine basılınca kırmızı renkte parlıyordu. Gabby de kardeşininkine benzer dökümlü elbisesi, peri sandaletlerine benzeyen sandaletleri ve çiçekten başlığıyla bir çeşit kanatlı tanrıça olmuştu. İkisi de beyazın masumiyetine bürünmüşlerdi ama Emma hiç de öyle olmadıklarını biliyordu.

Emma, ekoseli tüvit bir ceket, tüvit mini etek, Manolo marka yüksek topuklular, bir dedektif şapkası ve pipoyla seksi kadın Sherlock Holmes olmayı seçmişti. Charlotte'un evindeyken ikizler imalı sırıtışlarla neden bu kostümü seçtiğini sormuşlardı, onu kışkırtmaya çalıştıkları belliydi. Ama Emma onlara öylece bakıp, "Çünkü Holmes suçluyu her zaman yakalar," demişti.

Kızların kavalyeleri de fotoğrafta yer alacaktı. Laurel'ın hoşlandığı çocuk Caleb –*gerçekten* de çok tatlıydı– 1920'lerin stilinde, çizgili bir gangster takım elbisesi giymişti.

Charlotte'un davet ettiği, yanaklarında Wolverine favorileri olan Noah adındaki çocuk *X-Men*'den replikler tekrar edip duruyordu. Madeline'ın kavalyesi Davin ise Freddy Krueger kılığına girmiş; görünüşünü erimiş bir yüz ve bıçaklı parmaklarla tamamlamıştı. Her nasılsa Freddy Krueger'dan daha ürkütücü görünmeyi başarmıştı. Hiçbiri onun yanına yaklaşmak istemiyordu.

Gabby paparazzi fotoğrafı çekilmeyi reddetti, Emma'nın Kalkülüs sınıfında olan ve ne zaman birisi yanlış cevap verse gözlerini deviren Kevin Torres adındaki çocukla konuşmakla meşguldü. Kolunu çocuğun bir deri bir kemik omuzlarına sarmış, söylediği her şeye kıkırdıyordu. Onların yanında duran Lili ise ekşi limon yemiş gibi görünüyordu. Kevin'ın dikkatini çekmeyi birkaç kez denemişti ama çocuğun gözleri Gabby'den başkasını görmüyordu. Emma herhangi bir fısıldaşmaları, birbirlerini dürtmeleri ya da ortadan kaybolmaları anında görebilmek için onları dikkatle izliyordu. Kendisi için geriye doğru sayan bir saat varmış gibi hissediyordu. Twitter İkizleri onun kendilerini yakaladığını fark ettiklerine göre Sutton'ı oynaması için burada kalmasını isteyecekler miydi? Yoksa onlar için bir engel mi teşkil ediyordu?

"Pekâlâ, millet, hadi gidelim artık," dedi Madeline, herkesi halıdan uzaklaştırıp balo salonuna doğru yönlendirerek. Charlotte'un olağanüstü dekoratörü sayesinde, normalde eski spor ayakkabı ve yer cilası kokan spor salonu şimdi ürkütücü, hayaletli bir ev ve allı pullu gece kulübü karışımı bir mekâna dönüşmüştü.

Emma ve diğerleri spor salonundaki tribünleri kenara kaldırmaya ve üstlerinde siyah kadife yayılı oturma yerleri, masa yerine geçen yamuk mezar taşları, baharatlı elma suyu ve buharları tüten sıcak çikolatayla dolu fokurdayan cadı kazanları, balmumundan yapılmış zombi, mumya, uzaylı ve kurt adam figürlerinin bulunduğu platformları yerleştirmeye yardım etmişlerdi. Her masaya, üstlerine karmaşık desenler oyulmuş, ışığı kırpışan balkabakları yerleştirmiş, duvarlara yamru yumru dallarını uzaklara uzatmış ağaç çıkartmaları yapıştırmış, sandalyelere örümcek ağları asmışlardı. Garson kızlar, üstlerine DANS İKSİRİ ya da ÖPÜCÜK TEDAVİSİ gibi etiketler yapıştırılmış, acayip görünümlü kırmızı bir sıvıyla –aslında POM Wonderful nar suyu– doldurulmuş küçük şişelerin dizildiği tepsileri taşıyorlardı. Salonun diğer ucundaki hayaletli köşkün camlarında yeşil ışıklar yanıyordu ve içeriden bir grup kızın bağrışmaları geliyordu.

Madeline birden Emma'nın kolunu sıkıca kavradı. "Aman Tanrım."

Onu diğer yöne döndürmeye çalıştı ama çok geç kalmıştı. Emma onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu görmüştü. Garrett birkaç metre ötede bir bankta oturuyordu. Pamuklu kadifeden bir tunikle fırfırlı gömlek giymiş, kafasına boynuzlu bir Viking kaskı takmıştı. Masasında küt uçlu bir kılıç duruyordu. Ve yalnız değildi.

Nisha, Garrett'ın yanından kalkıp mutlulukla el sallayarak, "Selam, kızlar!" dedi neşeyle. Siyah saçları iki yandan örgü yapılmıştı ve üstünde, gövdesine sıkıca oturan korseli bir elbise, kafasındaysa Garrett'ınkine benzeyen boynuzlu bir kask vardı. O ve Garrett *bir örnek* giyinmişlerdi.

"Bu da ne..." dedi Charlotte kısık sesle. "Garrett'ın *onu* davet etmediğini söyleyin bana."

Kusmak istiyordum. *Nisha mı?* Garrett benimle... hatta Charlotte'la çıktıktan sonra aşağı doğru bayağı büyük bir adım atmıştı demek.

Garrett başını kaldırıp Emma'yı görünce yüzü bulutlandı. Ağzını açtı, ama hiçbir şey diyemedi. Nisha ikisinin yerine de gevezelik edip onları yanlarına oturmaya davet etti, oturmadıklarını görünce de kostümlerine iltifat etmeye başladı. Sonra Emma'ya döndü. "Sutton, sen *yalnız* mı geldin?" diye sordu pişmiş kelle gibi sırıtarak. Sesi çok memnun çıkıyordu.

"Hadi gel," dedi Madeline, Emma'yı kolundan çekerek. Dökülmüş kolalar yüzünden yapış yapış olan dans pistinde ilerleyip, birkaç hayran kızın yaslandığı DJ kabinini geçerek kızların soyunma odasına girdiler. Floresan lambalar tavanda pırıl pırıl parlıyordu. Terli çorap ve yere dökülmüş şampuanların hafif kokusu havada asılı kalmıştı.

Madeline banklardan birine oturup Emma'nın ellerini tuttu. "İyi misin? Gitmek ister misin?"

Salondan gümbürdeyen müziğin sesi geliyordu. Emma, Madeline'ın yüzüne baktığında onun, kendisinin üzüldüğünü düşündüğünü fark etti. Üzgün değildi... Daha çok kafası karışmıştı. Nisha, Garrett'tan hoşlanıyor muydu? Sutton'dan bu yüzden mi nefret ediyordu?

Emma yüzüne düşen saçları geri itti. "İyiyim," dedi. "Sadece... Tuhaf geldi."

Madeline parmaklarını onunkilere geçirdi. "Onsuz daha iyisin. Sana karşı dürüst olayım mı? Onunla çıkarken bunu

sana söylemek istememiştim ama bence Garrett seni aşağı çekiyordu. O birazcık hafif bence, beyaz ekmek gibi. Ve sen Sutton Mercer'sin... Basitliğin *tam tersisin.*"

Emma duygulanarak kızın parlak mavi gözlerine baktı. Sutton'ın arkadaşları mükemmel olmayabilirlerdi ama ona sadıktılar.

"Charlotte da Garrett'la çıkarlarken çocuğun Yaz Olimpiyatları'na tuhaf bir takıntısı olduğunu fark etmiş," diye devam etti Madeline. "Özellikle de kadın jimnastikçilere. Düşünebiliyor musun? Onlar defans oyuncularına benzeyen cücelerdir!"

Hayattayken bunu bana söylediğiniz için teşekkürler, kızlar.

Emma kıkırdadı. "Evet, belki de değmezdi."

"Kesinlikle." Madeline kafasındaki tacı düzeltmek için ellerini kaldırdı. O sırada elbisesinin kolu sıyrılarak tenini ortaya çıkardı. Emma kızın kolunun alt kısmında, parmak şeklinde dört morumsu bere olduğunu gördü.

"Mads, ne oldu?" diye sordu nefesi kesilirken.

Onun baktığı yere bakınca Madeline'ın yüzü soldu. "Ah, hiçbir şey." Elbisesinin kolunu titreyen eliyle aşağı çekti. Kumaş bilekliğine takılınca bileğine kadar çekmek için telaşla uğraştı. Sonra Emma kızın elindeki pembemsi yanığı, baldırındaki yara izini gördü. Boynunun yan tarafında da bir yara izi vardı.

Emma'nın kafasında alarmlar çalmaya başladı. Morarmış gözleri, kafalarından kopmuş saç tutamları, kollarındaki yanıklar hakkında konuşmak istemeyen pek çok yetim çocukla karşılaşmıştı.

"Mads," diye fısıldadı Emma. "Bana anlatabilirsin."

Ağzı dümdüz bir çizgi halini alan Madeline işaret parmağını banktaki bir oyuğun içine soktu. "Önemli bir şey değil."

"Evet, önemli."

Soyunma odasının önünden geçen birkaç kızın sesi duyuldu. Hayaletli evden bir çığlık daha yükseldi. Madeline tekrar konuşana kadar, beden eğitimi hocasının ofisindeki saatin yelkovanı yarım tur attı. "Sigara yüzünden."

"Sigara mı?"

"Geçen cumartesi evde içtiğim sigara. Bir kuralı çiğnedim ve bunu hak ettim."

"Hak mı ettin?" diye tekrar etti Emma. Bay Vega'nın öfkeli yüzü gözünde canlandı. "Ah, *Mads*."

O anda ben de bir şeyler gördüm: Bay Vega, kıpkırmızı parlayan yüzüyle kükreyerek Madeline'ın odasına dalıyor. *Yemin ederim Madeline, eğer eve giriş saatini bir kez daha geçersen boynunu kırarım!* Madeline onun peşinden merdivenden koşarak iniyor ve saniyeler sonra hararetli ama boğuk sesler duyuyorum. Sonra sanki bir sürü tava yere devrilmiş gibi bir gümbürtü geliyor. Bense odada oturuyor, hiçbir şey yapmıyorum. Hareket etmeye korkuyorum.

Madeline birkaç dakika sonra, gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları ve kızarmış gözleriyle geri dönüyor. Gülümseyip, omuz silkerek hiçbir şey olmamış gibi davranıyor, ben de hiçbir şey sormuyorum.

Emma kızın ellerini sıkıca tuttu. "Bir süre önce benimle konuşmak istediğin şey bu muydu? Beni aradığın ama telefonu açmadığım gece?"

Madeline başını salladı. Dudaklarını birbirine öyle sıkı bastırmıştı ki bembeyaz olmuşlardı.

"Çok özür dilerim," dedi Emma, boğazındaki büyük yumruyu yutarak. "Senin yanında olmalıydım." Sutton'ın tüm bunlar hakkında ne kadar bilgisi olduğunu, Madeline'ın her şeyi sır olarak saklayıp saklamadığını merak etti.

"Ben de özür dilerim," dedim Madeline beni duyamasa da. Mads ile bunu daha önce hiç konuşmadığımızı hissediyordum. O gece bile. Öldüğüm gece beni aradığında ilk kez açılmak istemişti. Eğer yapabilseydim telefonu açardım ama o zaman çoktan gitmiştim.

"Sorun değil," dedi Madeline titrek bir sesle, Emma'ya. "Charlotte'u aradım. O bayağı iyiydi. Sana sonra anlatmak istemiştim ama..." Madeline acı bir kahkaha atıp kabarık eteğini düzeltti. "İster inan ister inanma, benim başıma gelenler babamın Thayer'a yaptıklarının yanında hiç kalır." Gözucuyla Emma'ya baktı. "Ama Thayer sana anlatmıştır herhalde, değil mi?"

Thayer'ın adını duyunca Emma'nın teni karıncalandı. Çocuk, Sutton'a bu kadar kişisel bir şey anlatır mıydı? İkisi o kadar yakın mıydılar?

Önceden gördüğüm bir anı yine üzerime hücum etti. Thayer ellerimi tutup bana bir şeyler anlatıyor, anlamamı sağlamaya çalışıyordu. Söyledikleri babası hakkında mıydı?

"Bundan birilerine bahsetmelisin, Mads," diye ısrar etti Emma. "Babanın sana yaptığı şey yanlış. Ve tehlikeli."

"Dalga mı geçiyorsun?" Madeline'ın tacı alnına doğru kaydı. "Her şeyi çevirip benim suçummuş gibi göstermenin

bir yolunu bulur. Annem de onu desteklerdi. Ve olanlar *benim* hatam. Eğer işleri batırıp durmasam her şey yolunda olacak."

"Madeline, bu normal değil," dedi Emma ısrarla. "Bir şeyler düşüneceğine dair bana söz ver. Lütfen."

Madeline ellerine bakıyordu. "Belki."

"Etrafında seni destekleyecek bir sürü insan var. Char, ben, Freddy Krueger..."

Madeline başını kaldırıp hafifçe gülümsedi. "Ah, Tanrım, o kostüm ne kadar *berbat* ya."

"Ödümü patlatıyor," dedi Emma. "Kesin kâbuslarıma girecek."

"Herkesin ödü patladı. Ama Davin çok iyi göründüğünü sanıyor."

"Seninle slow dans etmesine izin verme," diye uyardı Emma. "O bıçaklı parmakların kalçana değdiğini düşünebiliyor musun?"

İkisi de kahkahaya boğuldular. Neredeyse banktan yere düşeceklerdi. Arizona Cardinals amigo kız forması giymiş bir grup ikinci sınıf kızı içeri girip onları görünce hızla geri çıktılar. Bunun üzerine Emma'yla Madeline daha fazla güldü.

Sonunda durduklarında Emma boğazını temizledi, sonra yüzünden gülümsemenin silindiğini hissetti. "Mads, ben senin yanındayım. Eğer... eğer yanında değilmişim gibi göründüysem özür dilerim."

Madeline kalkıp ona elini uzattı. "Sana söylediğim için çok memnunum."

"Ben de öyle," dedi Emma, Sutton'ın arkadaşına –artık kendi arkadaşı da olmuştu– sarıldı. "Her şeyi yoluna sok-

mak için bir şeyler bulacağız," dedi. "Söz veriyorum."

Balo salonuna geri döndüklerinde etrafları yine ışıklarla sarıldı. Madeline dans pistine geçerken Emma biraz içecek aldıktan sonra ona katılacağını söyledi. Twitter İkizleri'ni bulmak için etrafı tarayan Emma'nın kalbi onları hemen göremeyince hızlanmaya başladı. İçecek masasına doğru ilerlerken bir el omzundan tutup onu çevirdi. Siyah gözler tepeden ona bakıyordu. Emma loş turuncu ışıkta karşısındaki kişinin kafasındaki Viking boynuzlarını seçebildi.

"Konuşmamız gerek," diye hırladı Garrett. Sonra kimse göremeden Emma'yı bir malzeme dolabının içine çekti.

24

VİKİNG'İN İNTİKAMI

Garrett dolap kapısını çarparak kapattı. Emma'nın gözlerinin loş ışığa alışması biraz zaman aldı. Tepesindeki kovada kırmızı plastik toplar vardı. Solunda futbol kaleleri, çim hokeyi önlükleri ve fazladan lakros sopaları duruyordu. Minik oda uzun süredir kapalı duruyormuş gibi rutubet kokuyordu. İçerideki en parlak şey, Garrett'ın kafasındaki, acayip bir ışıltı yayan boynuzlardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Emma, çok fazla korkmamaya çalışarak. Sonuçta karşısındaki sadece Garrett'tı. Ona zarar vermezdi... değil mi?

Karanlık dolaba sıkışmış haldeyken, karşımda gerilmiş ağzından görünen dişleriyle ben de birden Garrett'tan emin olamadım.

"Sadece bir şey sormam lazım, tamam mı?" Garrett'ın

sesi gergindi. Emma'ya doğru bir adım daha atarak onu neredeyse arkasındaki raflara yapıştırdı.

"Şimdiden başka bir çocukla takıldığınla ilgili bir şeyler duydum."

"N-ne?" diye kekeledi Emma.

"Bana yalan söyleme." Garrett onun bileğini kavradı. "Her şeyi duydum. Kim o?"

Sesi çok emin çıkıyordu. Birisi ona Ethan'dan bahsetmişti. "Bunu kimden duydun ki? Nisha'dan mı?"

"Yani gerçek mi?" Garrett'ın nefesinde tatlı bir maya kokusu vardı, bira kokusuna benziyordu.

Emma başını çevirdi. "Seni ilgilendirmez."

Garrett iç geçirdi. Elini biraz gevşetti ve parmaklarını Emma'nın avcuna sürtmeye başladı. "Sutton, ben bunu hak etmek için ne yaptım? Bu yaz harikaydı... Senin de öyle düşündüğünü biliyorum. Bütün yaz bana seninle yatmam için yalvarıp durdun ve benim istediğim gün kafayı sıyırdın. Çok fazla mı bekledim? Sen zaten hayatına devam mı etmiştin? Beni bu yüzden mi terk ettin?"

"Pardon, anlamadım?" Emma sırtını dikleştirdi. "Beni terk eden *sen* değil miydin acaba? Bittiğini söyleyen sendin, unuttun mu?"

Garrett alayla güldü. "Karşında çıplak haldeyken beni reddettikten sonra üç gün aramaman bayağı çok şey anlatıyor, Sutton. Başka biriyle çıkman da öyle."

Emma avcunu kalçasının yan tarafına sertçe vurdu. "Sen ve Nisha nesiniz peki? Viking kostümlerinize bayıldım, bu arada. Çok tatlı bir çift olmuşsunuz."

"Lütfen. Onu buraya getirmemin tek sebebi seni kıskandırmaktı."

"Ne kötü," diye hırladı Emma. "Nisha'nın sana bayıldığı çok belli."

"Senin aksine, değil mi?" Garrett soğuk, sert avuçlarını onun yanaklarına götürdü.

Ama Emma onun ellerini itti. "Kes artık, Garrett."

"Bana karşı bir şey hissetmiyor musun? Bir şeyler hissediyor olmalısın Sutton." Elini onun omzuna koydu. "Sahip olduğumuz şeyi özlemiyor musun?"

Emma bir nefes verdi. "Üzgünüm. Artık bir şey hissetmiyorum."

Garrett geriye doğru bir adım atıp başını iki yana sallayarak Emma'ya sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Her şey senin için bir oyun muydu yani? Başından beri beni kandırıyor muydun? Charlotte yüzünden mi yaptın bunu? Onun sahip olduğu her şeye sahip olmak zorunda olduğun için mi?"

"Hayır! O kadar kaltak olabileceğimi cidden düşünüyor musun?"

"O zaman sadece yapabildiğin için yaptın, öyle mi?" diye devam etti Garrett, yüzünü onunkine iyice yaklaştırarak. Nefesi Emma'nın başını döndürüyordu. "Tıpkı Thayer'a yaptığın gibi."

Thayer'ın ismi Emma'yı kesen bir bıçak gibiydi. "Ne demek istediğini bilmiyorum..." diye başladı, sözcüklerini dikkatle seçerek. "Thayer'a tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun?"

Garrett sırıttı. "Nasıl da inkâr ediyorsun, Sutton! Thayer gitmeden hemen önce ikinizin kavga ettiğini herkes gördü. Çocuk seni seviyordu. Senin için her şeyi yapardı. Ama sen onun kalbini ezip geçtin. Tıpkı benim kalbime yaptığın gibi. Onun kaçmasına *sen* sebep oldun. Thayer şanslıymış; benim aksime o seni bir daha görmek zorunda kalmayacak en azından."

Emma'nın ağzı bir karış açık kaldı. Ama o başka soru soramadan önce Garrett dolabın kapısını açıp Emma'yı jimnastik minderleri ve beyzbol sopalarıyla dolu bidonla yalnız bıraktı. Sözleri neredeyse elle tutulur gibi havada asılı kalmıştı. *Senin için her şeyi yapardı. Ama sen onun kalbini ezip geçtin. Onun kaçmasına* sen *sebep oldun.*

Ben de Thayer'ın bana bağırmasını, gözlerindeki çelişkiyi ve diğer duyguları yeniden gördüm. Gitmesi benim hatam mıydı? Ona ne yapmıştım? Rahat bıraktığım birileri *kalmış mıydı* acaba?

Emma elini saçlarından geçirdi ve tüvit takım elbisesinin katlanan yerlerini düzeltti. Bir süre sonra balo salonuna girdiğinde neredeyse Robin Hood kostümü giymiş uzun boylu bir çocuğu devirecekti. Aslında uzun boylu, geniş omuzlu bu Robin Hood *tanıdık* biriydi. Ve yanında duran, kıvırcık kahverengi bir peruk takıp Elizabeth dönemi elbisesi giymiş kızın elini tutuyordu.

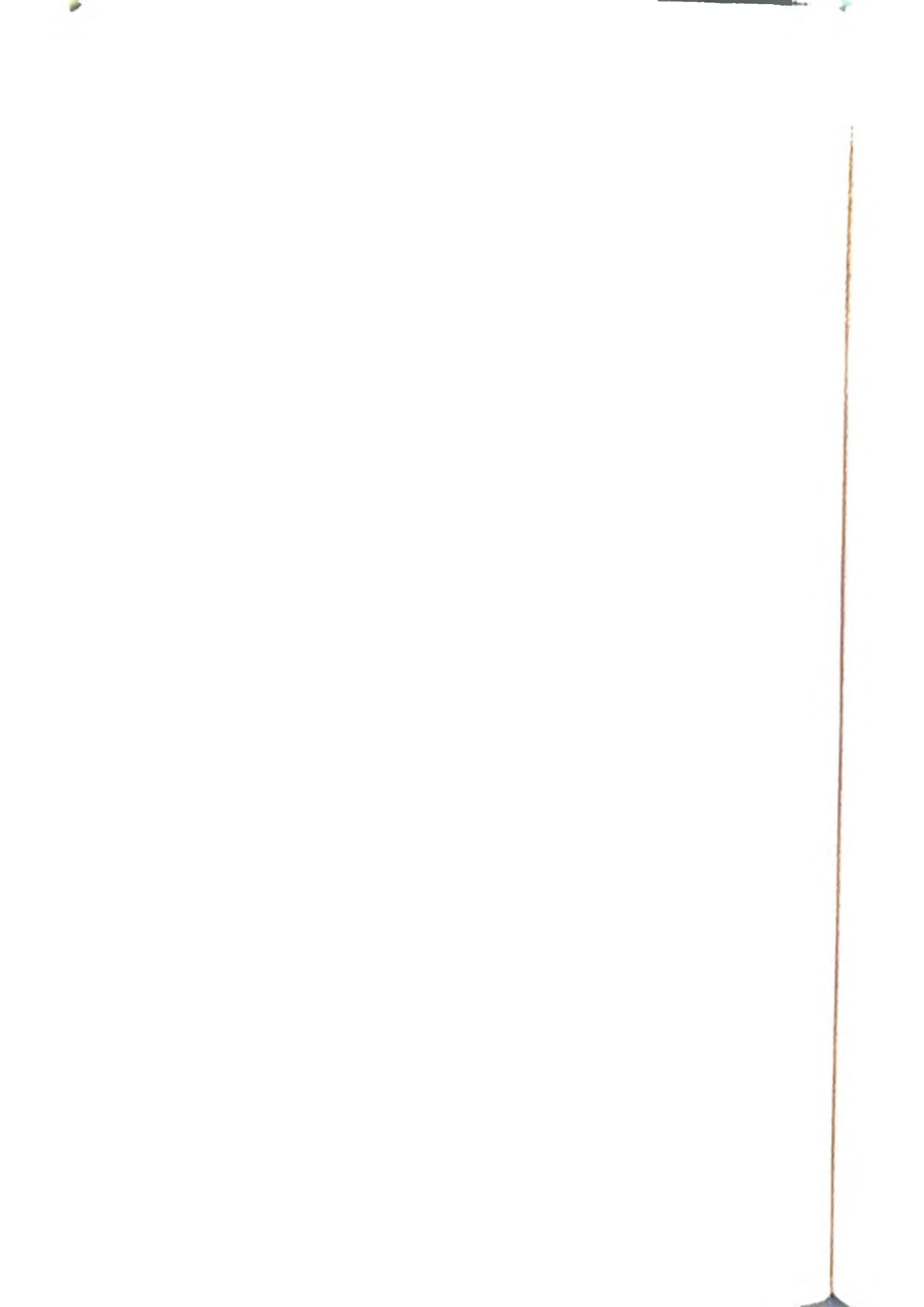
Emma geri çekilip gözlerini kırpıştırdı. "Ethan?"

"Sutton... selam," dedi Ethan, kızın elini bırakarak. Emma kızın çelik grisi gözlerini, ince dudaklarını ve çıkık elmacık kemiklerini inceledi. O da tanıdıktı... hem de *bayağı* tanıdık. Onu son gördüğünde kız, Clique'in önünde Emma'yı iten po-

lisleri izleyerek ukalaca sırıtıyordu.

"Selam, Sutton," dedi Samantha. Sonra Ethan'ı işaret etti. "Kostümlerimizi beğendin mi? Ethan'ın Robin Hood'una çok uygun bir Marian olmamış mıyım?"

Demek Ethan'ın davet ettiği gizemli kız Samantha'ydı.

25

NEREDEYSE... AMA TAM OLARAK DEĞİL

Emma spor salonundan çıkmak için hızla dönüp kalabalığı yararak ilerlerken elinden geldiğince insani hareket etmeye çalışıyordu. Twitter İkizleri'ni izlemeyi boş vermişti. Biraz hava almaya ihtiyacı vardı.

Çift kanatlı kapıyı iten ellerini ya da tenine değen serin gece havasını neredeyse hiç hissetmiyordu. Etrafı muhteşem pembelikteki Arizona göğüyle çevriliydi. Kaldırıma biletlerden koparılan parçalar atılmıştı. Birisinin unutulmuş kedi maskesi bir ağaca yaslanmış duruyordu. Okulun içinden bas sesi yükseliyordu ve arada bir kulakları sağır edici sahte gök gürültüsü yankılanıyordu.

Emma bahçeye en yakın banka çöküp başını ellerinin arasına aldı. Ethan'la arasındakiler konusunda frene basan kendisi olmuştu. Ama... *Samantha*? Onun tutuklanmasına

neden olan kız? Onu karşısında görmek suratına atılan bir tokat gibiydi.

Kapılar gıcırdayarak açıldı ve müzik sesi dışarı taştı. Emma başını çevirdiğinde Ethan'ı görünce çantasında bir şey arıyormuş gibi yaptı. Ama yine de, "Dans eşin nerede?" diye sertçe sormaktan kendisini alamadı.

"O... içeride." Ethan bir an için onun başında dikilerek bekledi. Emma bankın ortasında oturuyordu ve ona yer açmak için yana kaymak niyetinde değildi. "Sen iyi misin?"

Emma sertçe başını salladı. "Evet. İyiyim."

"Seni aradım ama Madeline ve diğerleriyle birlikte göremedim," dedi Ethan, kafasındaki Robin Hood şapkasını çıkararak. Emma şapkanın çirkin olduğunu görünce çok memnun oldu. Çocuğun cin cüce gibi görünmesine neden olmuştu.

"Eh, iyi akşamlar dilerim sana." Emma sürtükçe konuştuğunu biliyordu ama şu anda nazik olmak içinden gelmiyordu.

Ethan'ın omuzları çöktü. "Bak. Seni rahatsız edenin ne olduğunu biliyorum."

Emma başını çevirdi. "Önemli değil." Bu konuda kesinlikle konuşmayacaktı.

"Sam tanıyınca iyi biri aslında."

Emma, Sherlock Holmes piposunu onun kafasına fırlatmak istedi. Kız şimdi *Sam* mi olmuştu yani?

"Hem onunla senin hakkında da konuştum," diye ekledi Ethan. "Mağaza hırsızlığı şikâyetini geri almaya razı oldu. Islah evine gitmek, kamu hizmeti yapmak zorunda kalmayacaksın ve sabıkana geçmeyecek."

Emma burnundan alaycı bir nefes verdi. "Anlaşmanız bu

muydu? Sen onu dansa getireceksin, o da şikâyetini geri alacak? Ne kadar naziksin ya. Nasıl da kendini feda etmişsin."

Ethan başını sağa sola salladı. "Kıskandığında böyle mi oluyorsun?" Yüzünden, Emma'nın tam anlayamadığı bir ifade geçti. "Sutton'a düşündüğünden daha çok benziyorsun," dedi.

"*Bu* da ne demek oluyor?"

Ethan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece arkadaş olmak istediğini söylemiştin. *Bu* mu istediğin?"

Spor salonundaki DJ, Black Eyed Peas'ten bir şarkı çalmaya başladı. Müzik Emma'ya boş geliyordu. Elini ceketinin altına götürüp Sutton'ın madalyonunu kavradı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Ethan onunla yüz yüze gelmek için kaldırımda çömeldi. Gözleri yumuşacıktı. Batmakta olan güneş elmacıkkemiklerine gölgeler düşürüyordu. Emma onun kendisine has deodorant, yeni yıkanmış giysi ve nane karışımı kokusunu alabiliyordu. Yüzünü ifadesiz tutmak için elinden geleni yaptı. Ne hissettiğini Ethan'a göstermek istemiyordu.

"Öyle olmasını istediğimi sanmıştım," dedi Emma, derin bir nefes alarak. "Öylesi daha... kolaymış gibi geldi. Daha güvenli. Ama şimdi hiçbir şeyden emin değilim."

Ethan ellerine bakıyordu.

Bir şeyler söyle, ne olursa, diye yalvardı Emma içinden, gözlerini kapayarak.

"İşte buradasın."

Emma'nın gözleri hızla açıldı. Çift kanatlı kapı ardına kadar açılmıştı ve uzun, koyu renkli peruk takmış bir kız kaldırımda duruyordu. Ethan bir merminin tabancadan ay-

rılması misali Emma'dan uzaklaştı. "Sam," dedi.

"Seni arıyordum." Samantha'nın gri gözleri soğuktu. Göğüsleri korsesine tuhafça sıkıştırılmış gibi görünüyordu. Emma'yı gördüğünde kaşları çatıldı ve güzel yüzü çirkin bir maskeye dönüştü.

"Sadece konuşuyorduk," dedi Ethan telaşla, Samantha'nın yanına gidip koluna girerek. "Ben de şimdi içeri girip seni bulacaktım."

Samantha kapıya doğru döndü. "Hadi. Gidip dans edelim." Emma'ya soğuk bir tavırla el sallayıp Ethan'ı salona geri çekti. Ethan omzunun üstünden Emma'nın gözlerine baktı.

Emma'nın dudaklarından minik bir inleme yükseldi. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Onlar gidince dedektif şapkasını kafasından çıkarıp ellerinin arasında ezdi.

Bing. Çantasının içinden Sutton'ın telefonunun sesi gelmişti. Eğer mesaj Ethan'dan geldiyse Emma telefonu bahçenin ortasındaki havuza fırlatacaktı. Ama mesaj atan Madeline'dı. NEREDESİN SÜRTÜK? SENİ ÖZLEDİK! BİZSİZ BİR YERE KAÇMADIN, DEĞİL Mİ?

Spor salonundan bir gök gürültüsü daha yükseldi. Emma kararlılıkla ayağa kalktı. Ethan'ın cevap vermemesi yüzünden gecesini mahvetmeyecekti.

Cevap yazmaya başladı. İÇERİ GELMEK ÜZEREYİM. Mesaja dil çıkaran bir emoji ekledikten sonra GÖNDER tuşuna bastı. Ethan'ı boş verecekti. Aşkı da. İçeride izlemesi gereken ikizler vardı.

26

BIRI GITTI, BIRI KALDI

Sonraki kırk beş dakika, hayaletli köşkü gezdikten sonra köşedeki banklardan birine oturarak kostümlerle dalga geçerken ve aday kuşaklarıyla etrafta dolaşıp sanki ters giden bir şey yokmuş gibi dans eden Gabby ile Lili'yi izlerken çok hızlı geçti. Sayısız öğrenci Emma'yla konuşmaya gelirken birkaç tanesi de iyi dans ettiği için iltifat etmişti. Ancak iki tanesi ondan gözle görülür şekilde uzak durmuştu: Dolap olayından beri görmediği Garrett ve maalesef ki tabut masalardan birinde Samantha'yla –*Sam'le*– muhabbet ederken gördüğü Ethan. Delikanlı ona her baktığında Emma harika vakit geçiriyormuş gibi yapmıştı.

Sonunda Charlotte ve Madeline'la kol kola girerek salondan çıkarlarken hâlâ gecenin en iyi ve kötü kostümlerini –Bay Fıstık kılığına girmiş inek Amanda Donovan'ı, her

zaman herkesi güldürmeyi başaran, partiye Lady Gaga olarak gelmiş muhteşem gey çocuk John Pierce'ı ve tabii ki, gece boyunca parmağındaki bıçakları Madeline'ın suratına doğru açıp, kapatarak kıza işkence etmiş olan Freddy Krueger kılığındaki Davin'i– konuşarak gülüşüyorlardı. "Keşke ben de senin gibi yalnız gelseymişim Sutton," diye sızlandı Madeline.

Sonra Caleb'la el ele tutuşmuş Laurel da salondan çıktı. İkisi birbirlerine bakıp gülüştüler. Caleb, Laurel'ı dudaklarından öpmek için eğilince Madeline, "Evet!" diye bağırdı.

"Seks tanrıçası!" dedi Charlotte arkasından.

Laurel, Caleb'dan ayrılınca kızlara yalandan sertçe baktı. Emma onun kendilerine doğru yürümesini izlerken, gerçekten hoşlandığı birini bulmasına memnuniyetle gülümsedi.

Madeline arabasını o gün daha erken saatlerde kamp gezileri için okulun otoparkına getirmişti. Onlar hep birlikte arabaya yönelirken salonun kapıları hızla açıldı ve Gabby, Kevin Torres'un sırtında dışarı çıktı. Tanrıça kanatları düşmüş, çiçekli tacı ezilip yamulmuştu, ama aday kuşağı hâlâ gururla yerinde duruyordu. Kevin onu nazikçe banka bıraktı, sonra birbirlerine bakarak iğrenç, şımarık sesler çıkarmaya başladılar.

Lili de dışarı çıktı; onun kuşağı da hâlâ üstündeydi. Gabby ile Kevin'ı gördüğünde yüzü gerilip dudakları büzüldü. Elini sertçe sıkıp yumruk yapınca kazara Özgürlük Heykeli meşalesini yaktı. Sonra geniş bir açı çizerek ikilinin etrafından dolaşıp geçti.

Madeline anahtarına basarak SUV'sinin kilidini açınca Emma ön tarafta onun yanına kuruldu. Charlotte ve Laurel da orta koltuğa sıkıştılar. Uyku tulumları, yastıklar, sırt çan-

taları, el fenerleri ve yasa dışı votka şişesi o gün daha önce bagaja yerleştirilmişti. Arabanın içi kısa süre içinde birbirine karışan parfüm, makyaj ve Madeline motoru çalıştırır çalıştırmaz Laurel'ın dağıttığı tarçınlı şeker kokularıyla doldu.

Madeline yan aynaları ayarlarken cam tıklatıldı. "Hey!" Gabby dışarıda elini sallıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Emma. "Şunlar tekrar bize takılmadan önce gidelim hadi."

Madeline ona baktı. "Sutton, onları davet ettik zaten."

Emma'nın ağzı bir karış açık kaldı. "Davet mi ettiniz? Ne zaman?"

Madeline omuz silkti. "Yaptığımız şakadan sonra davet etmek adil olur diye düşündük."

"Bizimle birlikte hazırlanmaları için davet etmek yeterliydi," dedi Emma, sesi gittikçe yükselirken. "Bizimle kamp yapmalarını istemiyorum!"

"Sakin ol." Charlotte'un sesi sıkkın çıkıyordu. "Sadece bir gece."

Caleb'la geçirdiği geceden dolayı yanakları hâlâ kızarık olan Laurel hepsine tek tek baktı. "Zaten daveti geri alamayız," dedi. "Ayrıca kaplıcaların nerede olduğunu onlar biliyor. Daha önce hiçbirimiz oraya gitmedik ve kaplıcaları da bulmak zormuş."

"Kaplıcaları bulmak zor muymuş?" diye tekrar etti Emma zayıf bir sesle. Gövdesine sarılı emniyet kemeri birden mengene gibi sıkmaya başlamıştı sanki. Arabadan inmeliydi. Bir bahane bulmak için beynini zorladı ama o bir şey söyleyemeden Gabby kapıyı açtı.

"Selam, kızlar!" Charlotte ile Laurel'ın yanından geçip en arka koltuğa yerleşti. Lili de gönülsüzce onun peşinden geldi. Boş tek yerin kardeşinin yanı olduğunu görünce homurdansa da koltuğa oturup Gabby'yle arasına elinden geldiğince mesafe koydu ve meşalesini bir silahmış gibi sıkıca kavradı.

İkizlerin bu kadar yakınında olması Emma'nın tenini karıncalandırmıştı. Başı dönüyordu. Diğer kızlar yanlarındayken Lili ile Gabby ona bir şey yaparlar mıydı? Belki de kendisi rahat olursa –ve bütün gece Laurel'ın yanından ayrılmazsa– hiçbir şey olmazdı.

Hayır, hayır, hayır, diye düşündüm çaresizce. Emma'nın arabadan inmesini istiyordum.

"Pekâlâ, sürtükler." Madeline motoru çalıştırdı. "Hadi yola düşelim."

Herkes neşeyle bağırdı. "Kaplıcalar, biz geliyoruz."

Charlotte kollarını koltuğun üst kısmına dayadı. Laurel arkasına dönüp Lili ve Gabby'ye baktı. "Oraya nasıl gidileceğini hatırlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Kısa süre önce babamızla oraya kampa gittik." Gabby'nin sesi, sanki spa merkezinde saatler geçirmiş gibi mahmur ve mutlu çıkıyordu. "Babam kaplıcalarda yüzmemize izin vermedi ama o uyuyunca gidip yüzdük."

"Bu doğru değil," dedi Lili sert bir sesle. "Yüzseydik babam bir şey demezdi."

"Derdi," dedi Gabby. "Boğulacağımızı sanıyordu."

"Yanlış anlamışsın," dedi Lili, bayağı öfkelenmişti. "Zaten *her zaman* her şeyi yanlış anlıyorsun."

Lili'nin bıçak gibi sesi karşısında herkes sessizleşti. Madeline fısıldayarak kükreme sesi çıkardı.

Araba bir kasisin üstünden geçip okulun çıkışına yöneldi. Birileri kapıların üstüne örümcek ağları asmış, yolun iki yanındaki kaktüslere şeytan boynuzları takmıştı. Madeline, dağa çıkan kıvrımlı yola doğru yönelirken ksenon parlaklığında yuvarlak farları olan, diğer yöne giden bir spor araba yanlarından geçti.

Kızlar parti hakkında sohbet etmeye başladılar; Madeline'ın felaket kavalyesi Freddy Krueger'dan ve Laurel'ın Caleb'a karşı filizlenmeye başlayan aşkından bahsettiler. "Senden ne haber?" dedi Madeline, Emma'yı dürterek. "Bir süre ortalarda görünmedin. Eğlenecek birini mi buldun?"

"Kesinlikle hayır," dedi Emma hızla. Ethan meselesini tamamen unutmak istiyordu.

"Siz parti hakkında ne düşünüyorsunuz hanımlar?" diye sordu Charlotte, arkasına dönüp Twitter İkizleri'ne bakarak. "Aday olmak umduğunuz gibi miydi?"

"Tabii ki," dedi Gabby, otomatikçe göğsündeki kuşağını kaldırıp sevgiyle bakarak. "Tüm gözler üzerimdeydi. Kendimi prenses gibi hissettim."

Lili rahatsız olmuş gibi inledi. "Sekiz aday kız var, Gabriella. Sadece sen yoksun!"

Gabby omuz silkti. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bildiğimi hiç sanmıyorum."

"Bu akşam neyin var senin?" Gabby burnunu kırıştırdı. "Bana *Gabriella* dediğinde tıpkı annem gibi oluyorsun."

Lili'nin dudaklarından minik, öfkeli bir ses çıktı. "Sanki ne olduğunu bilmiyorsun."

Herkes tuhaf tuhaf güldü. Madeline boğazını temizledi. "Şey, kızlar?" Ama ikizler onu duymazdan geldiler.

"Böyle kaltaklık edeceksen belki de bu akşam gelmemelisin," dedi Gabby burnu havada.

"Biliyor musun? Belki de ben gelmek istemiyorumdur. Belki de seninle bir dakika daha geçirmek istemiyorumdur," diye hırladı Lili. Bir sonraki dört yol ağzındaki benzin istasyonunu işaret etti. "Şuraya çek."

Madeline direksiyonu kavradı ama dönüş sinyalini yakmadı.

"Ciddiyim ben!" diye bağırdı Lili. "Çek şu lanet olası arabayı şuraya!"

Emma gerildi. Lili daha önce duymadığı kadar dengesiz görünüyordu.

"Vay canına." Madeline çenesini sıkıp yan şeride geçti ve benzin istasyonuna girdi. Pompaların başında birkaç araba duruyordu. Metal gruplarının tişörtlerini giymiş iki ergen, ellerinde sigaralarla girişte dikiliyorlardı. Emma parlak renkli kola şişelerini, raflar dolusu şekeri ve ızgarada yavaşça dönen grimsi sosisleri görebiliyordu.

Araba yavaşlar yavaşlamaz Lili, ikizini arka kapıdan itti. Sonra kendisi de arabadan inip Gabby'yi bir kez daha itti. Kız arkasındaki yeşil renkli bir çöp bidonuna doğru tökezledi. "Ne oluyor be?" diye bağırdı.

Lili'nin gözlerinde delice bakışlar vardı. Özgürlük Heykeli togası üstünden kaymış, fistolu dantel sutyeninin kenarları ortaya çıkmıştı. Kamyonuna mazot dolduran sakallı, yağlı saçlı bir kamyoncu ona gözlerini dikti. Kapının yanında sigara içen çocuklar da bakıyordu. "Kevin'dan hoşlandığımı biliyorsun! Sana bunu defalarca *söyledim*!"

Gabby büyük mavi gözlerini kırpıştırdı. "Bundan hiç bahsetmedin."

"Evet, bahsettim!" Lili ayağını yere vurdu. "Bunu bana her zaman yapıyorsun! Ondan hoşlandığımı çok iyi biliyordun. Onunla her dans ettiğinde bana nasıl baktığını gördüm. Resmen gözüme sokuyordun, biliyorsun!"

Gabby ellerini kalçasına dayadı. "Eh, ondan ben de hoşlanıyorum... o da benden. Sen de aş bunu artık."

"Seni duygusuz küçük..." Lili, Gabby'nin üzerine atılınca Madeline arabadan fırlayıp Lili'yi belinden tuttu. Laurel da inip, Gabby'yi tutarak mini markete giden kısa yolun üzerindeki mesquite ağacına doğru çekti. Ne yapacağını bilemeyen Emma koltuğa yapışıp kalmıştı.

Sigara içen çocuklar birbirlerini dürtüp sırıttılar. "Kedi kavgası!"

Lili soluk soluğa kalmıştı. "Senden bıktım artık," diye tısladı Gabby'ye.

"Öyle mi? Eh, ben de senden bıktım," diye sertçe karşılık verdi Gabby. Lili, Madeline'ın elinden kurtulup bir kolunun altında duran minik, boncuklu çantasından iPhone'unu çıkardı ve birkaç tuşa basıp telefonu kulağına götürdü.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Gabby.

Lili başını geriye attı. "Beni eve götürecek bir taksi çağırıyorum. Kampa bensiz gidin. *Seninle* hiçbir yere gitmem ben."

"Lili..." Gabby pişman olmuş gibi görünüyordu. "Özür dilerim, tamam mı?"

"Evet, Lili," dedi Charlotte, kızılımsı buklelerinden birini omzunun arkasına atarak. "Bizimle gelmelisin. Bunu çözebilirsiniz."

"Bunun şu sıralar olmayacağı kesin," dedi Lili gergince.

Sonra canlandı. "Alo? Evet, bir taksi çağıracaktım. Tanque Verde ile Catalina arasındaki Super Stop'tayım..."

Kumları havaya kaldıran bir rüzgâr çıkınca kızların elbiselerinin etekleri uçuştu ve keskin benzin kokusu burunlarına doldu. Sivilceli ergenler ona neredeyse hemen yaklaşmak istediler, ama Lili'nin attığı ölümcül bakışları görünce hemen geri çekildiler.

Kızlar yavaşça arabaya geri bindiler. "Gerçekten gitmeli miyiz?" diye sordu Charlotte.

"Onu böyle yalnız bırakmak hiç içime sinmiyor," dedi Laurel.

"Ona bir şey olmaz," dedi Gabby gergin bir sesle. "Bizim eve sadece bir kilometre kadar var. İstese yürüyerek bile gidebilirdi. Sadece inatçılık yapıyor işte ezik şey. Onsuz daha iyi zaman geçiririz."

Madeline arabayı tekrar otobana çıkarınca Emma dönüp son kez Lili'ye baktı. Kız hiç maskelemediği bir öfkeyle arabaya bakıyor, ellerinin arasındaki tacını eziyordu. İçinden bir ürperti geçen Emma, Lili onlarla birlikte gelmediği için sessizce şükretti. Yalnızca bir Twitter İkiz'iyle başa çıkabilirdi. Değil mi?

Yanlış, diye düşündüm. Emma katillerimden biriyle çölün ortasına gidiyordu ve geri gelebilecek miydi hiç bilmiyordum.

21

KARANLIĞA İTEN EL

Araba Lemmon Dağı'na tırmanırken kaktüsler yerlerini çam ağaçlarına bıraktı ve havadaki boğuculuk azaldı. Yol kıvrılarak taşlı bir bayıra dönüşürken aşağıdaki muhteşem Tucson manzarası gözler önüne serildi.

"Daha ne kadar yukarı çıkacağız?" diye sordu Charlotte, bir başka kamp alanının daha yanından geçerlerken. Alana birkaç kampçı yerleşmişti ve bir aile, herkesin ortak kullandığı barbeküde burger pişiriyordu.

"Biraz daha yukarı," dedi Gabby, koltukların arasına eğilerek.

Sonunda, manzaralı üç alanı daha geçtikten, iki yanlış dönüş yapıp tekrar aşağı indikten sonra Gabby, "İşte orası!" diye bağırdı.

Madeline arabayı çakıllı, düz bir alana döndürdü. Minik,

ahşap bir tabelanın üstüne KAMP YERİ yazılmıştı. İkinci tabelada PATİKALARA GİDER, üçüncüsündeyse ÇINGIRAKLI YILANLARA DİKKAT EDİN yazıyordu.

Kızlar arabadan inip arka koltuktaki eşyalarını aldılar. Birkaç bin rakım yükseğe çıkmışlardı, hava soğuk ve sertti. Emma'nın tüyleri diken diken olmuştu. Gabby togasını çıkarıp bir kot pantolonla kapüşonlu kazak giyince diğerleri de aynısını yaptılar.

"Spor ayakkabı da giymeliyiz," dedi Gabby, çantasından Nike ayakkabılarını çıkarırken. "Kaplıcalara buradan bir kilometre kadar yürüyerek ulaşılıyor."

"Karanlıkta mı yürüyeceğiz?" deyiverdi Emma. Çöle doğru dönerek ilerleyen çalılarla kaplı yolu doğru düzgün göremiyordu. Islık çalan bir rüzgâr topak halindeki çalıları otoparka doğru sürükledi.

"El feneri bu yüzden icat edilmiş." Gabby gümüş renkli, uzun ve birisinin kafasını ezmeye yetecek kadar ağır bir Maglite fener çıkardı. Işığı açmak için altını çevirdi ama hiçbir şey olmadı. "Nasıl yani?"

Madeline ve Charlotte'un da el fenerleri vardı ama sadece bir tanesi çalışıyor, o da önlerindeki yola zayıf, incecik bir ışık düşürüyordu. "Bu kötü bir fikir bence," dedi Emma. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Belki de başka bir zaman gelmeliyiz."

Gabby sırt çantasını omuzlarına astı. "Yoksa Sutton Mercer... *korkuyor mu?*"

Emma dişlerini sıktı. Laurel kolunu Emma'nınkine geçirdi. "Bir şey olmayacak," dedi. "Söz."

"Hadi gidelim." Patikaya doğru giden Gabby'nin ayakkabıları çakıltaşlarında sesler çıkarıyordu. Madeline sırt çantasından bir şey çıkardı. Ay ışığında krom bir nesne parladı, sonra şişenin içinde çalkalanan sıvının sesi duyuldu. "Al bakalım," diye fısıldadı, matarayı Emma'ya uzatarak. "Sıvı cesaret."

Emma matarayı alıp kapağını çıkardı ama sadece dudaklarına götürüp içiyormuş gibi yaptı çünkü uyanık olması gerekiyordu. Yola düşen kızlar mavi-siyah gökyüzünde karanlık gölgeler halinde arka arkaya dizilerek ilerlemeye başladılar. Gabby'nin beyaz kapüşonlu kazağı hafifçe parlayarak onu gözden kaybetmemesini sağlıyordu ama patika dardı ve dikenli kaktüsler her yerde karşılarına çıkıyordu. Emma'nın arkasındaki Laurel bir ağaç köküne takılıp sendelerken Madeline'ın kazağının kolu bir dala takıldı. Gabby fenerin ışığını sağa sola çevirip duruyordu ama yürümeye başlamalarının üstünden beş dakika kadar geçmişti ki ışık sönerek onları tamamen karanlıkta bıraktı.

Herkes durdu. "Tüh," dedi Charlotte.

Emma arkasına dönüp, gözlerini kısarak geldikleri yöne baktı ama patika yılan gibi dönerek yukarı doğru çıkıyordu ve otopark artık gözden kaybolmuştu. Sutton'ın iPhone'unu çıkarıp fener uygulamasını açtı ama o da çok az ışık veriyordu. Ayrıca telefonun çekmediğini de fark etti ve avuçları terlemeye başladı. "Ne yapacağız şimdi?"

"Hadi devam edelim," diye ısrar etti Gabby. "Çok uzakta değiliz, gerçekten."

Hepsi kaybolmamak için birbirine yaklaştı. "İçim ürpe-

ahşap bir tabelanın üstüne KAMP YERİ yazılmıştı. İkinci tabelada PATİKALARA GİDER, üçüncüsündeyse ÇINGIRAKLI YILANLARA DİKKAT EDİN yazıyordu.

Kızlar arabadan inip arka koltuktaki eşyalarını aldılar. Birkaç bin rakım yükseğe çıkmışlardı, hava soğuk ve sertti. Emma'nın tüyleri diken diken olmuştu. Gabby togasını çıkarıp bir kot pantolonla kapüşonlu kazak giyince diğerleri de aynısını yaptılar.

"Spor ayakkabı da giymeliyiz," dedi Gabby, çantasından Nike ayakkabılarını çıkarırken. "Kaplıcalara buradan bir kilometre kadar yürüyerek ulaşılıyor."

"Karanlıkta mı yürüyeceğiz?" deyiverdi Emma. Çöle doğru dönerek ilerleyen çalılarla kaplı yolu doğru düzgün göremiyordu. Islık çalan bir rüzgâr topak halindeki çalıları otoparka doğru sürükledi.

"El feneri bu yüzden icat edilmiş." Gabby gümüş renkli, uzun ve birisinin kafasını ezmeye yetecek kadar ağır bir Maglite fener çıkardı. Işığı açmak için altını çevirdi ama hiçbir şey olmadı. "Nasıl yani?"

Madeline ve Charlotte'un da el fenerleri vardı ama sadece bir tanesi çalışıyor, o da önlerindeki yola zayıf, incecik bir ışık düşürüyordu. "Bu kötü bir fikir bence," dedi Emma. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Belki de başka bir zaman gelmeliyiz."

Gabby sırt çantasını omuzlarına astı. "Yoksa Sutton Mercer... *korkuyor mu?*"

Emma dişlerini sıktı. Laurel kolunu Emma'nınkine geçirdi. "Bir şey olmayacak," dedi. "Söz."

"Hadi gidelim." Patikaya doğru giden Gabby'nin ayakkabıları çakıltaşlarında sesler çıkarıyordu. Madeline sırt çantasından bir şey çıkardı. Ay ışığında krom bir nesne parladı, sonra şişenin içinde çalkalanan sıvının sesi duyuldu. "Al bakalım," diye fısıldadı, matarayı Emma'ya uzatarak. "Sıvı cesaret."

Emma matarayı alıp kapağını çıkardı ama sadece dudaklarına götürüp içiyormuş gibi yaptı çünkü uyanık olması gerekiyordu. Yola düşen kızlar mavi-siyah gökyüzünde karanlık gölgeler halinde arka arkaya dizilerek ilerlemeye başladılar. Gabby'nin beyaz kapüşonlu kazağı hafifçe parlayarak onu gözden kaybetmemesini sağlıyordu ama patika dardı ve dikenli kaktüsler her yerde karşılarına çıkıyordu. Emma'nın arkasındaki Laurel bir ağaç köküne takılıp sendelerken Madeline'ın kazağının kolu bir dala takıldı. Gabby fenerin ışığını sağa sola çevirip duruyordu ama yürümeye başlamalarının üstünden beş dakika kadar geçmişti ki ışık sönerek onları tamamen karanlıkta bıraktı.

Herkes durdu. "Tüh," dedi Charlotte.

Emma arkasına dönüp, gözlerini kısarak geldikleri yöne baktı ama patika yılan gibi dönerek yukarı doğru çıkıyordu ve otopark artık gözden kaybolmuştu. Sutton'ın iPhone'unu çıkarıp fener uygulamasını açtı ama o da çok az ışık veriyordu. Ayrıca telefonun çekmediğini de fark etti ve avuçları terlemeye başladı. "Ne yapacağız şimdi?"

"Hadi devam edelim," diye ısrar etti Gabby. "Çok uzakta değiliz, gerçekten."

Hepsi kaybolmamak için birbirine yaklaştı. "İçim ürpe-

riyor," dedi Madeline. "Biri bir hikâye falan anlatsın. Dikkatimin dağılması lazım."

"İki Gerçek Bir Yalan!" diye önerdi Laurel, gergince kıkırdayarak. "Çok uzun zamandır oynamıyoruz."

"Eğlenceli olur!" dedi Gabby, yoluna çıkan bir dalı itip geçerek. Dal geri gelince Emma'nın çenesine çarptı.

Madeline sırıttı. "Sen nasıl oynanacağını biliyor musun ki Gabs?"

"*Herhalde.*" Gabby bir kayanın etrafından dolaşarak geçti. "Yalan Oyunu'nun üyesi olmamam geri zekâlı olduğum anlamına gelmez."

Charlotte, "Beni kandırabilirdin," diye mırıldanınca herkes güldü. Emma, yolda hızla ilerleyen Gabby'nin omuzlarının gerildiğini gördü.

Neyse ki Emma, İki Gerçek Bir Yalan'ın kurallarını biliyordu; Alex'le katıldıkları bir pijama partisinde başka kızlarla oynamışlardı. Herkes sırayla ikisi doğru, biri yalan olan üç şey söylüyordu ve diğerleri de hangisinin yalan olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Doğru tahmin edilirse yalanı söyleyen kişi içki içmek zorundaydı. Tahmin yanlış olursa da *tahmin eden kişi* içmek zorunda kalırdı.

"Önce ben," diye gönüllü oldu Madeline, yamacı tırmanırken soluk soluğa. "Bir: Geçen sene ailem Miami'ye gittiğinde bir partiye davetsiz gidip Jennifer Lopez'le tanıştım. İki: Geçen sene Pima Plastik Cerrahi'ye meme ameliyatı için danışmaya gittim. Ve üç: Thayer'ın neden gittiğini bildiğimi düşünüyorum. Hatta sanırım nerede olduğunu da biliyorum, ama kimseye söylemeyeceğim."

Söylediklerini duyunca Emma'nın içi buz gibi oldu. Dönüp Madeline'ın yüzüne baktı ama kız gülümsüyor muydu yoksa kaşlarını mı çatmıştı anlayamıyordu.

"Meme ameliyatı yalan olmalı," diyen Charlotte'un sesi karanlıkta yankılandı. "Mads'in memeleri hepimizden güzel!"

"Yanlış!" diye bağırdı Madeline. "Meme ameliyatı işi doğru. Danışmak için randevu aldım, çünkü çift D olmayı kafamdan geçiriyordum. Fakat ameliyatın nasıl bir şey olacağını öğrenince fikrimi değiştirdim. Bu yüzden, iç bakalım, Char!"

"*Hangisi* yalandı peki?" diye sordu en öndeki Gabby yavaşlayarak. "Thayer mı?"

Madeline omuz silkti. "Hiç öğrenemeyeceksiniz."

Emma bakışlarını ona odakladı. Thayer'ın nerede olduğunu gerçekten *biliyor muydu*? Onu birinden –belki de babalarından– korumaya çalışıyor olabilir miydi?

Charlotte içerken mataranın içindeki sıvının çalkalanma sesi duyuldu. "Pekâlâ. Bir: Garrett'ı aldattım. İki: Sanırım babam annemi aldatıyor. Ve üç: Hayaletli köşkte Freddy Krueger'ı öptüm."

"Ama annen aldatılmayacak kadar seksi, Char." Madeline'ın sesi tereddütlüydü. "Bunun olduğunu sanmıyorum."

Emma ağzını kapalı tuttu, aklına birden bir şey gelmişti. Sabina Kanyonu'nda Sutton'ı beklerken, kardeşinin Facebook sayfasından Charlotte'un babası olarak tanıdığı bir adamla karşılaşmıştı. Adam telaşlanmış görünüyordu. Daha sonra Charlotte, Emma'ya babasının iş seyahatine çıktığını söylemişti. Ama bunu kızlara söylemeyip iki kayanın etrafından sessizce dönüp ilerledi.

"Freddy yalan!" dedi Gabby sonunda.

"İç bakalım, Gabby!" dedi Charlotte karga gibi bir sesle. "Hayaletli köşkteyken arkamda bir çift el hissettim. Biri beni çevirdi dudaklarımdan öptü. Bu kesinlikle Freddy'ydi; acayip tırnaklarını hissettim. O kadar da kötü öpmüyordu, Mads."

Madeline alaycı bir nefes verdi. "Al senin olsun!"

Hangi söylediğinin yalan olduğunu Charlotte'a kimse sormadı. Gabby ceza içkisini içtikten sonra Madeline, "Sıra sende, Sutton," dedi.

Emma derin bir nefes alıp Sutton hakkında ne söyleyebileceğini düşündü. Ama sonra aklına bir şey geldi. "Tamam. Bir: Bir yaz Las Vegas'ta bir hız treninde çalıştım," diye başladı.

"Yalan," dedi Charlotte otomatik olarak onun sözünü kesip. "Sen hiç Vegas'ta çalışmadın."

"Sadece sarhoş olmaya çalışıyorsun, değil mi Sutton?" Madeline matarayı ona verdi. Emma kendi kendine gülümsedi ama onları düzeltmeye zahmet etmedi.

Yürümeye devam ettiler. Uzaktan yalnız bir çakalın uluması duyuldu. Bir kaktüs iğnesi Emma'nın bacağını çizdi. Sonra sıranın en önündeki Gabby dönüp onlara baktı. "Sırada ben mi varım? Bir: Kardeşim ve ben Cadılar Bayramı Dansı kazananı olmak için hile yaptık. İki: Kevin ve ben, hayaletli evdeki sahte gözlerle dolu bir kavanozun hemen yanında öpüştük. Ve üç..." Etki oluşturmak için duraksadığında çekirgelerin cırlamaları duyuldu. "Bir keresinde bir cesede dokundum."

Rüzgâr uluyarak kulaklarına çarparken Emma'nın yüreği ağzına geldi.

Ürperdim. Dokunduğu benim cesedim miydi? Emma'ya şimdi daha çok ihtiyacım vardı. Onun Gabby ile Lili'yi yakalayıp cinayetimi aydınlatmasını istiyordum. Yaptıklarının cezasını çekmelerini istiyordum.

Laurel burnunu çekti. "Cesede mi dokundun? Tabii, tabii."

Emma kanının pompalanmasını kulaklarında hissediyordu. Ayakları ileri doğru gitsin diye elinden geleni yapıyordu çünkü eğer geri dönerse kaybolabilirdi... ya da başına daha kötü bir şey gelebilirdi.

"Ama eğer yalan buysa demek ki aday olmak için hile yaptınız," diye mırıldandı Madeline. "Bunu yapmak mümkün değil, değil mi?"

"Bilmem ki. Mümkün mü?" dedi Gabby alay ederek. Sonra dönüp doğrudan Emma'ya baktı. Emma yüzünü göremiyordu, ama kızın sırıttığından emindi. "Sence ben neler yapabilirim, Sutton?"

Birden patika sona erince kızlar oldukları yerde kalakaldılar. Ama karşılarında kaynayan bir kaplıca suyu yerine bir uçurum vardı. Küçük taşlar yuvarlanıp aşağı düştüler. Loş ışıkta aşağıda birbirine geçmiş dalların siluetleri görünüyordu. Karanlık yüzünden uçurumun ne kadar derin olduğunu anlamak imkânsızdı.

Bir esinti patikada ilerleyip ölü yaprakları ona çarptırınca Emma, Gabby'yle baş edebileceğini düşünmekle ne kadar yanıldığını fark etti. Çölün ortasındaydılar ve ne fenerleri vardı ne de telefonları çekiyordu. Tek bir yanlış adımla, tek bir tökezlemeyle Emma, Gabby ile Lili'nin istediği manşetin konusu olurdu: *Genç Kız Trajik Bir Çöl Kazasında Hayatını*

Kaybetti. Bu gerçekten de mükemmel bir senaryoydu. Çünkü Emma burada ölürse herkes, Sutton Mercer'ın kötü giden bir içki oyunu nedeniyle hayatını kaybettiğini düşünecekti. Üstü kapatılacak bir cinayet kalmayacak, kimsenin Sutton'ın yerini alması gerekmeyecekti. Her şey kolayca bitecekti.

"Şey, Gabby?" dedi Madeline ayağını yere sürterek. "Yanlış bir yere mi döndük?"

"Hayır." Gabby elindeki feneri tekrar avucuna vurup döndürdü ama hâlâ çalışmıyordu. "Yol bu açıklığın diğer tarafında devam ediyor. Karşıya kolay bir sıçramayla geçiliyor, yemin ederim."

Gabby birkaç metre ilerisini işaret etti. Patikayı ikiye ayıran şey bir dağ geçidiydi.

"Ben atlamıyorum," dedi Emma titrek bir sesle.

"Evet, atlıyorsun." Gabby eğleniyormuş gibiydi. "Kaplıcalara ancak bu şekilde gidiliyor."

Emma'nın tepesindeki ağaç dalında bir çift göz parıldadı. Emma daldakinin bir Amerikan puhusunun şekline benzediğini fark etti. Madeline onları itip öne geçti. "Hadi gidelim artık. Yürümekten bıktım." Sonra sırt çantasının saplarını kavrayıp balerin zarifliğinde bir sıçrayışla geçidin diğer tarafına geçti. "Çok kolaymış!" diye bağırdı diğer taraftan.

Gabby ardından Charlotte'un ve Laurel'ın atlamasına izin verdi. Ama Emma yanından geçmeye çalışınca onu durdurmak için kolunu uzattı. "O kadar hızlı değil," dedi kısık bir sesle.

Emma'nın midesi altüst oldu. Buraya kadardı demek.

"Koş, Emma!" diye bağırdım kardeşime. "Kaç hemen buradan!"

Geçidin diğer tarafındaki kızlar beklerken kıpırdanıyorlardı. "Hadi kızlar," diye seslendi Madeline. "Ne bekliyorsunuz?"

Gabby yavaşça uzanıp bileğini kavrayınca Emma irkildi. Şimdi olacakları gözünde canlandırabiliyordu: Gabby onu dağ geçidine doğru savuracaktı. Onu saniyeler içinde kolayca ve hızlıca öldürecek, sonra herkese Sutton'ın ayağının takıldığını söyleyecekti. Emma'nın kafasında yeni bir manşet oluştu: *Genç Kız İkinci Kez Cinayetten Kurtuldu.*

Aniden Emma'nın içinde bir şeyler koptu. Bu gece ölmeyecekti. "Uzak dur benden!" diye bağırdı Gabby'yi geriye iterek.

Ayaklarının altındaki taşlar yuvarlanırken Gabby'nin dudakları küçük bir *O* şeklini aldı. Bir tökezleme sesi duyuldu ve kızın kolları havada savruldu. Zaman yavaşlamıştı sanki. Gabby'nin ayakkabıları buz üstünde kayıyor gibiydi. Dengesini sağlamak için bir şeylere tutunmak istedi ama etrafında yalnızca ince ağaç dalları ve tıraş bıçağı keskinliğinde kaktüsler vardı. Karanlıkta ürkütücü bir çığlık yankılandı. Taşlar sağır edici bir gürültüyle yuvarlandı, tiz bir haykırış daha duyuldu, sonra Gabby düşmeye başladı.

"Gabby!" diye bağırdı Madeline, geçidin kıyısına koşarak.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Charlotte.

Tek bir bağırış havada asılı kaldı, sonra onu çarpma sesleri, bir bedenin ağaç dallarına, kayalıklara ve keskin kaktüslere sürtünme sesi takip etti. Acı verici birkaç saniye sonra bir ses duyuldu. Ağır bir şeyin sonunda zemine çarptığını gösteren uzak ama belirgin bir sesti bu.

28

TUTSAK

Emma'nın midesi öyle altüst olmuştu ki kusacak gibiydi.

"Aman Tanrım." Ellerine sanki onları tanıyamıyormuş gibi baktı. Gabby'yi itmemişti. Bunu yapan kendisi *olamazdı*. O, şiddete eğilimi olmayan *iyi* kız Emma Paxton'dı. Onun canını yakmak isteyen birinin bile canını yakmazdı.

"Tanrım, Sutton!" Charlotte başını ellerinin arasına aldı. "Ne yaptın sen?"

"Gabby?" Laurel'ın sesi kayalık geçitte yankılandı. "*Gabby*?"

"O ölmedi." Madeline'ın sesi yankılanıyordu. "Ölmüş olamaz. İyidir kesin."

Emma geçide baktı ama zemini göremedi. Titremeye başlayan ellerine baktı ve birden kendisinden iğrenmeye başladı. Nasıl birine *dönüşmüştü* böyle? "Ben böyle olsun

istemedim…" dedi telaşla. "Düşünemedim…" Yanaklarından yaşlar süzülmeye başladı.

"Ne oldu ki?" diye sordu Charlotte. "Onu ittin mi?"

"Hayır! O beni tuttu ve ben…" dedi Emma ağlayarak. Sözcükler ağzından inleme ve hıçkırık gibi çıkıyordu. "Böyle bir şey olacağını…" Cümlenin gerisini getiremedi. Bir *kaza* mı olmuştu yoksa korkusu ve öfkesine yenik mi düşmüştü? Onu çok mu sert itmişti? Suçluluk duygusu damarlarında dolaşmaya başladı. Bu bir hata olmalıydı. Bir rüya. Bir kâbus. Ama sonra Gabby'nin gergin omuzlarını, onu nasıl ittiğini hatırladı. Ve yeni dehşet gözyaşları gözlerine hücum etti.

"Gabby'ye yeterince çektirmedin mi Sutton?" diye haykırdı Charlotte. "Ya ona bir şey olduysa?"

"Söyledim size, isteyerek olmadı!" diye bağırdı Emma. Başı dönüyordu. Gözlerini kısarak karanlık içindeki geçidin dibine baktı. Gabby orada, hayatta ve iyi *olmalıydı*. Bunların olmaması gerekiyordu. *O* kötü biri değildi. Asıl kötü kişiler Sutton'ı öldüren Gabby ile Lili'ydi! O sadece kendisini koruyordu! Ama Sutton'ın arkadaşları bunu yemezdi. Polisler de ikizlerin yaptıklarına dair kanıt olmadığı sürece ona inanmazlardı.

"Biri 911'i arasın!" diye bağırdı Laurel.

Emma çaresizce Sutton'ın telefonuna baktı. "Burada telefon çekmiyor!"

"Ne yapacağız?" diye bağırdı Madeline. Laurel dağdan aşağı inen karanlık, dar bir patikaya işaret etti. Patika fazla büyümüş kaktüsler, böğürtlen çalıları ve bodur ağaçlarla kaplanmıştı. "Onun yanına gitmeliyiz. İyi olup olmadığına bakmalıyız."

Laurel çalıları iterek geçti ve ceptelefonunu ışık vermesi için kullanarak patikadan aşağı ilerlemeye başladı. Emma da geçidin diğer tarafına sıçrayıp onların peşine takıldı. Kaktüs dalları kollarına batıyor, teninin altına bile geçiyordu ama Emma acı hissetmiyordu. *Bir kazaydı*, diye tekrar ediyordu kendi kendine. Ama içindeki minik bir ses bağırmaya devam ediyordu. *Kaza mıydı?*

"Gabby!" diye seslendi Laurel.

Madeline da, "Gabs!" diye bağırdı.

Cevap yoktu. Buz gibi bir esinti Emma'nın ince kazağının içine doldu.

"Ya yanına gittiğimizde bilinci kapalı olursa?" dedi Laurel hıçkırarak. "Kalp masajı yapmayı bilen var mı?"

Charlotte bir ağaç dalını kavradı ama dal onun ağırlığıyla her an kırılabilecekmiş gibi görünüyordu. "Nasıl ambulans çağıracağız? Ya nöbet geçiriyorsa?"

"Doktor kullandığı ilacın bunu önleyeceğini söylemişti, değil mi?" dedi Laurel ama sesi hiç de buna inanıyormuş gibi çıkmıyordu.

"Ya bugün ilacını almayı unuttuysa?" dedi Madeline titrek bir sesle.

Charlotte bir toprak parçasından uzanan mızrak şeklinde bir kayanın kenarından geçerek dikkatlice patikadan aşağı inmeye başladı. Emma da diğer kızlar da bir kez daha ceptelefonlarından arama yapmayı denediler ama sinyal yoktu. *Çatırt.* Emma olduğu yerde durup etrafına bakındı. "Gabby?" diye seslendi umutla. Fakat cevap gelmedi.

Kızlar ilerlemeye devam ettiler. On dakika daha tökez-

leyerek bayırdan indikten sonra sonunda geçidin zeminine ulaştılar. Kurumuş bir dere yatağına benzeyen geçidin iki yanı sarp, siyah kayalıklarla çevriliydi. Kumlu zeminse yumuşaktı. Hava o kadar hareketsizdi ki sanki bir kubbenin altındaymış gibiydiler. Gökteki yıldızlar loş olsalar da parlıyorlardı ve bulanık ay ışığı gri bulutların arasından görünüyordu. Burada tüm gözlerden uzaktaydılar. Ölseler asla bulunmazlardı.

Tıpkı benim bulunmadığım gibi. Aslında, burası cesedimi saklamak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu. Burayı tanıdığıma, cesedimin burada olduğuna dair bir işaret görmeyi ya da kozmik bir mesaj almayı bekledim…

"Gabs?" diye bağırdı Madeline. "Neredesin?"

"Burada değil, kızlar." Charlotte nehir yatağının kıyısındaki bir kayaya dayandı. "Yanlış yerde olmalıyız."

Emma mavimsi karanlıkta gözlerini kırpıştırdı. Görebildiği kadarıyla yerde hiçbir şey yoktu. Herhangi birinin cesedinin olmadığı da kesindi. İçi soğuk ve nemli bir his dolarken Emma dizlerinin üstüne çöktü. Birden nefes alamaz olmuştu. Madeline yanına geldi. "İyi misin?"

Emma başını önce olumlu, sonra olumsuz anlamda salladı. "Ben…" Cümlesinin devamını getiremedi.

"Şokta herhalde," dedi Laurel.

"Yüce İsa," diye fısıldadı Charlotte, sanki ihtiyaçları olan buymuş gibi.

"Gabby'yi ayrılıp da arayalım bence," diye önerdi Laurel. Sonra sağına işaret etti. "Ben şu tarafa gideceğim."

"Ben sola giderim," dedi Charlotte.

"Ben de arabaya döneyim," dedi Madeline. "Ya da 911'i arayabilmem için telefonun çekeceği bir yere kadar giderim. Sutton, sen burada kal, tamam mı? Kıpırdamadan otur. Seni almaya geliriz."

Hepsi farklı yönlere dağıldılar. Emma solgun siluetleri gözden kaybolana kadar arkalarından baktı. Etrafında hafif bir esinti vardı ve dağdan aşağı çakıltaşları yuvarlanıyordu. Birden, göğsündeki ezici his kaybolmaya başlayınca Emma derin bir nefes alıp avuçlarını birbirine sürttü. Burada öylece oturamazdı. Kalkıp Gabby'yi aramalıydı. "Merhaba!" diye seslendiğinde sesi hafifçe yankılandı.

Sonra birden sağ tarafından kısık, ince bir ses duydu ve alarma geçerek sırtını dikleştirdi. "Gabby?"

Kesik bir nefes sesi duyuldu, ardından minik bir inleme daha yükseldi.

"Gabby!" Emma'nın içi umutla doldu. Hızla kendi etrafında dönerek sesin geldiği yeri belirlemeye çalıştı.

Bir inleme daha geldi. Emma geçidin kıyısındaki, kayalardan oluşan duvara doğru ilerledi. "Gabby!" diye seslendi. "Sen misin?"

"*Yardım*," diye bağırdı çatlak, zayıf bir ses.

Bu *Gabby'ydi*. Emma boş alanı inceleyip Sutton'ın telefonunu kayalıklara doğrulttu ve sonunda, birkaç metre yukarıda hayvan yuvası zannedilebilecek bir açıklık buldu. Karanlık oyuğa bakarken kulağını iyice kabarttı. İçeriden, "Yardım!" diye bir başka kısık, çaresiz bağırış duyduğunda aynı anda hem sevinç hem de üzüntü hissetti.

Emma, Gabby'yi bulmuştu bulmasına ama kız içeride tutsak haldeydi.

29

DÜNYADAKİ EN KARANLIK YER

Emma minik oyuktan içeri baktı. "Gabby!"

Kız düştüğünde taşlar yer değiştirmiş olmalıydı. Emma geri çekilip karanlıkta gözlerini kırpıştırdı. "Laurel? Charlotte?" Kimse cevap vermedi.

Mağaranın içinden bir başka zayıf öksürük sesi daha yükseldi. Aşağı indiğinden beri sıcaklık en az on derece düşmüş gibiydi ama yüzünden ve sırtından terler akıyordu. Açıklığa tekrar baktı. Kayaların arasında bir kişinin geçebileceği kadar geniş bir yer vardı. İçeri girebilirdi. *Girmeliydi.* Gabby'yi aşağı iten kendisiydi. Kız Sutton'ı öldürmüş olsa da Emma katil değildi. Şimdi de bu işi düzeltmeliydi.

"Geliyorum Gabby," diye seslendi.

Sırt çantasını yere bırakıp kazağının kollarını sıvadı. Derin bir nefes alıp küçük deliğe adım attı ve vücudunu kıvıra-

rak içeri girdi. Mağarada hayvan kokusuna benzer bir koku vardı. Tenine değen kayalar kaygan ve soğuktu. Omuzlarını içeri çekip kollarını uzatarak yolunu bulmaya çalıştı. Kalçaları dar tünelin kenarlarına değerken birkaç metre ilerledi.

"Gabby?" diye seslendi. Sesi mağaranın içinde çok yüksek çıkıyordu. "Gabby?" dedi tekrar. Ama kız cevap vermedi. Bayılmış mıydı? Yine mi nöbet geçiriyordu? Ölmüş müydü?

Eğilerek ilerlerken en ufak hareketiyle kafasına küçük taşlar düşüyordu. Ciğerlerine tozlar yapışmıştı. Bir ara omzunun üstünden baktı, ama içeri girdiği açıklığı pek göremiyordu.

Ben de Emma'yla birlikte ilerliyordum. Dar alan kapağı kapatılmış bir tabut gibiydi.

"Gabby?" diye bağırdı Emma tekrar. Sonra dizleri bir kayaya çarptı. Birbirine değecek gibi duran iki taşın arasından omuzları sıkışarak geçip mağaranın daha geniş bir alanına adım attı. Burada neredeyse dik durabiliyordu. "Gabs?" Hâlâ cevap yoktu. Nereye gitmişti bu kız? Emma'nın kulakları onu yanıltmış mıydı?

Birden büyük bir gümbürtü duyuldu. Yüzüne ve burnuna tozlar çarptı ve yüksek bir vınlama sesi kulaklarında çınladı. Kafasına ve sırtına düşen çakıltaşları tişörtünün içine doldu. *Heyelan oluyor*, diye düşünürken başını koruyarak ve tünelin zeminine yüzüstü yattı.

Gürültü birkaç saniye daha sürdü. Ortalık sakinleşince Emma dikkatlice başını kaldırıp etrafına bakındı. Her taraf toz toprak olmuştu. Geldiği tarafa gözlerini kısarak baktığında içeri girdiği küçük açıklığın *kaybolduğunu* gördü. İçe-

ride tutsak kalmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

İçi panikle doldu. "Yardım edin!" diye bağırdı ama sesi yakınındaki kayalarda yankılansa da daha uzağa ulaşmadı. "Yardım edin!" diye haykırdı tekrar ama faydası yoktu. Diğer taraftan seslenen yoktu. Sutton'ın arkadaşları neden şimdiye kadar dönmemişlerdi? Onu neden duymuyorlardı?

Tekrar açıklığa doğru bakıp Gabby inliyor mu diye kulak kesildi. "Gabby?" diye fısıldadı sağa sola bakınarak. Kalbinin gümbürdemesini kafasında bile hissedebiliyordu, öyle ki bu gümbürtülerle bir heyelan daha gerçekleşebileceğini düşündü. Gözleri ona yine oyun oynuyordu sanki. Orada olmayan şeyler görüyordu. Bir sandalye. Oturan bir siluet. Kayalara yaslanmış bir tenis raketi. Başı dönüyordu, kapalı mekânda oksijen kaybediyor olmalıydı.

O anda soğuk ve güçlü bir el bileğini kavradı. Emma bir çığlık kopardı. Kolunu kurtarmaya çalıştı ama onu tutan kişi bırakmıyordu. Bir el fenerinin solgun ışığı, bir kızın yüzünün alt kısmını aydınlattı. "G-Gabby?" diye kekeledi Emma.

Önünde duran kişi gülümsedi. Ama bunlar Gabby'nin dudakları değildi. Emma sert bir nefes aldı. Yoksa bu...?

"Selam, Sutton," dedi kız. Sonra delice bir kahkaha attı. "Gelebildiğine sevindim."

Nemli hava Emma'nın ensesini buz gibi yapmıştı. Dengesini sağlamak için serbest eliyle toprağa ve kayalara tutundu. "Lili?" dedi titrek bir sesle. "S-sen burada ne yapıyorsun?" Onu benzin istasyonunda bırakmamışlar mıydı? Kız gelmeyi reddetmemiş miydi?

"Hadi ama Sutton." Lili kıkırdadı. "Cevabı biliyorsun sen."

Sözcükler Emma'nın göğsünü kesiyordu. Birden neler olduğunu anladı. Gabby ve Lili'nin münakaşası, Gabby'nin düşüşü, mağaranın içinden gelen Lili'nin inlemeleri, hatta taşların üstüne yağması bile ikizlerin onu yalnız yakalamak için kurduğu bir düzendi. Kızlar birbirlerine öfkeli değildi. Gabby'ye bir şey olmamıştı. Twitter İkizleri, onun ittiğini sandığı kızı kurtarmak için bu mağaraya gireceğini biliyorlardı; çünkü o Sutton değildi ve yaptığı için kendisini berbat hissedecekti. Şimdi de Emma tam istedikleri yerdeydi. Onu uyarmışlardı, değil mi? Sayısız defa, sayısız şekilde. *Sutton olmaya devam et. Hiçbir şey söyleme. Dedektiflik yapma. Ciddiyim. Yoksa sıradaki sen olursun.*

Emma da onların tuzağına kendi ayaklarıyla gelmişti.

"Lütfen." Sözcükler dudaklarından dökülürken vücudu iki büklüm oldu ve başı dönmeye başladı. Kusacakmış gibi hissediyordu. "Konuşarak halledemez miyiz?"

"Konuşacak ne var ki?" diye sordu Lili kısık sesle.

"Lütfen bırak beni gideyim," diye yalvardı Emma, kurtulmaya çalışarak. Lili onu sıkıca tuttu. "Kötü şeyler yaptım, Lili. Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım. Söz veriyorum."

Lili dilini şıklattı. "Seni uyardım *Sutton*. Ama sen dinlemedin." Kayalara sürtünerek Emma'ya daha da yaklaştı. Sonra çevik, sert bir hareketle Sutton'ın madalyonunu kavradı; tıpkı Charlotte'un mutfağında yaptığı gibi. Emma tüm gücüyle tekmeler savurdu ama dizini kafasının üzerindeki kayalara çarpıp bacağından aşağı kan süzülmeye başladığını hissetti. Çığlık atmaya çalıştı ama Lili eliyle ağzını kapatmıştı. Bu yüzden sesi boğuk çıktı. Lili kolyeyi iyice çeke-

rek Emma'nın gırtlağına sertçe dayadı. Emma öksürmeye, kollarıyla bacaklarını tüm gücüyle savurmaya başladı. Lili zinciri Emma'nın tenini kesene kadar çekti.

"Lütfen!" dedi Emma çatlak bir sesle, bağıracak kadar bile soluğu kalmamıştı. Ciğerleri çığlık çığlığa bağırırken Emma nefes almaya çalıştı. Lili kıkırdadı.

Sonra Emma birden boynunun yan tarafında bir acı hissetti ve kolye koptu. Ağır madalyon zincirden kurtulup Emma'nın kazağının içine düşerek kotunun belinde durdu. Lili'nin gözleri alev alevdi. Ağzı bir gülümsemeyle timsah ağzı gibi gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Alnındaki bir damar gerilirken Emma'ya öfke ve intikam hırsıyla bakıyordu. Bu bir katilin yüzüydü. *Sutton'ın* katili... şimdi onun da katili olacaktı.

Emma'nın kaçmasını istiyordum. Ya da mücadele etmesini. Ama bunun yerine kendimi en kötüsüne hazırladım. Sonra birden, bir anıyı hatırlayacağıma dair o tuhaf his bir yük treni gibi bana çarptı. Dönen parlak ışıklar gördüm. Kocaman açılmış gözler. Sedyeye yatırılmış bir kız. Bir kapının üstüne parlayan kırmızı harflerle yazılmış ACİL kelimesi. Burnuma antiseptik ve hastalık kokuları doldu. Kulağıma inleme sesi geldi. Bu ses belki de bana aitti.

Ve birden yepyeni bir anının içine düştüm...

30

KÖTÜ SONUÇ

Acil servisin bekleme odası insanlarla dolu: Çığlıklar koparan hasta bebekler; kirli tombul parmağına kocaman bir kıymık batmış, yağ içindeki kasklı bir adam; bir ayakları mezardaymış gibi görünen bir grup ihtiyar... Biz de beş kız dimdik oturmuş, bizi acil servisteki Gabby'den ayıran çift kanatlı kapıya bakıyoruz. Ne eski dergileri karıştırıyor ne de saçma yerel haberleri veren televizyonu izliyoruz.

Hastaneye ulaştığımızda Gabby'yi tedavi alanına aldılar ve hemşirelerin bize söylediği tek şey beklememiz gerektiği oldu. Sonra Lili'nin volta atmakta olduğu bekleme odasını işaret ettiler.

Bay ve Bayan Fiorello geldiğinde Lili'nin onlara gerçekte neler olduğunu anlatacağını düşünerek korkuya kapılıyorum. Ama anlatmıyor. Bunun yerine onlara sarılıp hıç-

kırmaya başlıyor. Gabby'nin ailesi bizden birkaç sandalye öteye oturup gözlerini sehpada duran kitapların kapaklarına dikiyorlar. Bayan Fiorella'nın saçlarında bigudiler var. Bay Fiorello ise terliklerle gelmiş. Saat gece yarısını geçip bir olmuş.

Yarım saat kadar bekledikten sonra Lili ayağa fırlayıp kalın cam duvarın arkasındaki triyaj bölgesindeki kadınlardan birine yaklaşıyor. Bayan Fiorello kızının peşinden giderken Bay Fiorello başını sandalyesinin arkasına yaslayıp gözlerini kapatıyor. Kadın, Lili'ye kardeşini göremeyeceğini beşinci kez söyleyince kız, "Ya Gabby öldüyse? Ya benim kanıma ihtiyacı varsa?" diye bağırıyor.

Laurel gözyaşlarına boğulurken Madeline maniküründen geri kalanları kemirmeye devam ediyor. Charlotte'un ise kusacakmış gibi yanakları şişip duruyor.

"Özür dilerim," diyorum kısık sesle onlara. Hepsinin içlerinden benim bir kaltak olduğumu düşündüklerini biliyorum. "Bunun böyle sonlanacağını..."

"Kes artık, şu konuyu konuşma, tamam mı?" diye tıslıyor Charlotte, tırnaklarını bacaklarına geçirerek. "Polislere bir şey söylemediğime pişman etme beni."

Mavi doktor önlüğü ve ameliyat başlığı takmış, orta yaşlı, saçları seyrelmiş bir erkek doktor acil servis kapılarından dışarı çıkıp Lili'yle annesini görerek onların yanına gidiyor. Dördümüz de Bay Fiorello ile birlikte ayağa fırlayıp onlara doğru koşuyoruz. Doktorun yüzü kötü haber verecekmiş gibi asık. Elindeki tükenmez kalemin düğmesine basıp dururken ağzını buruşturuyor. "Siz Gabriella Fiorello'nun ailesi mi-

siniz?" diye sorduğunda Lili'nin anne babası başlarını sallıyorlar. Bay Fiorello, Bayan Fiorello ile Lili'yi kendisine doğru çekip onlara sarılıyor.

"Gabriella tonik-klonik nöbet adı verilen bir nöbet geçirmiş," diyor doktor. "Beynin elektriksel aktivitesindeki düzensizlikler buna neden olur. Biraz sarsılmış ama şu anda iyi ve dinleniyor."

Lili'nin gözleri kocaman açılıyor. "İyi mi? Ama neden nöbet geçirdi?"

Kalemin sonu gelmez çıt çıtları devam ediyordu. "Nöbetler, bir enfeksiyon tarafından tetiklenebilir. Ama kan tahlili yaptığımızda herhangi bir enfeksiyon izi bulamadık. Beyin tümörleri de nöbetleri tetikleyebilir ama çektiğimiz emarla bu olasılığı da sildik. Büyük ihtimalle..."

"Ya korku?" diye sözünü kesiyor Lili doktorun.

Doktorun kaşları soru sorar gibi kalkıyor.

"Korku nöbeti tetikleyebilir mi?" diye soruyor Lili. "Mesela biri onu gerçekten ama gerçekten korkuttuysa?" Dönüp bana imalı imalı bakıyor. Biraz daha yerin dibine geçiyorum.

"Bu pek mümkün değil," diyor doktor. "Biz Gabriella'nın sara hastası olduğunu düşünüyoruz. Hastalık muhtemelen doğduğundan beri vardı ama yüzeye çıkmadan önce bir süre uykuda kaldı. Çirkin kafasını neden bu gece kaldırmaya karar verdiğini hiç bilemeyeceğiz."

"Sara mı?" diye tekrar ediyor Lili. Doktora inanmıyormuş gibi görünüyor. "Ama... ama bu ciddi bir hastalık! Sadece ucubelerde sara hastalığı olur!"

"Lilianna." *Bayan Fiorello kızına rahatsız olmuş gibi bakıyor.*

"Bu doğru değil," diyor doktor nazikçe. "Sara kolayca idare edilebilir bir hastalıktır. Tonik-klonik nöbet geçiren hastaların çoğu bir daha aynı nöbeti geçirmez. Ama emin olmak için Gabriella'nın ömür boyu kullanacağı bir ilaç yazacağız. Araba kullanırken ya da yalnız başınayken nöbet geçirmediği için şanslıyız. Beşinizin onunla birlikte olması ve ambulans çağırmayı akıl edebilmiş olmanız çok iyi."

Konuşup konuşmayacaklarını merak ederek kızlara göz atıyorum. Ambulans Gabby için değil, ben arabayı raylarda durdurduğum için çağrılmıştı. Ama kimse tek kelime etmiyor.

Bay ve Bayan Fiorello duyduklarını sindirmeye çalışırken başını sallayıp doktora teşekkür ediyorlar. Doktor hareketli beyaz kapılara işaret etti. "İsterseniz gidip onu görebilirsiniz. Biraz uykulu ama sizi soruyordu."

Acil servis kapılarını iterek hemşire istasyonunu, birkaç boş yatağı geçiyor ve perdesi kapatılmış küçük bir alanda Gabby'yi yatarken buluyoruz. Solgun ve asık yüzlü kızın üstüne rengi solmuş, puantiyeli bir hastane önlüğü giydirilmiş.

Lili ona doğru koşup, kollarını boynuna sararak yatağın gıcırdamasına neden oluyor. "İyi olduğun için çok mutluyum," diye fısıldıyor. Sesi gözyaşları nedeniyle boğuklaşmış.

"Çok iyiyim," diyor Gabby. Yorgun görünse de iyi olduğu belli.

Anne babasına sarıldıktan sonra bize küçük bir gülücük atıyor. "Merhaba, kızlar."

Hepimiz sırayla Gabby'yi kucaklıyoruz. Bedeni ince has-

tane önlüğünün içinde minicik kalmış gibi. Sonra rahatlama, minnettarlık ve gergin bir enerjiyle birbirimize sarılıyoruz. Lili bile bana sarılıp sıkıyor. "Bu söylediklerimi kafana yaz," diye mırıldanıyor sonra kulağıma. "Bu eşek şakası kötü bitmemiş olabilir ama Gabby ve ben seni ele geçireceğiz. Ne zaman ve nerede olduğunu bilemeyeceksin ama öyle ya da böyle elimize düşeceksin."

Onu önemsemediğimi gösterircesine elimi sallıyorum. Twitter İkizleri bana eşek şakası mı yapacak? Tabii. *Artık bekleme odasındaki korkmuş, çaresiz kız değilim. Yine herkesin imrendiği Sutton Mercer'ım. Herkesin korktuğu kız. Her şeyden paçayı sıyıran kız.*

"Denediğinizi görmeyi çok isterim," diye meydan okuyorum.

Lili gözünü bile kırpmıyor. "Oyun başlasın, Sutton."

"Oyun başlasın," diye karşılık veriyorum.

31

AKILLI KÜÇÜK SÜRTÜKLER

"Lütfen," diye fısıldadı Emma, Lili tepesinde dikilirken. Kız onu boğmaya çalıştığı için vücudu zayıf düşmüş ve oksijensiz kalmıştı. "Lütfen bana bir şey yapma."

"Son vedanı et," diye hırladı Lili.

Emma gözlerini kapatıp veda edilecek insanları düşündü. Öpmeye fırsat bile bulamadığı, öpmeyi ne kadar *istediğini* şimdiye dek hiç fark etmediği Ethan... Artık birlikte dedikodu yapıp gülüşemeyeceği Madeline, Laurel ve Charlotte... *Emma'nın* arkasından yas tutacak kim vardı ki? Ethan bile Emma için yas tuttuğunu kimseye söyleyemezdi. Onu Sutton Mercer olarak tanıdığı biliniyordu sonuçta; kızın gizli ikizi olarak değil. Alex de onun Sutton'ın yerine geçtiğini bilmiyordu; yani arkadaşının öldüğünden haberi olmayacaktı.

Kendi yüzünün tıpkısı olan Sutton'ın yüzü gözünde can-

landı. İkizini tanımayı dünyadaki her şeyden daha çok isterdi. Ve onun için cinayetini çözmeyi, bu korkunç suçu ortaya çıkarmayı dilemişti. Şimdi kim bilir ne olacaktı? *Özür dilerim, Sutton,* diye düşündü Emma. *Elimden geleni yaptım.*

Biliyorum, Emma. Elimi kardeşimin omzuna koyarak onu teselli etmeye, yanında olduğumu göstermeye çalıştım.

Mağara bir mezar kadar sessizdi. Lili eğilip ağzını Emma'nın kulağına doğru yaklaştırdı. Sonra kısık ve neşeli bir sesle, "Yakaladım seni," dedi.

Emma'nın boğazındaki elleri gevşedi. Emma gözlerini açtığında Lili isterik bir şekilde kıkırdıyordu. "Yakalandın!" dedi bu sefer daha yüksek sesle. Sanki birisini çağırıyor gibiydi.

Taşlar hareket etmeye başladı ve Emma'yı içeri hapseden büyük kaya birden yok oldu. Parlak bir fener ışığı yüzlerine tutuldu. "Yakalandın!" diye bağırdı mağaranın dışındaki biri. Emma elini alnına siper edip karşısındaki fidan boylu sarışına baktı. Bu... Gabby miydi?

Emma mağaradan dışarı fırladı. Ayaklarının sert zemine bastığını hissettiği anda Gabby şakayla sırtına vurdu. "Nasıl da korktun ama! Seni çok fena kandırdık!"

Madeline, Charlotte ve Laurel da yüzlerinde suçluluk ifadeleriyle Gabby'nin arkasında belirdiler. Kalbi gümbür gümbür atan Emma nefes almaya çalıştı. "Sizin bundan haberiniz var mıydı?"

Laurel süklüm püklüm gülümsedi. "Dansta öğrendik."

Emma'nın ağzı açık kaldı. Önce mağaradan çıkan Lili'ye, sonra Gabby'ye döndü. Derin bir nefes alarak sinirlerini ya-

tıştırmaya çalıştı ama nefesi boğazına takıldı. "Ne zamandır planlıyordunuz bunu?" dedi hızla.

Twitter İkizleri birbirlerine baktılar. "Lili ve ben birkaç hafta önce babamızla çıktığımız kamp gezisinde burayı bulduk," diye itiraf etti Gabby. "Sonra siz bizi kampa davet edince planı hayata geçirdik."

Lili, Gabby'nin el fenerini alıp dağ geçidine doğru tuttu. "Gabby'nin düştüğü yerin hemen altında bir çıkıntı var. Sen onu ittikten sonra oraya atladı." İtme kelimesini söylerken parmaklarıyla havada tırnak işareti yapmıştı. "Ben de çok kötü düşmüş gibi göstermek için aşağıda bir sürü ses çıkardım."

"Yani sen başından beri burada mıydın?" diye sordu Emma.

"Evet. Taksi çağırıyormuş gibi numara yaptım," dedi Lili. "Bugün daha erken saatlerde arabamı Super Stop'ın arka tarafına saklamıştım."

"Ah, Kevin için de gerçekten kavga etmiyorduk bu arada," dedi Gabby sırıtarak. "Lili onunla ilgilenmiyor."

Lili yüzünü buruşturdu. "Tütsülenmiş somon gibi kokuyor o çocuk."

"Hiç de bile!" Gabby'nin dolgun dudakları büzüldü.

Lili omuz silkip Emma ile diğerlerine döndü. "Siz gidince ben de buraya gelip geçidin altına saklandım. Yakınlarda bir başka otopark daha var; buraya sizden daha hızlı gelmemi sağladı. Gabby düşmüş gibi yaptıktan sonra mağaraya girdim..." –Lili kayalara işaret etti– "O mağarayı biz oluşturduk bu arada. Gündüz gözüyle görsen *çok* sahte göründüğünü anlarsın."

"Lili sizi bekledi," diye devam etti Gabby, topuklarının

üstünde gururla sallanarak. "Sonra, Sutton içeri girince ben de saklandığım yerden çıkıp ikisini içeri tutsak ettim." *Ne ürpertici*, der gibi parmaklarını kıvırdı.

"Sutton'ı duymalıydınız!" Lili'nin gözleri parlıyordu. "Hayatı için yalvarıyordu! Görülmeye değerdi!" Lili fenerinin ışığını iPhone'una tuttu. "Hepsini kaydettim. Hepimiz Sutton'ı duyabiliriz. *'Lütfen! Bana bir şey yapma, lütfen! Bunu konuşarak halledemez miyiz?'*"

Gabby sırıtarak Emma'ya baktı. "Haftalardır aklını kaçırmış haldeydin, sana ne zaman şaka yapacağımızı düşünüyordun. Geçen gün seni arabaların çekildiği otoparka götürdüğümüzde neredeyse altına edecektin, yemin ederim."

Lili parmağını Emma'ya doğru salladı. "Arabayı rayların ortasında durdurma şakanı sana ödeteceğimizi söylemiştim."

"Raylardan bahsetmişken, küçük çuf-çuf kolye ucumuzu beğendin mi?" Gabby, Lili'nin bileğindeki bilekliğe vurarak sallanmasını sağladı. Sonra diğerlerine döndü. "Birkaç hafta önce Sutton için golf kulübüne küçük bir hediye gönderdik. Henüz eşitlenmediğimizi hatırlatmak için minik bir şey."

"Demek sizdiniz," dedi Emma. Bunu soru sorar gibi değil, bir şeyi belirtir gibi söylemişti.

"Tabii ki de bizdik." Lili sırıttı. "Başka kim olabilirdi?"

Gabby kıkırdadı. "Soğukkanlı Sutton Mercer'ın bu kadar korkutulabileceğini kim bilirdi?"

Hepsi dönüp Emma'ya bakarak bir cevap beklediler. Kalbi hâlâ göğüs kafesine çarpıyordu. Kanı adrenalin doluydu. Saniyeler önce hayatının sonuna geldiğini düşünmüştü. Gabby ile Lili'nin, Sutton'ın katilleri olduğuna, davanın

çözüldüğüne yemin edebilirdi. Ama şimdi her şey altüst olmuştu. Hepsi şaka mıydı yani? Kötü niyet ya da intikam hırsı yok muydu? Rahatlamıştı evet ama aynı zamanda, Sutton'ı başka kimin öldürmüş olabileceğine dair hiçbir fikri olmadığının da farkına varmıştı.

Ama ben haftalardır ilk kez gevşemiş hissediyordum. Emma güvendeydi... şimdilik. Gabby ile Lili'nin tek istediği bizim gruba girmekti. Katilim dışarıda bir yerdeydi. Emma'nın karşısında duran –onun ben olduğumu düşünen– beş kız ise katilim değil, sadece arkadaşlarımdı.

Sonunda Emma sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı. "Beni kesinlikle kandırdınız," diye itiraf etti. "İyi şakaydı."

"*Harika* şakaydı," dedi Charlotte. "Nasıl buldunuz bunu? Yardım aldınız mı?"

"İster inanın ister inanmayın bu fikir bizim küçük beyinlerimizden çıktı." Lili başının üzerini işaret etti. "Size milyonlarca kez söyledik, tonlarca eşek şakası fikrimiz var. Ama siz züppeler bizi dinlemiyordunuz. Biz de meseleyi kendimiz halletmeye karar verdik."

Charlotte kollarını göğsünde birleştirdi ve Emma'ya baktı. "Bence bu şimdiye kadarki en iyi eşek şakası olabilir."

"Tren şakasından daha iyi," dedi Madeline.

"Boğulma videosundan da iyi," diye ekledi Laurel. "Hatta Sutton'ın şeye yaptığı..." Madeline'a bir bakış atıp çenesini kapattı.

Gabby ile Lili, Emma'ya döndüler. İkisi de alfa köpeği etkilemeye çalışan yavru köpekler gibi umut ve heves dolu gözlerle ona bakıyorlardı. Emma birden tüm çektikleri için

Gabby'ye acıdı.

Ben de Gabby'ye üzülmüştüm. Ama bundan daha önemlisi utanmış hissediyordum. Onun nöbeti karşısında duyarsız kalmıştım. Sanki aralarındaki en önemli kişi benmişim gibi, kimseye *benim* ne yaptığımı söylememelerini tekrar tekrar tembih etmiştim. Katilime de böyle zalimce mi davranmıştım acaba? Yanlış kişiye, eşek şakası yapmaktan başka bir şekilde intikam almak isteyecek birine mi çatmıştım? Yaptıklarımı hayatımı almakla ödeten birine?

Emma sonunda boğazını temizledi. "Yalan Oyunu'nda dört kişiden fazlasına yer olmadığını biliyorum ama bence bir istisna yapabiliriz."

"Belki de *iki* istisna," diye ekledi Charlotte. Laurel başını salladı.

Twitter İkizleri sanki *American Idol* yarışmasını kazanmış gibi el çırpıp zıplamaya başladılar. "Biliyorduk! Bizi gruba alacağını biliyorduk!"

"Sanırım yapılacak bir kabul törenimiz var," dedi Charlotte. "Yalan Oyunu'na resmi girişiniz için."

"Kendinize özel unvanlar seçebilirsiniz," dedi Madeline. "Ben Stil İmparatoriçesi'yim. Sutton'ın unvanı İcra Kurulu Başkanı ve Diva."

"Ben Bayan Muhteşem olmak istiyorum," dedi Gabby anında, bunu bir süredir düşünüyormuş gibi.

"Ben Baş Prenses olacağım," diye şakıdı Lili.

"Grubun bazı kuralları var," dedi Charlotte. "Mesela, Daha Önce Hiç ve İki Gerçek Bir Yalan gibi oyunlarda yalan söylememek." Yumruğuna doğru öksürür gibi yaparak

bıyık altından, *Gabby*, dedi.

"Ben yalan söylemedim!" diye karşı çıktı Gabby. "İki gerçek söyledim! Yalan olan cesetle ilgili şeydi. *Ölü* bir şeye asla elimi sürmem." Ürperdi.

Madeline ağırlığını bir kalçasına verdi. "O zaman dans partisi adayı olmak için hile mi yaptınız?"

Lili utanmış gibi küçük bir ses çıkardı, ama Gabby omuz silkti. "Suçluyuz, kabul. Siteyi *hack*'leyip kendimize yüzlerce kez oy verdik. Size düşündüğünüzden daha akıllı olduğumuzu söylemiştik."

"Hadi şu ürkütücü dağdan çıkıp gidelim artık." Madeline, Gabby'nin el fenerini alıp patikaya doğru tuttu. "Geri dönüş yolunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Tabii ki de!" dedi Gabby neşeyle.

Dağ geçidinin üst kısmına doğru yol almaya başlarlarken Emma'nın aklına başka bir şey geldi. Gabby'yi kenara çekti. "Harika bir şakaydı. Ama bir dahaki sefere lambaları kafama o kadar yakın bir yere düşürmeyin."

Gabby durdu. Mavi-siyah karanlığın içinde bile Emma kızın yüzünde beliren hayreti görebiliyordu. "Salondaki lambayı mı diyorsun? Onu biz yapmadık! Tanrım, Sutton! Akıl hastası değiliz!"

Sonra uzun atkuyruğunu savura savura onun önüne geçti. Emma bir süre kımıldamadan durdu; soğuk bir farkındalık hissi tüm vücudunu titreterek parmak uçlarına doğru yayılmıştı. Tabii ki de üstüne düşen aydınlatma armatürünü Lili ile Gabby kesmemişti. Bunu yapan başka biriydi.

Benim katilim.

32

BEKLEDİĞİMİZ AN

Horr. Horr...

Emma gözlerini açıp etrafına bakındı. Mercer'ların oturma odasındaki zemine koyduğu uyku tulumunda yatıyordu. Açık kalmış sesi kısık televizyonun mavi ışığı kırpışıyor, eve gelen Tayland yemeği paketleri kahve sehpasının üstünde, birkaç sayfasının kenarları kıvrılmış *Us Weekly* ve *Life & Style* dergileriyse halıda yüzüstü duruyordu. Kablolu yayın kutusu saatin 02.46 olduğunu söylüyordu. Charlotte, Madeline ve Laurel yanında uyuyorlardı. Yepyeni Yalan Oyunu üyelik kartları hâlâ ellerinde olan Gabby ile Lili'yse şöminenin önüne kıvrılmışlardı. *Horr...*

Emma'nın yastığının yanında duran Sutton'ın telefonu parlıyordu. Ekranda ETHAN LANDRY yazıyordu. Anında alarma geçen Emma uyku tulumundan çıktı ve yavaşça ko-

ridora ilerledi. Evde ürkütücü bir hareketsizlik ve karanlık vardı. Tek ses, antrede duran sandıklı saatin tik taklarıydı.

"Efendim?" diye fısıldadı Emma telefona.

"Nihayet!" diye bağırdı diğer uçtaki Ethan. "Bütün gece seni arayıp durdum!"

"Ne?"

"Mesajlarımı almadın mı?" Ethan koşuyormuş gibi soluk soluğaydı. "Seninle konuşmam gerek!"

Ah, şimdi *benimle konuşmak istiyorsun demek*, diye düşündü Emma, camdan dışarı bakarken. Kaldırımın kenarında tanıdık, kırmızı bir araba duruyordu. Perdeyi indirip göbeğini kapamak için tişörtünü aşağı çekti. "S-sen Sutton'ın *evinin* dışında mısın?"

Bir duraksama oldu. Sonra Ethan içini çekti. "Evet. Arabayla dolanıyordum ve Madeline'ın arabasını sizin garaj yolunda gördüm. Dışarı gelebilir misin?"

Emma onun gecenin köründe Mercer'ların evinin dışında beklemesi konusunda ne hissettiğinden emin değildi. Başka biri olsaydı ürkütücü bir takipçi olduğunu düşünebilirdi. Ama Ethan en azından bu sefer çakıltaşı yerine telefonunu kullanmıştı. "Saat gecenin üçü," dedi buz gibi bir sesle.

"Lütfen?"

Emma parmağını koridor sehpasında duran kâsenin kenarında gezdirdi. "Bilemiyorum..."

"Lütfen Emma?"

Emma'nın şakakları ağrımaya başlamıştı. Mağarada sıkışan vücudundaki kaslar gergindi. Şu anda elde etmesi zor kızı oynayacak enerjisi yoktu. "İyi tamam."

O sessizce bahçeye çıkınca Ethan'ın arabasının farları söndü. Emma kaldırımdan inince Ethan, "Neden aramalarıma cevap vermedin?" diye sordu.

Emma, Sutton'ın telefonuna göz attı. Gerçekten de Ethan'dan altı mesaj ve birkaç cevapsız arama vardı. Telefonunu daha önce fark etmemişti, çünkü Sutton'ın arkadaşlarıyla birlikte eğlenmekle meşguldü. Gabby ile Lili'yi makyajla değiştirmiş, Kahlua kokteylleri içmiş, *Dance Dance Revolution* oynamış ve tabii ki bir de Gabby ile Lili'nin Yalan Oyunu'na kabul törenini yapmışlardı.

"Meşguldüm," diye cevap verdi sertçe. "Senin de meşgul olacağını düşünmüştüm."

Ethan omuzlarını dikleştirip ağzını açtı, ama Emma onu durdurmak için elini kaldırdı. "Sen bir şey söylemeden önce şunu söyleyeyim. Gabby ya da Lili değilmiş. İkisi de sandığım kişi değiller." *Biz* yerine *ben* demeye dikkat ediyordu, bu soruşturmanın ikisinin değil, yalnızca kendisinin olduğunu göstermek istiyordu.

Ethan kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Emma derin bir nefes alıp ona o akşam olanları anlattı. "Sadece bir şakaymış," diye sonuçlandırdı. "Yani, Gabby ile Lili nöbet meselesi yüzünden kesinlikle öfkeliydiler ama Sutton'ın katili değiller. Tek istedikleri Yalan Oyunu'nun bir parçası olmak."

Ethan arabasının kapısına yaslandı. Birkaç ev aşağıdaki bir köpek uludu.

"Aydınlatma armatürünü kafama düşüren de onlar değil," diye devam etti Emma, omurgasından bir ürperti geçerken. "Bence onu yapan Sutton'ın gerçek katiliydi."

"Ama Gabby ile Lili çok mantıklıydı. Aydınlatma düşmeden önce Lili'nin telefonunu almak için yukarı çıktığını kendin söyledin."

Emma omuz silkti. "Belki de bunu katil de fark etti ve Sutton'ın onlara yaptığı şey yüzünden Gabby ile Lili'den şüphelenileceğini umdu." Yemi nasıl yuttuğunu düşünerek yüzünü buruşturdu. Gabby'nin düşüşü sahte olsa da, hepsi bir düzmece olsa da Emma hâlâ çok öfkeliydi. Ya bir şeyler ters gitseydi ve Emma'nın itişi yüzünden Gabby gerçekten ölseydi? Emma kontrolünü böyle kaybettiğini hiç hatırlamıyordu.

Ethan ağırlığını bir bacağından diğerine verip yumruk yaptığı eline doğru öksürdü. "Sana ulaşmaya çalışmamın sebebi Sam'in bu akşam bana oldukça... tuhaf bir şey söylemiş olması. Gecenin sonunda bıkkın düşüp bana Sutton gibi biriyle neden takıldığımı sordu. Dedi ki, 'Sutton Mercer'ın birisine arabasıyla çarpıp neredeyse ölmesine neden olduğunu duydum.'"

"Ne?" dedi Emma. "Kime?"

"Bilmiyorum. Söylemedi. Belki de bilmiyordu."

Emma gözlerini kırpıştırdı. "Peki daha önce böyle bir şey senin kulağına geldi mi?"

Ethan omuz silkti. "Belki de gerçek değildir."

Emma'nın kalbi gümbürdüyordu. Sutton arabasıyla kime... ve *ne zaman* çarpmış olabilirdi? Emma bu kadar büyük bir şeyi nasıl öğrenmemişti? "Belki de *gerçektir*," dedi tereddütle. "Bu hafta başında Sutton'ın arabasını çekildiği otoparktan almaya gittim... ama araba orada yoktu. Sutton evraklara imzasını atıp... *31 Ağustos'ta* arabayı almış."

"Öldüğü gün mü?" Ethan'ın âdemelması aşağı yukarı hareket etti.

"Evet. Ama arkadaşlarından hiçbiri Sutton'ın arabasını aldığını bilmiyor." Emma saçlarını sıkı bir topuz yaptı. "Ya arabasını aldığını kimseye söylememek için bir sebebi varsa? Belki de bu *neredeyse birilerini öldürdüğü* söylentisi doğrudur. Belki de 31 Ağustos günü birini ezmeye çalışmıştır."

"Hey, hey, hey." Ethan ellerini önünde salladı. "Sonuçlara atlıyorsun. Sutton her zaman iyi biri değildi ama katil de değildi."

"Evet," diye eklemek istedim ben de. Emma şimdi de birilerine çarpıp kaçabilecek biri olduğumu mu düşünüyordu?

Emma derin bir nefes aldı. Belki de hayal gücünü fazla serbest bırakmıştı. "Yine de," dedi. "Sutton'ın arabasını bulmamız gerek. Bu meseleyi çözmeliyiz."

"Yine *biz* olduk, öyle mi?" diye sordu Ethan gülümseyerek. "Tekrar soruşturmaya dâhil olmaya iznim var mı?"

Emma, Ethan'ın omzunun üstünden uzaklara baktı. "Sanırım." Ama reddedilmesi ve hissettiği küçük düşme hâlâ içini yakıyordu. Birisine çok yakın olmakta onu korkutan şey buydu işte. Tehlikede olan büyük bir şey olduğu için yanlış anlaşılan her işaret, her davranış ve her duygu daha da güçlü oluyordu. Tüm bunlardan uzak durmak daha kolaydı. Potansiyel acıyı önlüyordu.

"Sam konusunda özür dilerim," dedi Ethan, onun düşüncelerini okumuş gibi. "Ama o gerçekten sadece arkadaşım."

"Umurumda değil," dedi Emma hemen, bunda ciddiymiş gibi görünmeye çalışarak.

"Eh, ama ben umurunda olmasını *istiyorum*." Ethan'ın sesi çatladı. "Yani, birlikte olmamamızı umursamanı istiyorum."

"İstersen onunla çıkabilirsin. Senden hoşlandığı belli."

Ethan bu duyduklarıyla eğlenmiş gibi güldü. "Bu akşamdan sonra benden hoşlanacağı şüpheli. Sürekli seninle ilgili sorular sordum, seninle karşılaşmaktan kaçındım, sonra otoparkta yanına geldim ve iyi olup olmadığını merak edip durdum."

Emma o akşamı hatırlayınca yüzünü ekşitti. "Evet. Ama o seni aramaya gelince hemen yanımdan kaçtın. Beni orada bıraktın."

"Baloya onunla gitmiştim!" Ethan avuçlarını havaya kaldırdı. "Nazik olmalıydım! Hem onun yanına döndükten sonra bile soru sormaya devam ettim. O da dansın sonunda, 'Ben senin istediğin kişi değilim,' dedi. Ve bu doğru."

Emma ona gözucuyla baktı. Ethan'ın yüzünde samimi bir ifade vardı. "Şüphelerin olduğunu biliyorum," diye devam etti yumuşak bir sesle. "Ama seni bırakamam. Öylece durup, seninle yalnızca arkadaş olamam."

Sonra uzanıp Emma'nın ellerini tuttu. Emma'nın içinde bir karıncalanma hissi oluştu. Ethan'ın parlak, sadık gözlerine bakarken kalbindeki sıkı yumruk yavaşça gevşemeye başladı. Omzundaki yükleri boş verecekti. İncinmekten korkmayı, duygularının soruşturmayı etkilemesi endişesini boş verecekti. Ethan tanıştığı en harika çocuktu. Arada bir risk almazda yaşamanın anlamı neydi ki? Hem belki de Sutton da hayatta olsaydı onun için bunu ister, gelecek korkutucu görünse de, kendisini riske atıyor olsa da Ethan'ı ka-

bul etmesini söylerdi. Sutton'ın kendisini her ne isterse onu yapması için yüreklendireceğini düşünüyordu.

Tabii ki de yüreklendirirdim. Onun için bunu *istiyordum*.

Emma uzanıp dudaklarını yavaşça Ethan'ınkilere değdirdi. Ethan ellerini onun omuzlarına kaydırıp öpücüğü derinleştirince Emma'nın tüm vücudu kıvılcımlanıp canlandı. Dudakları birbirleri için yaratılmıştı sanki. Başı dönüyordu. Emma hayatında ilk kez her şeyi akışına bıraktı.

"*Evet!*" diye bağırdım onların yanında. Nihayet!

Şak.

Yüreği ağzına gelen Emma, Ethan'dan ayrıldı. Kızlardan biri mi kendisini dışarı kadar takip etti diye bakmak için hızla arkasına döndü ama ön veranda bomboştu. Garajın orada da kimse yoktu. *Şak*. Emma, Ethan'ın elini tuttu. "Şunu duydun mu?"

Sesler sokağın karşısındaki evin oradan geliyordu. Ev bir tepenin zirvesindeydi, ama tepenin eteğindeki açıklıkta bir şey hızla hareket ediyordu. Emma başını yana eğip dinledi. "Buraya gelirken birini gördün mü?"

"Hayır." Ethan onu korumak içi hafifçe önüne geçti ve elini sıkıca tuttu. "Belki de evde yaşayan birileri ses yapmıştır."

"Sabahın üçünde mi?" diye fısıldadı Emma.

"Belki biri yürüyüşe çıkmıştır," dedi Ethan. "Ya da..."

Ayak sesleri daha yakından duyuldu. Dallar çatırdadı, yapraklar hışırdadı. Taş kesilen Emma gözlerini kısarak sokağın karşısına baktı. Küçük bir öksürük sesi duydu... ve burnuna hafif bir hindistancevizli güneş yağı kokusu geldi.

Elini hızla ağzına götürdü. Tenis kortunda, sanat galerisinin dışında Ethan'la birlikteyken yakınlarda hissettiği silueti düşündü. Hemşirenin ofisine götürüldüğü gün birisi köşeyi dönerken spor ayakkabılarının çıkardığı gıcırtı seslerini hatırladı. Tüm o zamanlarda birisinin kendisini izlediğini hissetmişti...

"Ethan," dedi Emma gergince. "Buradan gitmeliyim." Mercer'ların çimenliğinde koşmaya başladığında Ethan da onun peşinden gitti. Karşıdaki evin açıklığından bir siluet çıktı ama Emma onun kim olduğunu hâlâ göremiyordu. Bu yaşadığı birden kâbus gibi gelmeye başlamıştı, tek istediği uyanmaktı. Hareketleri yavaş ve gevşekmiş gibi geliyordu; sanki patates püresinin içinde yüzmeye çalışıyormuş gibiydi. Garaj yolunun son birkaç metresini uçarak geçti ve kapıyı bulup tokmağı çevirdi. İçeri girdiğinde Ethan ona ahşap kapının arkasından, "Kapıyı kilitle," diye titrek bir sesle seslendi.

Emma kilide basıp zinciri taktı. Ethan'ın arabasına koşup motoru çalıştırmasını ve sokakta ilerlemesini izlerken dudaklarından titrek nefesler kaçıyordu. Sonra Mercer'ların merdivenine çöküp dizlerini göğsüne çekti. Dışarıda biri vardı. Oturma odasına gittiğinde arkadaşlarının dışarıda olanlardan tamamen habersiz olarak uyuduklarını görerek az da olsa rahatladı. Ardından gözlerini odada gezdirdi ve artık tanıdık olan objeleri –porselen kaktüsü, Sutton ve Laurel'ın Büyük Kanyon'da çekilmiş, çerçevede duran fotoğrafı, ailedeki hiç kimse sigara içmese de kahve sehpasında duran ikat desenli küllük– inceledi. O sırada veranda ışığına giren bir siluetin gölgesi çekilmiş perdenin üzerine düştü.

Emma donakaldı. Bu oluyor olamazdı. Vücudunu Sutton'ın beyaz-lacivert çizgili uyku tulumuna bastırdı. Ön kapıyı kilitlemişti ama ya evin geri kalanı ne olacaktı?

Emma hareketsizce yatarak arkadaşlarının soluklarını dinlemeye, nefes alış verişlerini saymaya başladı. Saniyeler dakikalara döndü. Ayak parmaklarını kaşındırıcı yün battaniyeye bastırıp, yüze kadar saydıktan sonra ayağa fırlayarak Laurel ile Charlotte'un üstünden atladı ve yine sessizce koridora çıktı. Basamakları tırmanırken mermer çıplak ayaklarına soğuk gelmişti. Sutton'ın odasındaki, dışarıdaki meşe ağacı sayesinde kolayca girilebilecek pencereyi kilitlemesi gerekiyordu. Kendisi ağacın yere en yakın dalına yetişemiyor olabilirdi ama boyu bir seksenden fazla olan biri yetişebilirdi.

Basamakların sonuna gelince koridorun sonundaki gölgeli oda girişine baktı. Sonra halıda santim santim ilerledi ve Sutton'ın ince pijama altını sıkıca kavrayıp, nefesini yavaşlatmaya çalışarak ikizinin karanlık odasına girdi. Soğuk bir esinti vücudunu sarınca çıplak kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Pencere ardına kadar açıktı.

Ay ışığı, Sutton'ın açık mavi nevresimine ve yatağının yanındaki parlak kapaklı dergiye vuruyordu. Emma geriye doğru küçük bir adım atınca sıcak ve sert bir şeye çarptı. Çığlık atmak istese de birden ağzına kapanan el yüzünden sesi boğuk çıktı. Bir diğer el de belini sardı ve ne kadar kurtulmaya çalışsa da onu sıkıca tuttu.

"Şişşt." Sıcak bir nefes kulağını gıdıkladı. "Benim," diye hırladı kısık bir ses.

Adamın sesi benim içime bir elektrik şoku gibi yayıldı. Bu sesle birlikte gözümün önünde birbiriyle alakasız ve kısa görüntüler belirmeye başladı. Bir partiden kaçıp çölün ortasında biriyle öpüşüyorum. Okuldaki dolabımda, dizlerimin bağını çözecek kadar içten bir mektup buluyorum. Sonra okul bahçesini tekrar görüyorum: Karşımdaki bana bir şey söylüyor, ben de ona bağırarak karşılık veriyorum. "*Ben seninle birlikte olmak ister miyim be? Bir ezikten başka bir şey değilsin sen!*"

Ardından son bir anı kıvranarak yüzeye çıkıyor. Çok kısa ve keskin bu anıda, karşımdakinin yüzünde parlayan araba farlarını görüyorum. Bu kişinin gözleri korkuyla açılıyor, kolları önünde sallanıyor. Ve sonra... *güm*. Araba çarpıyor.

Onu tutan eller gevşeyip bedenini döndürürken Emma kaskatı kesilmişti. Karşısında derin bakışlı ela gözlerini kırpıştıran, koyu renkli saçları, çıkık elmacıkkemikleri ve üst kısmı kıvrımlı dudakları olan bir çocuk dikiliyordu. Bu yüz. Emma bu yüzü tanıyordu. Madeline'ın evindeki fotoğraflarda bu gizemli çocuğu görmüştü. Kasabadaki ilan tahtalarında ve *"Onu gördünüz mü?"* başlıklı Facebook gönderilerindeki fotoğraflarda sırıtarak poz vermiş çocuktu bu. Şimdiyse Emma'nın karşısında tuhaf, çarpık bir gülümsemeyle duruyordu. Gülümsemesi ona, gerçekte kim olduğu da dâhil, hakkındaki her şeyi bildiğini söylüyor gibiydi.

"Thayer," diye fısıldadı Emma.

SONSÖZ

Eski odamda dikilmiş, az önce penceremden içeri giren çocuğa bakarken zaman birden... *durdu*. Dışarıda kükreyen rüzgâr kesilmiş, kuşlar sessizleşmişti. Emma ile Thayer da oldukları yerde donmuş, heykel gibi hareketsiz duruyorlardı. Sadece ben hareket edebiliyor ve kendimi toplayıp düşüncelerime odaklanabiliyordum.

Thayer'la ilgili anılara denizdeki bir can simidi gibi tutunmaya çalıştım ama tam kollarımı sardığımı düşündüğüm anda elimden kayıp tekrar derinlere gömülüyorlardı. Thayer'la aramızda gerçek, büyük bir şey olduğu doğru muydu?

Hissettiğim duygular çok gerçek, çok *tazeydi*. Garrett ya da başka çocuklar için hissettiklerimden çok daha ciddiydi. Ama ya farların Thayer'ın gözlerine çarptığını gördüğüm anı da doğruysa? Thayer'a *ben* mi çarpmıştım? Bu söylenti doğru muydu?

O anda daha korkutucu bir şey kafama dank etti. Şu anda karşısında durduğum kişi benim katilim miydi?

Hatırladığım şeylerden sonra Thayer'ın katilim olabileceğini düşünmekten nefret ediyordum, ama beni kandırabilecek ölü kız beynime güvenemeyeceğimi de biliyordum. Gördüğüm tek tük görüntülere değil, bir bütün şeklindeki anılara güvenebilirdim yalnızca. Başında dehşet verici bir kaçırma olayına benzeyen şeyin tehlikeli bir eşek şakası olduğu ortaya çıkmıştı mesela. Ölüme bir an kalmış gibi gözükse de sonunda herkes iyiydi. Thayer'la ilgili bir sonraki anımın onun için hissettiğim gerçek aşk hislerini yok etmeyeceği ne malumdu? Onun düşmanı olarak ölmediğimi nereden bilecektim?

Dünyadaki son günlerimi nasıl geçirdiğimi, kimi sevdiğimi ya da kimden nefret ettiğimi bilmem imkânsızdı. Emma'nın kime güvenebileceğini... ve kimden kaçması gerektiğini bilmek de öyle.

Emma'nın kocaman açılmış halde donmuş gözlerine baktım. Kardeşim onu hiç görmediğim kadar korkmuş gibiydi. Sonra Thayer'a dönüp kendinden emin, tembel yüzünü inceledim. Birden onun hakkında uzun süredir derinlere gömdüğüm bir şeyi hatırladım. Bu çocuk bir sihirbazdı. İnsanı hipnotize ederdi. Karşısındakini en az benim kadar ustalıkla parmağında oynatabilir, ağzından çıkan her sözün doğru olduğuna inandırabilirdi.

Peki, hangimiz daha iyi yalancıydık? Ben mi... yoksa o mu?

Dikkatli ol, demek istedim Emma'ya. Evet, kardeşimin yeni bir erkek arkadaşı vardı ama içimden bir ses Thayer'ın, daha ne olduğunu bile anlamasına fırsat kalmadan Emma'nın

aklını başından alacağını söylüyordu. Onun Thayer'la yeni bir çeşit Yalan Oyunu'na adım atacağını hissediyordum. Ama iki kişilik bu küçük kulüpte gerçekleşecekler ölüm kalım meselesi olacaktı.

Odanın diğer ucundan yüksek bir *tik-tak* sesi geldi ve duvarımda asılı yuvarlak saatin yelkovanı aniden dönmeye başladı. Penceredeki perdeler uçuştu. Emma ile Thayer'a doğru döndüğümde zamanın onlar için de hareket ettiğini, kardeşimin Thayer'la bir sonraki anının başladığını gördüm.

Bu çocuk bir zamanlar âşık olmuş olabileceğim çocuktu. Güvenemeyeceğimden neredeyse emin olduğum çocuk. Beni öldürmüş olma ihtimali olan çocuk.

tg: kaktusunx

TEŞEKKÜRLER

Her kitapta olduğu gibi, *Bir Daha Asla* da kendini işine adamış, yaratıcı bir takım olmadan ortaya çıkamazdı. Alloy Entertainment'tan Lanie Davis, Sara Shandler, Josh Bank ve Les Morgenstein'e bu projeye zaman ayırıp önem verdikleri için teşekkür ediyorum. Muhteşem internet tanıtımları ve yetenekleri için Kristin Marang ile Liz Dresner'a, HarperTeen'in editör takımı Farrin Jacobs ve Kari Sutherland'e kocaman teşekkürler. Devam kitapları yazmak bazen zordur ama hepinizin sayesinde bu ikinci kitap gayet rahat yazıldı!

Ayrıca Katie Sise'a minnettarlığımı sunuyorum; yardımınla beni çok mutlu ettin. Ailem Shep ile Mindy'ye (paparazzi prensesi) ve yeni doğmuş kuzuları ve yemek hakkında konuşmayı benim kadar çok seven Ali ile Caron'a sevgilerimi gönderiyorum. Bu kitapları yazarken (ve diğer her zaman) bana katlandığı için Joel'a sevgiler. Tüm okuyuculara, blog yazarlarına, kütüphanecilere, kitap satıcılarına, festival organizatörlerine ve bu yeni serinin tanıtımına yardım için

bana ulaşan diğer tüm kitap camiasına müteşekkirim. Sizler kim olduğunuzu biliyorsunuz ve hepiniz harikasınız! Ve tüm okuyucularım, size bir hatırlatma daha: *Bir Daha Asla*, bir kurgu ürünüdür ve hiçbirinizin, buradaki grubun kötücül ve çoğu zaman tehlikeli oyunlarını taklit etmemenizi yürekten ümit ediyorum. Sutton'ın ürpertici cadılar meclisi hakkındaki bu hikâyeyi okurken eğlenmenizi umuyorum ama lütfen şakalarından hiçbirini evde denemeyin!

Son olarak, bu kitapları televizyona uyarladıkları için Alloy LA'deki Andrew Wang ve Gina Girolamo'ya, *The Lying Game* dizisinin muhteşem pilot bölümünü yazdığı için Chuck Pratt'e, oldukça ikna edici ve sempatik bir şekilde Sutton ve Emma rollerini oynayan Alexandra Chandro'ya ve dizi için çalışan herkese devasa teşekkürlerimi sunuyorum. Kitaplarıma inandığınız için hepiniz muhteşemsiniz.

BİR DA
ASLA

**MÜKEMMEL HAYATIM BİR YALANDI.
ŞİMDİ GERÇEĞİ ORTAYA ÇIKARMAK İÇİN
ELİMDEN GELENİ YAPACAĞIM.**

Kısa süre önce bir kızın dileyeceği her şeye sahiptim: muhteşem dostluklar, yakışıklı bir erkek arkadaş, sevgi dolu bir aile... Ama şimdi hiçbiri benim öldüğümü ve ikiz kardeşim Emma'nın yerime geçtiğini bilmiyor. Emma katilimi bulmak için derinlere indikçe başka gizemler su yüzüne çıkıyor. Arkadaşlarımla birlikte, sırf eğlence için kötü oyunlar oynadık; insanların hayatlarını cehenneme çeviren oyunlar... Bu sebeple önce benim, şimdi de Emma'nın peşine düşen katil, benden intikam almak isteyen *herhangi biri* olabilir.

MARTI